

ഇസ്ലാമിനു് രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനം.

അബൂൽ ഹസൻ അലി നദ്വി.

മൗലാനാ നദ്വി സാഹിബ്. മുസ്ലിം ഇന്ത്യയുടെ ശബ്ദം. നൂറോളം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവ്. പ്രമുഖനായ ലോകപണ്ഡിതൻ. പത്രപ്രവർത്തകൻ. രാഷ്ട്രീയതയുടെ സ്ഥാപകാംഗം. നദ്വത്തുൽ ഉലമാ സെക്രട്ടറി. ഫൈസൽ അവാർഡ് നേടിയ പ്രബോധകൻ.....ഈ ബഹുമുഖ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമ, ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ഇസ്ലാമിന്റെ നേരെ നടത്തിയ പൊളിപ്പെഴുത്തിനെക്കുറിച്ച് ലോകമുസ്ലിംകളെ ബോധവാന്മാരാക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ. വിവർത്തനമായ സുഹൈർ ചുങ്കത്തറ സലഫി, വളർത്തുന്ന ഒരു യുവ സാഹിത്യകാരനും വാഗ്മിയും മുജാഹിദ് വിദ്യാർത്ഥി വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തകനുമാണ്.

പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗം,
സലഫി എജുക്കേഷണൽ അസോസിയേഷൻ
പാലക്കാട് ജില്ല.

فضيلة الأستاذ أبو الحسن علي الحسني الندوي

التفسير السلفي للإسلام

المترجم: زهير بن محمد علي السلفي

الرقم = 1

دار القلم السلفية

الناشر:-

شركة المعارف السلفية بضع بالكتاب

برلى، بالكات، كيرلا، الهند - 718 718

SEA പ്രസിദ്ധീകരണം No. 1.

ഇസ്ലാമിൻ രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനം

(ഉസ്താദ് മൗദൂദിയിന്റെയും സയ്യിദ് മുതാബിന്റെയും
കൃതികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു മൗലിക പഠനം.)

അബുൽ ഹസൻ അലി നദ്വി

വീവർത്തനം:

സുഹൈൽ ചുങ്കത്തറ സലഫി.

പ്രസാധനം:

സലഫി എജുക്കേഷണൽ അസോസിയേഷൻ (SEA)

പബ്ലിഷിങ്ങ് ബ്യൂറോ

അച്ചടി:

ഇസ്ലാമീയാ പ്രസ്സ്, പാലക്കാട്.

1982.

വില: 10-75

ISLAMINU RASHTREEYA VYAKHYANAM

(MALAYALAM)

MOULANA ABUL HASAN ALI NADVI

Translation:

ZUHAIR CHUNGATHARA SALAFI,

P. M. A. College, PARLI-678 612.

Publishers:

PUBLISHING BUREAU

SALAFI EDUCATIONAL ASSOCIATION

PALGHAT DT.

PARLI-678 612.

Copies: 3000

1982

28.8.01
മാമ്പു

മുഹമ്മദ് സലീം
അബ്ദുള്ള

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്:

പറളി കേന്ദ്രമാക്കി പാലക്കാട് ജില്ലയിൽ മത വിദ്യാഭ്യാസ, ആരോഗ്യ, സാമൂഹ്യ, സാമ്പത്തിക രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സംഘടനയാണ് സലഫി എജുക്കേഷണൽ അസോസിയേഷൻ (S. E. A) ശൈശവം മുതൽ ഇസ്ലാമിക സംസ്കാരം വളർത്താനുതകുന്ന നഴ്സറി-റസിഡൻഷ്യൽ-ബോർഡിംഗ് സ്കൂളുകൾ, ആർട്സ്-പ്രൊഫഷണൽ കോളേജുകൾ, തൊഴിൽ ശാലകൾ, പരിശീലന കേന്ദ്രങ്ങൾ, ആശുപത്രികൾ, സാമൂഹ്യസൗകര്യ കേന്ദ്രങ്ങൾ, ലൈബ്രറികൾ, സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രങ്ങൾ ഇവ സ്ഥാപിക്കുക, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിറക്കുക- ഇതൊക്കെ ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ചിലതാണ്.

ആദ്യപടിയായി ജില്ലയിൽ 8 നഴ്സറികളും ഒരു L. P. സ്കൂളും തുടങ്ങി. കേരളത്തിലാദ്യമായി S.S.L.C. യും അഫ്സൽ ഉലമാ എൻട്രൻസ്, പ്രിലിമിനറി, ഫൈനൽ ഇവയും പാസ്സായ പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഇസ്ലാമിക് നഴ്സറി ട്രെയിനിംഗ് കോഴ്സും തുടങ്ങി. 34 കുട്ടികളുള്ള ഒന്നാം ബാച്ച് പുറത്തിറങ്ങി.

ഇപ്പോഴിതാ S. E. A. യുടെ ഒന്നാമത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണം. പ്രമുഖ പണ്ഡിതനായ അബുൽ ഹസൻ അലി നദ്വിയുടെ "ഇസ്ലാമിനു രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനം". പത്രിക വാരാന്തപ്പതിപ്പിൽ ഇത് ഖണ്ഡശ്യ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നദ്വി സാഹിബ് സസന്തോഷം പ്രസിദ്ധീകരണാനുമതി നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

ഇനിയും വിപുലവും ശ്രമകരവുമായ പല പദ്ധതികളും മുമ്പിലുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ മഹത്തായ കരുണയും, പിന്നെ നിങ്ങളുടെ സഹകരണവുമാണ് അവലംബം. ഈ സംരംഭത്തിൽ സഹകരിച്ചു എല്ലാവരോടും, വിശിഷ്ട വിവർത്തകന്മാരോടും, ഇസ്ലാമിയാ പ്രസ്സിനോടും ഞങ്ങൾക്ക് മനസ്സുനിറഞ്ഞ നന്ദിയുണ്ട്. സർവ്വശക്തനായ അല്ലാഹു നമ്മെയെല്ലാം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ആമീൻ.

പ്രസാധകർ.

التوبة ആശംസ.

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين ، والصلاة والسلام على رسوله الامين
وهي الى وصحبه اجمعين . اما بعد

അബൂൽ അഅ്ലാ മറ്റുദിയുടെയും സയ്യിദ് ഖുതുബിന്റെയും ചില അടിസ്ഥാന ചിന്തകളിലെ പിഴക്കുകൾ അടിസ്ഥാനപരമായി തരന്ന ആത്മാത്മമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ലോകപ്രശസ്തനായ പണ്ഡിതൻ 'അബൂൽ ഫസൽ അലി ഫസനി അന്നദ്വി' എഴുതിയ "ഇസ്ലാമിന് രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനം" കണ്ടു.

കാലികമായി ഇസ്ലാമിനെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ പണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും വരാറുള്ള പിഴക്കിനെക്കുറിച്ച്, ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യക്തിയെയോ, ചിന്തയെയോ മാത്രം അന്ധമായി അനുകരിച്ചാലുള്ള അപകടത്തെക്കുറിച്ച് ഈ പുസ്തകം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിലൂടെ, അല്ലാഹുവിന്റെ ദിനിക്കെക്കുറിച്ചുള്ള ചില വീകലധാരണകൾ ജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമാറാകട്ടെ എന്ന് പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്കുവേണ്ടി കേരളീയർ ഈ പുസ്തകം തുറന്നു മനസ്സോടെ വായിക്കുമെന്ന് കരുതട്ടെ.

ഇനിയും കൂടുതൽ തുലികാ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തി ഇസ്ലാമിക സാഹിത്യരംഗത്തു് വളർച്ചനേടാൻ അല്ലാഹു വിവർത്തകൻ അഫീഖ് നൽകട്ടെ, ആമീൻ.

الشيخ عبد الصمد محمد الكاتب
الجامعة الإسلامية
المدينة المنورة
المملكة العربية السعودية

വായനക്കു മുമ്പ്

നശ്വരമായ ഇഹലോകം. അനശ്വരമായ പരലോകം. ഇവിടുത്തെ നന്മക്ക് അവിടെ സ്വർഗ്ഗം. തിന്മക്ക് നരകം. നന്മ ചെയ്ത് സ്വർഗ്ഗം നേടുകയാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. നന്മയും തിന്മയും ഏതെന്ന് സ്വയം കണ്ടുപിടിക്കാൻ മനുഷ്യൻ കഴിയില്ല. കച്ചവടത്തിലും കൃഷിയിലുമൊക്കെ ലാഭനഷ്ടങ്ങൾ കണക്കാക്കി. വിജയ പരാജയങ്ങൾ അറിയാം. എന്നാൽ പരലോക വിജയവും പരാജയവും എന്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലാവുമെന്ന് പറയാൻ മനുഷ്യ ചിന്തക്കോ, ബുദ്ധിക്കോ സ്വയം സാധ്യമല്ല.

ഈ അറിവു നൽകാനാണ് ജീവിതവും മരണവും പുനരുദ്ധാനവും, സ്വർഗ്ഗ നരകങ്ങളും പടച്ച അല്ലാഹു തന്നെ മനുഷ്യരിൽ നിന്നു തെരഞ്ഞെടുത്ത പ്രവാചകരെ ഭൂമിയിലേക്കയച്ചത്. അവർ ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും കാണിച്ചുതന്നു. പരലോകത്തു് ഗുണം കിട്ടുന്നതും ദോഷമായി തീരുന്നതും എന്തൊക്കെയാണു് പറഞ്ഞു തന്നു. അല്ലാഹു നിയോഗിച്ചയച്ച ആ പ്രവാചകരുടെ നിര, അന്ത്യദൂതൻ മുഹമ്മദ് (സ) യോടെ തീരുന്നു. നന്മതിനകളുടെ വിശദീകരണം പൂർത്തിയായി. സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുടപ്പിക്കാൻ, നരകത്തിൽ നിന്നുക്കൊണ്ട് വേണ്ട എല്ലാം അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ദിവ്യബോധനത്തിലൂടെ അവിടുന്ന് ലോകത്തെ പഠിപ്പിച്ചു. അവസാനം അവിടുന്ന് അരുളി.

"രണ്ടു കാര്യം നിങ്ങൾക്കു് ഞാൻ തന്നു പോകുന്നു, അവ മുറുകെ പിടിക്കുന്നേടത്തോളം നിങ്ങൾ പിഴക്കുകയേ ഇല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥവും [ബുർആൻ] അവന്റെ ദൂതന്റെ ചര്യയും [സുന്നത്തു്] ആണവ്"

ഈ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങൾ മാത്രമാണു് ജീവിതത്തിലെ വഴി കാട്ടി. അല്ലാഹുവെ മാത്രം ആരാധിച്ചു്, ബുർആനും സുന്നത്തും ഉറക്കൊണ് പരലോകത്തിലെ വിജയത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുക, എന്നതാണു് ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവുമെന്ന് ഇസ്ലാം മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പടച്ച തമ്പുരാൻ പഠിപ്പിച്ച സന്മാർഗ്ഗത്തിലെ ലക്ഷ്യത്തിനും മാർഗ്ഗത്തിനും വിപരീതമായി, ഇസ്ലാമിനെ തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കാനും അതു ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാനും കാലാകാലങ്ങളിൽ ശ്രമം നടന്നിട്ടുണ്ടു്. അന്നൊക്കെ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിയ പണ്ഡിതന്മാർ ആ ദുർ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ എതിർത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഈ യുഗത്തിൽ, ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത ദൈവിക ഭരണകൂടത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനമാണ് മനുഷ്യ ജീവനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നും, ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾ അതിനുള്ള പരിശീലനങ്ങളാണെന്നും വിശ്വസിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രസ്ഥാനമാണ് ഇന്ത്യൻ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും വിശദീകരിക്കുന്നതിൽ അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ ഉസ്താദ് അബ്ദുൽ അസ്സാദ് മദ്ദുദീൻ മദ്ദിനി അടിസ്ഥാനപരമായ പിശകുകൾ ആത്മാർത്ഥമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ലോക പണ്ഡിതനായ അബ്ദുൽ ഹസൻ അലി നദ്വി എഴുതിയ പുസ്തകമാണ് 'അത്തഫ്സിറുസ്സിയംസിലിൽ ഇസ്ലാം'.

ഈ പിശകു പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ധാരാളം പുസ്തകങ്ങൾ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പലരും അത് അന്ധമായ അനുകരണാത്മക ഭ്രാന്തോടെ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. പടച്ചവൻപറിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും ജനങ്ങൾക്കൊക്കെ ഉള്ളത് എന്ന ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹമാണ്, നദ്വിയുടെ പുസ്തകം വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി മാത്രമായ ഏക പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

നദ്വിയുടെ പഴയ വാക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചു. 78 സെപ്റ്റംബർ 1ന് നദ്വി സാഹിബ് മുഖവുരയെഴുതിയതായിട്ടു. ഈ പുസ്തകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഴയ ചിന്തയാണെന്ന് പറഞ്ഞും ജനങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുന്ന നിലപാട് അവർ സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നതിൽ വേദനയുണ്ട്.

നാമുകൾ മുദ്രവെക്കപ്പെട്ട്, കൈകൾ സംസാരിക്കുന്ന, കാലുകൾ സാക്ഷി നിൽക്കുന്ന പരലോക നാളിൽ വാക്കുകളും കർമ്മങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും തൂക്കി നോക്കപ്പെടുമെന്ന പേടിയിലാണ് ഇതിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ കാര്യങ്ങൾ ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിശോധിക്കണമെന്ന് ഉണർത്തിക്കൊണ്ട് ഇസ്ലാമിനു രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനം നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെക്കുന്നു. അല്ലാഹു അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ആമീൻ

സുഹൈർ ചുങ്കത്തറ സ്വപ്ന

P. M. A. കോളേജ്, പറളി.

16-2-1982

സമർപ്പണം:

ഇഹത്തിലും പരത്തിലും അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തിയും നരകത്തിൽനിന്നുള്ള രക്ഷയും സ്വർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള വിജയവും ഖുർആനീനോടും സുന്നത്തിനോടുമുള്ള പ്രതിബദ്ധതയും പരമ ലക്ഷ്യമായി കാണുന്നവർക്ക്...

സർവ്വവിധ സമരങ്ങളും ത്യാഗപരിശ്രമങ്ങളും സർവ്വ സംഘടനകളും നേതൃത്വങ്ങളും സർവ്വ വ്യവസ്ഥിതികളും ഭരണകൂടങ്ങളും ആ ലക്ഷ്യത്തിനു കീഴടങ്ങുന്ന, ഇസ്ലാമിന്റെ താല്പര്യങ്ങളെ പിന്തുണക്കുന്ന മാദ്ധ്യമങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക്...

മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുന്നതും, ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയോ വീക്ഷാഗതിയുടെയോ സഹായിയാവുന്നതും, അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയാണ്, അവന്റെ ദീനിനെ സഹായിക്കാനാണ് എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക്....

ഒരു വ്യക്തിയോടുകൂടി അവസാനിച്ച ഏക അനുഗ്രഹം മുഹമ്മദ് (സ)യിലൂടെ അവസാനിച്ച പ്രവാചകത്വം മാത്രമാണ്; മറ്റു അനുഗ്രഹങ്ങളൊന്നും നിലച്ചിട്ടില്ല അവയെന്നും തുടരും. അറിവ്, ചിന്ത, സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം തുടങ്ങിയ അനുഗ്രഹങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഒരു വ്യക്തിയോടുകൂടി നിലക്കുന്നില്ല. (നിന്റെ നാഥന്റെ ഭരണവും തടയപ്പെടുകയില്ല.) ഇത് വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക്....

പ്രയോജകങ്ങളിൽനിന്നും അതിപ്രയോജകങ്ങളിലേക്കും,
ഗുണകരങ്ങളിൽനിന്നും ഗുണതമങ്ങളിലേക്കും
മാറാൻ സന്നദ്ധതയുള്ളവർക്ക്...

സത്യം വ്യക്തമായാൽ, തെളിവുകൾ കിട്ടിയാൽ
സ്വീകരിക്കാനും സത്യത്തിലേക്കും മടങ്ങാനും
തയ്യാറുള്ളവർക്ക്....

നീരൂപണം നടത്തുക, ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുക എന്നതൊന്നും
ആരുടെയും കത്തകയല്ലാത്ത അവകാശമാണ്;
ഒരു പണ്ഡിതനും ബുദ്ധിയുള്ളവനും
അതു നിഷേധിക്കാനവകാശമില്ല,
ഇവിടെ വൺവേ ട്രാഫിക് നയം അനുയോജ്യമല്ല
എന്നൊക്കെ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക്....

വായിച്ചു, നന്നായി പഠിക്കുന്നതുവരെ ഒരു പുസ്തകത്തെ
കുറിച്ചും വിധിപറയാത്ത, ഗ്രന്ഥകാരന്റെ
ഉദ്ദേശശുദ്ധിയിൽ സംശയിച്ചുകൊണ്ട് അതെക്കുറിച്ചു്
ഗവേഷണം നടത്താത്ത സഹൃദയർക്ക്....

ഞാനീ പുസ്തകം സമർപ്പിക്കുന്നു.

“വാക്കുകൾ കേൾക്കുകയും, എന്നിട്ടതിൽ ഏറ്റവും
നല്ലതു പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന എന്റെ അടിമകൾക്കു
താങ്കൾ സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കൂ. അവരാണ്
അല്ലാഹു സന്മാർഗ്ഗം നല്കിയവർ. അവരാണ്
ബുദ്ധിയുള്ളവർ. (ഖുർആൻ)

അബൂൽ ഹസൻ അലി നദ്വി:

മുഖവുര:

ഇസ്ലാം, അല്ലാഹുവിന്റെ അവസാനത്തെ മത
നിയമം. അന്ത്യനാൾ വരെയുള്ള മനുഷ്യകുത്തിന്റെ
സന്മാർഗ്ഗം. മനുഷ്യന്റെ വിജയവും, സുരക്ഷയും അതിനെ
ആശ്രയിച്ചാകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇസ്ലാം അന്ത്യനാൾ
വരെ നിലനില്ക്കുക അനിവാര്യമാണ്. മത ഭൗതിക രംഗ
ങ്ങളിൽ അതു് സ്വാധീനം ചെലുത്തണം. ജീവിതാന്ത്യം
വരെ വഴിത്താറുകളിൽ അതു വെളിച്ചം കാട്ടണം. അതു
കൊണ്ടാണ് അതിന്റെ വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങളും തത്വങ്ങ
ളുമാക്കെ മാറ്റമില്ലാത്തവിധം നിർണ്ണിതമായതു്. നിയമ
സംഹിതയും, വിധിവിവരങ്ങളും സമ്പൂർണ്ണവും കാലഹര
ണപ്പെടാത്തതുമായതു്. ശരീഅത്തു മാത്രമല്ല അതിന്റെ
നാഗരികതയും അല്ലാഹുവിൽനിന്നുവതീർണ്ണമാണ്.
ശാശ്വതമൂല്യങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമാണ്. സമത്വം ആവശ്യ
മില്ലാത്ത ഒരു സത്യമാണിതു്.

മറ്റൊരു സത്യമുണ്ടു്. ജീവിതം, ചലനാത്മക
മാണ്. പരിവർത്തനവിധേയമാണ്. ആരോഹണാവ
രോഹണങ്ങളും വിജയ പരാജയങ്ങളുമുണ്ടു്. വളച്ചുയും താ
ഴ്ചയുമുണ്ടു്. അതൊരു നന്മയാണ്. തിന്മയല്ല. അതു്
പ്രകൃതിവിരുദ്ധവുമല്ല. മറിച്ച് പ്രകൃതിയുടെ സ്വഭാവമാ
ണ്. പ്രകൃതി ചലനാത്മകമാണ്. ഒരു ദശയിൽനിന്നു്
മറ്റൊരു ദശയിലേക്കും ഒരു വർണ്ണത്തിൽനിന്നു് മറ്റൊരു
വർണ്ണത്തിലേക്കും അതു് പരിവർത്തിതമാവുന്നു. എന്നും
യുവത്വം, എന്നും ഉന്മേഷം. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാം മാ
റുന്നു. ഭാഷയും, ശൈലിയും, സാഹിത്യ സങ്കേതങ്ങളും
ചിന്താ ഗവേഷണ സരണികളും മനോവിശ്വാസീയങ്ങളും
അന്തഃസംഘർഷങ്ങളുടേയും കാരണങ്ങളും മാറുന്നു, ഇതു്

അസ്വസ്ഥതയെ ചെറുക്കുവാനുള്ള ഉപാധികളും മാറുന്നു. മനുഷ്യ മനസ്സിൽ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പോദ്യങ്ങളും അവക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങളുടെ ഘടനയും മാറുന്നു.

ഇസ്ലാമിനെ അവതരിപ്പിക്കുകയും അതിനെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായ പ്രകടനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെയും പ്രവർത്തകരുടെയും ഇസ്ലാമിന്റെ നിസ്വർണ്ണമായ സേവകരുടെയും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾക്കൊരു കേന്ദ്രബിന്ദുവുണ്ട്. ഒരുവശത്തു് മതത്തിന്റെ അനശ്വരത, മറുവശത്തു് ജീവിതത്തിന്റെ നിലയ്ക്കാത്ത മാറ്റവും വികാസവും. ഇവിടെ ഇസ്ലാമിന്റെ അദ്ധ്യാപനങ്ങളെപ്പറ്റി പുതിയ തലമുറയിൽ വിശ്വാസം വളർത്തുവാനും നൂതനരീതിയിൽ പ്രബോധനം ചെയ്യേണ്ടതെങ്ങനെ? ഈ അനശ്വര മതത്തിലും അതിന്റെ സ്ഥായിയായ സത്യത്തിലും മാറ്റാത്ത ആദർശങ്ങളിലുമുള്ള അവരുടെ വിശ്വാസം ശക്തമാകുവാനായി അതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയും, മനുഷ്യകലത്തിനും മാനുഷിക നാഗരികതക്കും ദീനിയുടെ അനിവാര്യതയും, മണ്ണിലാക്കി കൊടുക്കേണ്ടതെങ്ങനെ വേണം? അതാണ് അലി (റ) പറഞ്ഞതു്: "ജനങ്ങളോടു് അവരുടെ ബുദ്ധിക്കനുസരിച്ച് സംസാരിക്കണം. അല്ലാഹുവും റസൂലും തള്ളിപ്പറയപ്പെടുന്നത് നിങ്ങളുടേതു് മുണ്ടോ!" ഈ ആഹ്വാനത്തിനനുസൃതമായാണ് കടന്നുപോയ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഉന്നത ശീർഷരായ പണ്ഡിതന്മാരും ഇസ്ലാമിന്റെ വക്താക്കളും പ്രബോധന കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നതു്. തങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ച സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അതിസൂക്ഷ്മമായ ഈ കർത്തവ്യം അവർ നിർവ്വഹിച്ചു. (അല്ലാഹു അവർക്കു് തക്ക പ്രതിഫലം നല്കട്ടെ.)

പക്ഷെ ഒരു നിർബന്ധ കർത്തവ്യം എന്ന നിലക്കു് ഈ പ്രബോധനം സങ്കീർണ്ണവും ഭംഗക്കരവുമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ജനഹൃദയങ്ങൾക്കു് സുഗ്രാഹ്യമാംവിധം ഇസ്ലാമിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനുള്ള പാതയിലുടനീളം സൂക്ഷ്മതയും അവധാനതയും പാലിച്ചേ തീരൂ.

ആധുനിക തലമുറയിലാണ് നമ്മുടെ പ്രബോധനം. അവിടെയാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യവും, വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങളും പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും അങ്ങനെ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനും നാം ശ്രമിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ പ്രബോധനത്തിൽ സൂക്ഷ്മതക്കുറവു് വന്നിട്ടു് പൂർവിക വിശ്വാസികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന "മതാഭിരുചി"ക്കു് വിരുദ്ധമായ ഒരു മതാഭിരുചി അങ്കുരിക്കാൻ പാടില്ല. അന്നത്തെ മതാഭിരുചിയുടെ അടിസ്ഥാനം, പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ വളർന്നുവന്ന ആത്മീയ പരിശീലനമായിരുന്നു. തുടൻവന്ന യുഗങ്ങളിൽ തുടിച്ചുനിന്നതും ആ അഭിരുചിയായിരുന്നു. നബി (സ.) സഖാക്കൾക്കു് വരച്ചുകാണിച്ച ചിന്താമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും, യുഗങ്ങളായി തുടൻവരുന്ന ബോധത്തിൽനിന്നും; ആധുനിക തലമുറ പിഴച്ചുപോയിക്കൂടാ.

അതാണല്ലോ മറ്റു പൂർവിക മതവിഭാഗങ്ങളുടേയും ആധുനിക ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും ചരിത്രത്തിൽ പലപ്രാവശ്യം സംഭവിച്ചതു്. എന്നാലതു് മത പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിലെ സ്വയം സൃഷ്ടി

വുന്ന ഒരാവർത്തന പ്രക്രിയയല്ല. പഴയ നില പുനഃസ്ഥാപിക്കുക സാധ്യവുമല്ല. ചരിത്രം അതിനു സാക്ഷിയാണ്.

ഈ മതാഭിരുചി ഉറപ്പുപൊട്ടുന്നത് ദൈവിക സഹായവും അനുഗ്രഹവും അഭേമ ശക്തിയും ലഭിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. പ്രവാചകന്മാർക്കും ദൈവദൂതന്മാർക്കും കൈവന്ന സിദ്ധി അതായിരുന്നു. അതാണ് ഈ സമുദായത്തിന്റെ ഏറ്റവും കനത്ത ശക്തി. മുർച്ചയേറിയ ആയുധം. അമൂല്യമായ പൈതൃകം.

ഈ സമൂഹത്തിൽ ആ അഭിരുചി തളർത്തുക എളുപ്പമാണ്. പക്ഷെ വളർത്തണമെങ്കിൽ പ്രവാചകാധ്യാപനങ്ങളുടേയും മത ശിക്ഷണങ്ങളുടേയും സഹായം വേണം. ഒരു ഭരണകൂടം—അതെത്ര ശക്തമായാലും പ്രവാചക ചരിത്രത്തിന്റെ അനുവർത്താക്കളുടെ കൂട്ടുകെട്ട് വേണം. ഒരു രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതി—അതെത്ര സമ്പന്നവും സുഭദ്രവുമായാലും മൗലികമായ മതാഭിരുചിയിൽനിന്നുള്ള ഒരു വ്യതിചലനം തടയാൻ പ്രാപ്തമാവില്ല.

ഈ പ്രബോധന പ്രക്രിയ — ഇസ്ലാമിന്റെ നൂതനാവിഷ്കരണം — ഇസ്ലാമിക ചിത്രത്തിലുടനീളം വളരെ യുക്തിയോടെ തന്നെ തുടങ്ങുന്നു. ജൂത-ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിലെപ്പോലെ ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലേയും മുസ്ലിം തലമുറക്കും ഇസ്ലാമികാദർശങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ ആഴമേറിയ വിടവൊന്നും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടില്ല. ജൂത-ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിൽ വിദ്യാസമ്പന്നരായ യുവാക്കൾക്കും പുതിയതും പഴയതുമായ ബൈബിളുകളുടെ അധ്യാപനങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ വലിയ വിടവുണ്ടായി. യുവഹൃദയങ്ങളിൽ “പരിശുദ്ധ വേദത്തിന്റെ” അധ്യാപനങ്ങളെ

ക്കുറിച്ച് ഭീമമായ തെറ്റുധാരണകളും സംശയങ്ങളും ഉടലെടുത്തു. അത് ബൈബിളിനെതിരായ ഒരു വിപ്ലവമായി വളർന്നു. പരിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം അവർ ചവറുകൊട്ടയിലെറിഞ്ഞു. ജൂത-ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിൽ നിരീശ്വരത്വവും നിർമതത്വവും താവളമടിച്ചു. അതിന്റെ തിക്തഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കാൻ മനുഷ്യലോകം വിധിക്കപ്പെട്ടു. ആ നില ഇന്നും തുടരുന്നു.

എന്നാൽ ആനുകാലിക ശൈലിയിൽ ഇസ്ലാമിനെ പ്രബോധനം ചെയ്തിരുന്നവർക്ക് ഈ ദുഃഖത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന വിശ്വാസങ്ങളും വിഭാവനകളുമായി ഈ ചിന്തിക്കുന്ന ബുദ്ധിജീവികൾക്കുള്ള ബന്ധത്തിന് ഉലച്ചിൽ തട്ടിയില്ല. മറിച്ച് വിശ്വാസം വർദ്ധിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അവർ ഇസ്ലാമിന് കീഴ്പെട്ടു. ഇസ്ലാമിനോടവർ ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തി. എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കും പാഴ്സി മതക്കാർക്കുമൊക്കെ ചര്യയും വിശ്വാസവും തമ്മിൽ, ബുദ്ധിയും വിജ്ഞാനവും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടാത്ത ഗതികേട് വന്നിരുന്നു. അന്ധമായ അനുകരണത്തിലുറച്ച ആചാര മര്യാദകൾ ജീവിതത്തിൽ കർശനമായി അവർ ആനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നു. നൂററണ്ടുകളോളം ഈ നില തുടർന്നു. (ഇന്നും സ്ഥിതി അതുതന്നെ.) അവരുടെ മതം, മാറിവരുന്ന മനുഷ്യജീവിത സാഹചര്യങ്ങളും പുരോഗമനങ്ങളുമായി ഏറ്റുമുട്ടി പരാജയപ്പെട്ടു. തങ്ങളുടെ മതം ശാസ്ത്രവും വിജ്ഞാനവുമായി പൊരുത്തപ്പെടില്ലെന്ന് അവർ റിഞ്ഞു. മേൽക്കുമേൽ ഇടതിങ്ങിയ ഭീകരമായ അജ്ഞതയുടെ കാർമ്മേഘവും മേലെ തിങ്ങി നില്ക്കുന്ന കനത്ത വ്യഗ്രമോഹങ്ങളും മാറിക്കിട്ടുകയില്ല. അവയെന്നെന്നും വായുവും വെളിച്ചവും തടയും എന്നും

അവരറിഞ്ഞു. അങ്ങനെ മതത്തെ അവർ കൈവെടിഞ്ഞു. ഈ വിധിവൈപരീത്യം ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന് നേരിട്ടിട്ടില്ല. അവർ അനുകരണങ്ങളിലൂടെ മതത്തെ തളർത്തിയിട്ടില്ല.

കടന്നുപോയ ഇസ്ലാമിക യുഗങ്ങളിലും ഇന്നും ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്തിന്റെ ആനന്ദവിഷ്കരണമെന്ന മഹോന്നത കർത്തവ്യം ഏറ്റെടുത്ത നിസ്വാർത്ഥസേവകർ മതിപ്പും അംഗീകാരവും അർഹിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വരാ നിരിക്കുന്ന തലമുറകളുടേയും പ്രാർത്ഥനക്ക് അവർ അവകാശികളുമാണ്. മതവും ശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനങ്ങളിലും രക്തരൂക്ഷിത വിപ്ലവങ്ങളിലും ബലിയാടാവാനെ ഈ സമുദായത്തെ അവർ സംരക്ഷിച്ചു. മദ്ധ്യ ശതകങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവലോകത്തു നില്ക്കുന്ന മത ശാസ്ത്രസംഘട്ടനങ്ങളുടെ തീനാളങ്ങൾ മുസ്ലിംസമുദായത്തെ ഗ്രസിച്ചിട്ടില്ല. ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിലുണ്ടായ പൊരുത്തക്കേടാണ് ജോൺ വില്യം ബ്രാപ്പറിനെ Conflict between Religion and Science (മതവും ശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനം) എന്ന പുസ്തകമെഴുതാൻ നിർബുദ്ധനാക്കിയത്.

ഈ നിർബുദ്ധ കർത്തവ്യം, അനുഗൃഹീത പ്രബോധനം, ചരിത്രത്തിലിന്നേവരെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ട പോന്നു. ഓരോ യുഗത്തിലും ഓരോ പരിഷ്കർത്താവിനെ അല്ലാഹു നിയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ ഇസ്ലാമിനെ കാലികമായിത്തന്നെ അവതരിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ അദ്ധ്യാപനങ്ങൾ എല്ലാവിധ പ്രസക്തിയോടും, അർഹതയോടും, ഔചിത്യത്തോടും കൂടി അവതരിപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അഗാധ ജ്ഞാനികളായ പ്രബോധകന്മാരില്ലാത്ത ഒരു യുഗവും നമുക്ക് കണ്ടുപോ

കേണ്ടിവന്നില്ല. അവരെന്നും ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്തിന്റേപ്പോലെയല്ലാത്തവരായിത്തീർന്നു. ആധുനിക ഡെഷ്ണിക സ്വഭാവം അപഗ്രഥിച്ചറിഞ്ഞവരായിത്തീർന്നു അവർ. തങ്ങൾ ജീവിക്കുന്ന യുഗത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും സങ്കീർണ്ണതകളും മനസ്സിലാക്കിയവർ. കാലികമായ ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനം അവഗാഢമായി പരിശോധിച്ചവർ. പ്രബോധനംഗത്തു സന്മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും തെറ്റിക്കുന്ന ധാരകൾ സൂക്ഷിച്ചവർ. നബി (സ) മുസ്ലിം സമൂഹത്തെ വളർത്തിയെടുത്ത അടിസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും ഒരു വ്യതിചലനവും അന്നു സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഇസ്ലാമിന്റെ പുതിയ വ്യാഖ്യാനത്തിലധിഷ്ഠിതമായ "മതാഭിരുചിയും" "മതപഠനവും" അന്ത്യനാൾവരെ മാതൃകയാവേണ്ട അടിസ്ഥാനപരമായ ഇസ്ലാമിക അഭിരുചിക്കും, മർഗ്ഗാപ്തയ്ക്കും വിരുദ്ധമാവരുതെന്നവർ നിഷ്ക്കർഷിച്ചു. യാതൊരു പക്ഷപാതവും ചാഞ്ചല്യവും കൂടാതെ ഇസ്ലാമിന്റെ പുതിയ അവതരണത്തെക്കുറിച്ച് വീക്ഷണങ്ങൾ അവർ വിലമതിക്കുകയും മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പരിഷ്കരണത്തിന്റെയും പുനരാവിഷ്കരണത്തിന്റെയും വക്താക്കളുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയിൽ അവർ സ്കൃതരായിട്ടില്ല. പക്ഷെ, മഹത്തായ ഈ കർമ്മത്തിന്റെ വഴിയിൽ കടന്നുകൂടിയതായി അവർ കണ്ട പിഴവുകൾക്കും, പാളിച്ചകൾക്കും, അമിതത്വത്തിനുമെതിരെ തികച്ചും സ്വതന്ത്രമായി അവർ വിരൽചൂണ്ടി. വളച്ചുകെട്ടില്ലാത്ത ഈ നിരൂപണത്തിൽ, സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ, ഇസ്ലാമിന്റെ കാലികമായ ആവിഷ്കരണവേദിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചിന്തകരായ ഈ എഴുത്തുകാരുടെ പ്രശസ്തിയോ ജനസമ്മതിയോ ഉന്നത വൈജ്ഞാനിക പദവിയോ അവർക്ക് തടസ്സമായില്ല. ഈ എഴുത്തുകാർക്കുണ്ടെന്ന് വിശേഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന 'ഐഹിക വിരക്തിയും' 'തർബ'

യു.' അവർ ഈ സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ പരിഗണിച്ചിട്ടില്ല. കാരണം അവരുടെ വഴികാട്ടി നിസ്വാർത്ഥതയും പാരത്രിക പ്രതിഫലലക്ഷ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും വീക്ഷണങ്ങളും അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഈ പുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാൽ ഉൽഭൂതമാവുമെന്നവർ ആശങ്കിച്ചിരുന്ന നിഷ്പ്രയാത്മക ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവർ താക്കീത് നൽകി. വളരെ നിഷ്പക്ഷമായി, മിതമായി, ആത്മാർത്ഥമായി യാതൊരു പ്രവണതകളാലും സ്വാധീനിക്കപ്പെടാതെ അവർ വിഷയങ്ങളെ വതരിപ്പിച്ചു.

കാലികമായി ഇസ്ലാമിനെ അവതരിപ്പിച്ച പിന്തകർ, പരിഷ്കർത്താക്കൾ പലപ്പോഴും ഈ വിജ്ഞാനപരമായ വിചാരണയെ, നിസ്വാർത്ഥമായ ദീനി നിരൂപണത്തെ സന്തോഷത്തോടും ഹൃദയവിശാലതയോടും കൂടി സ്വാഗതം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നന്ദിയോടെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. നല്ലനിലക്ക് പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ കമ്മങ്ങളിലെതവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. മുസ്ലിംകൾക്കും മനുഷ്യകുലത്തിനും ഗുണകരമാംവിധം ഈ ആരോഗ്യകരമായ വിമർശനം അവർ അംഗീകരിച്ചു.

ഈ രണ്ടു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരും - ഇസ്ലാമിനെ കാലികാഖ്യാനം നൽകി അവതരിപ്പിക്കുന്നവരും അതിനെ ഇസ്ലാമികദൃഷ്ടി നിരൂപണം ചെയ്ത് തെറ്റുകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവരും - ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിന്റെ പുലരി മുതൽ എന്നും ഏവിയുടെയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അന്ത്യനാൾവരെ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. അതാണ് നബി (സ) പറഞ്ഞത് "ഈ വിജ്ഞാനം ഓരോ തലമുറയിലേയും നീതിനിഷ്ഠർ ഏറ്റെടുക്കും, തീവ്രവാദികളുടെ ദുർവ്യാ

ഖ്യാനങ്ങളും, മിഥ്യാവാദക്കാരുടെ സ്വയംകൃതികളും പിഴച്ചവരുടെ ചര്യയും, വിവരംകെട്ടവരുടെ ഭാഷ്യങ്ങളുമെല്ലാം അവർ നിരാകരിക്കും." (ബൈഹഖി)

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ രണ്ടു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരും ഒരനിവാര്യതയാണ്. ക്രിയാത്മകമായ അവരുടെ വൈജ്ഞാനിക സഹകരണമാണ് ഈ ദീനിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അതിന്റെ മൗലികതയും വിശുദ്ധിയും സൂക്ഷിക്കാനും എല്ലാ വ്യതിചലനവും, ന്യൂനതയും, അമിതത്വവും, അപര്യാപ്തതയും അകറ്റാനും ഈ ശക്തികൾക്ക് കഴിയും. രണ്ടു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരുടെയും ആസ്തിക്യമാണ് ചിന്താപരമായ ഇസ്ലാമിന്റെ ആരോഹണ ക്രമവും ബുദ്ധിപരമായ കമ്മബദ്ധതയും വളർത്തിയതും എല്ലാ കാലത്തേക്കും നാട്ടിലേക്കും ഉപയുക്തമാക്കിയതും.

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കം ചിന്താപരമായ തകർച്ചയും രാഷ്ട്രീയാധഃപതനവും കൊണ്ട് ക്ഷീണിയിരുന്ന ഇസ്ലാമികലോകത്തു് അതുഭൂതകരമായ ഒരു വിപ്ലവം പൊട്ടിമുളച്ചു. യൂറോപ്പിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സ്വാധീനം, ഭൗതികതയുടെ ത്വരിതഗതിയിലുള്ള മുന്നേറ്റം, തുടച്ചയായ ആഭ്യന്തര സമരങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയ സാങ്കേതിക രംഗങ്ങളിലെ ഇടമുറിയാത്ത വിജയം - ഇവയാണ് ആ ചിന്താവിപ്ലവത്തിനു കളമൊരുക്കിയത്. മുമ്പ് ഒരു ഐക്യക കമ്മം മാത്രമായിരുന്ന കാലിക ശൈലിയിലുള്ള ഇസ്ലാമിന്റെ അവതരണത്തെ ഈ സാഹചര്യം ഒരു സാമൂഹ്യബാധ്യത (ഫറദ് കിഫായ്)യാക്കി മാറ്റി.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുക്കത്തിൽ, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ പാശ്ചാത്യൻ നൂ

ടകളിലേക്ക് അറിവുനേടാൻ കപ്പൽകയറിയ സംസ്കാര സമ്പന്നരായ യുവാക്കൾ പാശ്ചാത്യൻ സംസ്കാരവുമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു. ആംഗ്ലേയ നിയമജ്ഞരോടും പാശ്ചാത്യൻ ചിന്തകരോടും അവർ ഇഴുകിച്ചേർന്നു. അവരിൽനിന്ന് ഇസ്ലാമിക വിശ്വാസം ചോർന്നുപോയി. അതിനോടവർക്ക് വെറുപ്പായിത്തുടങ്ങി. ചിന്താപരവും നാഗരികവുമായ ഒരു പരിത്യാഗത്തിന് ഇരകളായി അവരിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗം തരംതാണു,

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഇസ്ലാമിക ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും എഴുത്തുകാരും പണ്ഡിതന്മാരും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു. ഈ വേദനാജനകമായ പ്രതിസന്ധിയെ നേരിടാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. ഇസ്ലാമിനും ശരീഅത്തിനും ഇസ്ലാമിക നാഗരികതയ്ക്കും നിയമങ്ങൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസ ശ്രമങ്ങൾക്കും ഇസ്ലാമിക പരിത്രത്തിനുമെതിരായ കൽസീത ശ്രമങ്ങളെ നേരിടുന്ന ഉത്തരവാദിത്തം അവർ ഏറ്റെടുത്തു. തുർക്കി, ഈജിപ്ത്, സിറിയ, ഇന്ത്യ എന്നിവിടങ്ങളിലൊക്കെ ഈ മഹോന്നതമായ സേവനങ്ങൾ ഓരോരുത്തരുടേയും ബൌദ്ധിക സാംസ്കാരിക വൈജ്ഞാനിക നിലയനുസരിച്ച് നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സംരംഭത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും മൂല്യവും മഹത്വവും അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതുതന്നെ. കാരണം പല നല്ല മനുഷ്യരുടേയും മനസ്സുകളെ ചിന്താപരമായ പാപ്പരത്തത്തിന്റെ ചെളിക്കുണ്ടിൽനിന്നും ഇസ്ലാമികലോകത്തു് അടിച്ചുചീശിയ നാഗരിക മതപരിത്യാഗത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു പ്രതിരോധത്തിന്റെയും ഒഴികഴിവിന്റെയും മാത്രമായ ശൈലിയാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. നാഗരികതയും ഇസ്ലാമിക സംസ്കാരവും തമ്മിലും,

നാഗരികതയും പാശ്ചാത്യൻ സംസ്കാരവും തമ്മിലുള്ള വിടവു് നികത്താനായിരുന്നു പ്രഥമമായും പ്രധാനമായും ശ്രമം നടന്നതു്. മതിയായ സൂക്ഷ്മതയും തത്വദീക്ഷയും കൂടാതെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ അവയുടെ ന്യൂനതകളോടെതന്നെ സ്വീകരിക്കുവാനും അവ ഇസ്ലാമിക അധ്യാപനങ്ങളിലും പരിത്രത്തിലും പ്രയോഗിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഇതിന്റെ ഒരു ഫലമായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ആ അനുകരണം ഇസ്ലാമിനും അതിന്റെ അധ്യാപനങ്ങൾക്കും അപരിചിതമായ വിശദീകരണവും തണുപ്പൻ വ്യാഖ്യാനവുമായി തരംതാണു. ഇസ്ലാമിക അധ്യാപനങ്ങളെ പാശ്ചാത്യർ അംഗീകരിച്ചു തത്വങ്ങളുമായി സംയോജിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു അതു്.

അങ്ങനെ കാലിക പ്രബോധനത്തിന്റെ ഭാഗികമായ പ്രാധാന്യം സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അക്കാലത്തു് അഗാധജ്ഞാനികളായ മതപണ്ഡിതന്മാർ ഈ നൂതന ശ്രമത്തെ വൈജ്ഞാനികമായ ഒരവലോകനത്തിനു വിധേയമാക്കി. മേല്പറഞ്ഞ കാലികാവിഷ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളർത്താനുദ്ദേശിക്കുന്ന ദീനി അവബോധം മുസ്ലിംകൾ മുഴുവൻ സ്വീകരിക്കുന്നതു് അവർ തടഞ്ഞു. ആ ധാരയിലലിയാൻ തുടങ്ങിയിരുന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യരായ യുവാക്കളടങ്ങുന്ന ഒരു വലിയ സമൂഹത്തെ തന്നെ യഥാർത്ഥമാഗ്നിയിലേക്ക് അവർ കൈപിടിച്ചു നയിച്ചു. നൂതന ചിന്താഗതിക്കാരായ മഹാനുഭാവന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അവരുടെ ഗവേഷണങ്ങളും വഴിവെച്ച ആഗോള വ്യതിചലനത്തിലേക്കുള്ള പഴുതകൾ ഇവർ കൊട്ടിയടച്ചു. പ്രത്യക്ഷമായ ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം മൂലം ഇസ്ലാമിക ചിന്തയും പാശ്ചാത്യ നാഗരികതയും തമ്മിലുള്ള സംഘ

ട്ടത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ രംഗവേദിയായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഇന്ത്യയിലാണ് സമൂർത്തവും, അഗാധവും, സത്യസന്ധവുമായ രീതിയിലുള്ള ഈ ശ്രമത്തിന്റെ വലിയൊരു പങ്കും നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടത്. ചന്ദ്രൻ മുസ്ലിം സമൂഹം പൊതുവെയും വിജ്ഞാനസമ്പന്നർ പ്രത്യേകിച്ചും അധികാരശക്തിയുള്ള വിനാശകരായ പടിഞ്ഞാറൻ ആദർശശ്രമണത്തിന് മുമ്പിൽ ആത്മീയ ശക്തിയോടെ പിടിച്ചുനിന്നു.

രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണ് ഇൻഡ്യൻ മുസ്ലിംകളുടെ ഈ മഹത്വത്തിന് നിദാനമായി വർത്തിച്ചത്. ഒന്ന് ഇൻഡ്യാ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ കരുത്തോടെ നിലനിന്ന ദീനി വിജ്ഞാന സംസ്കാര കേന്ദ്രങ്ങൾ. രണ്ട്, ദൈവ കേന്ദ്രമായ ജ്ഞാനികളുടെ സ്വാധീനം. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ നിർമ്മലവും ശോഭനവുമായിരുന്നു. അവരുടെ ആദർശ ജീവിതം സുന്ദരവും ആകർഷകവുമായിരുന്നു. ഇഹത്തേക്കാൾ പരത്തിനും ശബളങ്ങളെക്കാളും സ്ഥാനമാനങ്ങളെക്കാളും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും ദിവ്യ പ്രതിഫലേച്ഛയും അവർ പ്രാമുഖ്യം നൽകി. പടിഞ്ഞാറൻ നാഗരികതയോ മൂല്യങ്ങളോ മാതൃകകളോ അവരുടെ ജീവിതത്തിലും ചിന്തയിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടില്ലായിരുന്നു. പല അറബ് ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും സ്വാധീനത്താലായിട്ടില്ലാത്ത ആദർശ സമ്പത്തായിരുന്നു ഇത്. അല്ലെങ്കിൽ അവിടങ്ങളിലെല്ലാം ആദ്യകാലത്തു് ശക്തമായിരുന്ന ചൈതന്യം നെടുനാളായി ആദർശ പ്രേരകങ്ങളുടേയും സ്വാധീനങ്ങളുടേയും ബലഹീനത കാരണം ദുർബ്ബലമായിപ്പോവുകയാണുണ്ടായത്.

മുറവശത്തു്, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടത്തിനും ഈ മാരകമായ ആദർശത്തേയും നാഗരികതയേയും ജീവിതാഭ

ശത്തേയും പ്രതിനിധീകരിച്ച ക്രൈസ്തവ യൂറോപ്പിനു മെതിരായി 1857-ൽ ഇൻഡ്യൻ മുസ്ലിംകൾ നയിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിൽ നേരിട്ട കനത്ത പരാജയം മുസ്ലിം മനസ്സുകളിൽ അവരെക്കുറിച്ച് വെറുപ്പു വാക്കി. ഈ വെറുപ്പിൽനിന്നും വിദ്വേഷത്തിൽനിന്നുമാണ് ഉഗ്രമായ 'ഖിലാഫത്തു്' പ്രസ്ഥാനവും, നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനവും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടത്. ഇതെല്ലാം മുഴുവൻ ശക്തിയോടും കൂടി യൂറോപ്പിൽനിന്നും കൂലം കത്തിയൊഴുകിയ നിരീശ്വരത്വത്തിന്റെയും, മതപരിത്യാഗത്തിന്റെയും മഹാപ്രവാഹത്തിൽ ഒലിച്ചുപോവാതെ ഇൻഡ്യൻ മുസ്ലിംകളെ തടഞ്ഞു. പാശ്ചാത്യമൂല്യങ്ങൾക്കും ആശയങ്ങൾക്കുമെതിരായ ചെറുത്തുനിൽപ്പു പുതിയൊരു വണ്ണമണിഞ്ഞു ഇവിടെ അരങ്ങേറുകയായിരുന്നു.

ഈ യുഗത്തിന്റെ പകുതിയിൽ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ മുസ്ലിംകളുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ച ഒരു മഹാനുഭാവം 'സയ്യിദ് അബ്ദുൽ അഅ്ലാ മൗദൂദി'. ഹൈദരാബാദിൽനിന്നു് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന 'തർജ്ജുമാനുൽ ഖുർആൻ' മാസികയിലെഴുതിയ വിലപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളിലൂടെയാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ആശയം അവതരിപ്പിച്ചത്. മുർച്ചയേറിയ ശൈലിയിലൂടെ അദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യ നാഗരികതയേയും ജീവിത വ്യവസ്ഥിതിയേയും എതിർത്തു. അവരുടെ പരിഷ്ക്കരണത്തിനും യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിനുമെതിരായി അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു. പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ കൂട്ടിൽ മുട്ടിയിട്ടു് വിരിഞ്ഞുവളർന്ന പുരോഗമന നവീകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും സങ്കീർണ്ണ ദേശീയ ചിന്താഗതികളെയും ആ ലേഖനങ്ങൾ രൂക്ഷമായി വിമർശിച്ചു. ഇസ്ലാ

മിക ശരീരത്തിന്റെയും നിയമങ്ങളുടേയും മർമ്മത്തിലൂന്നി നിന്നുകൊണ്ട് വിഷയങ്ങളേയും പ്രശ്നങ്ങളേയും അദ്ദേഹം അപഗ്രഥിച്ചു. ആ ചർച്ചകളും സുപ്രധാനങ്ങളായ അവ ലോകനങ്ങളുമാണ് പരിഷ്ക്കരണവാദികളുടെ അക്രമണങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും ശരവ്യമായത്. “പലിശ, ബാങ്കിംഗ്, ഹിജാബ്, ജിഹാദ്, ബലി, അടിമത്തം, ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും പ്രാമാണികത, വ്യക്തിനിയമങ്ങൾ” എന്നിവയ്ക്കു ചുറ്റും ആ തൂലിക ശക്തവും വ്യക്തവുമായ ലേഖനങ്ങൾ വരച്ചെഴുതുന്നു. ഇസ്ലാമിലും അതിന്റെ മൂല്യങ്ങളിലും വിഭാവനകളിലും വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ട പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരം സ്വീകരിച്ച ബുദ്ധിജീവി വിഭാഗത്തിന് യഥാർത്ഥ വിശ്വാസം പുനഃസ്ഥാപിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിലും, ഇസ്ലാമിന്റെയും അതിന്റെ അദ്ധ്യാപനങ്ങളുടേയും നേർക്കു് അപകർഷതാ ബോധവും ആത്മനിഷേധവും വച്ചുപുലർത്തുന്ന മാനസികാവസ്ഥയിൽനിന്നും അവരെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പങ്ക് സുവിദിതമാണ്. ‘ഇസ്ലാമിന്റെ ശബ്ദം’ എന്നുവരെ ചില എഴുത്തുകാർ അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചത് ഈ സേവനങ്ങളുടെ അംഗീകാരമാണ്.

ഈ കമ്മർത്തിനു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ഒഴിഞ്ഞു നിന്നതെങ്കിൽ, അതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് തന്റെ അനുഗൃഹീത സിദ്ധികൾ വിനിയോഗിച്ചതെങ്കിൽ, അതിന്റെ പേരിലാണ് സമ്പന്നമായ ആ ധൈഷണിക ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചതെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും അത് ഇസ്ലാമിന്റെയും മുസ്ലിംകളുടെയും ഭാഗ്യമാകുമായിരുന്നു. പക്ഷെ മറ്റൊരു പ്രവർത്തനവും ഏറ്റെടുക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചു. “ഇസ്ലാമിക ചിന്തയ്ക്ക് പുതിയ പൊളിപ്പെഴുത്തു്” എന്നോ “ഇസ്ലാമിക ചിന്തയ്ക്ക് പുതിയ അഴിച്ചു

പണി” എന്നോ നമുക്കിതിനെ വിളിക്കാം. മുസ്ലിംകളുടെ നവോത്ഥാനത്തിനും അവരുടെ ശബ്ദത്തിന്റെ ഐക്യത്തിനും ആ ഇസ്ലാമിക സംഘടനയ്ക്കും (ജമാഅത്ത ഇസ്ലാമി) എല്ലാമുള്ള സൈദ്ധാന്തിക അടിത്തറയായി അദ്ദേഹം ഗണിച്ചത് ഈ പൊളിപ്പെഴുത്തിനെയാണ്. “ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ” എന്ന സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകമായി അവതരിപ്പിച്ച ആശയങ്ങളാണ് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ഇസ്ലാമിന്റെ കാതലായ പ്രബോധനത്തിന്റെയും അദ്ധ്യാപനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനമായ ആ സാങ്കേതിക പദങ്ങൾക്കദ്ദേഹം പുതിയ നിർവ്വചനം നല്കി. ‘ഹക്മത്തെ ഇലാഹി’, ‘ഇഖാമത്തുദ്ദീൻ’ എന്നീ ആശയങ്ങളെല്ലാം ഈ നിർവ്വചനത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്, തികച്ചും രാഷ്ട്രീയ മുഖമുദ്രയുള്ള ഒരു സവിശേഷ നിർവ്വചനമാണത്. ദൈവത്തിന്റെ വിധികർത്തൃത്വത്തെയും നാമന്റെ ആധിപത്യത്തെയും കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടാണത്. മനുഷ്യനും സ്രഷ്ടാവായ നാമനുമായുള്ള ബന്ധം ഒരു പ്രത്യേക ആശയത്തിലും നിർണ്ണിതമായ പരിധികളിലും ഒതുക്കിനിർത്തുന്നു, ആ നിർവ്വചനം. അതനുസരിച്ച് ഖുർആന്റെ അവതരണവും ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനവുമൊക്കെ ഇസ്ലാമിക ഭരണവും ദൈവിക ഭരണവും സ്ഥാപിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതാണ്.

“ലക്ഷ്യം, മാർഗ്ഗം, ആരാധന, ദൈവസ്മരണ, നമസ്കാരം, നോമ്പ്, സകാത്തു്, ഹജ്ജ്” എന്നിവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന് സ്വന്തമായ ഒരു സമീപനമുണ്ട്. മുൻപറഞ്ഞ നിർവ്വചനത്തിന്റെ സ്വാഭാവികവും തർക്കശാസ്ത്രപരവുമായ അനിവാര്യ ഫലമു

യിരുന്നു ഈ സമീപനം. ഈ വിഷയകമായി ദീർഘ കാലമായി എന്റെ മനസ്സിൽ തുടിച്ചുനിന്നിരുന്ന ആശയങ്ങളും അന്തഃപ്രേരണകളും പ്രകടമാക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള നിസ്വാർത്ഥമായ ഒരു ശ്രമമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. “ദീൻ ഗുണകാംക്ഷ”യാണെന്ന തിരുവചനമാണ് ഇതിന്റെ പ്രേരകം.

നിരന്തരമായ പ്രേരണകൾ ഉണ്ടായിട്ടും വർഷങ്ങളോളം നാം ഈ സംരംഭം മാറിവെറുക്കുകയാണുണ്ടായത്. ‘ജമാഅത്തി’നേയും അതിന്റെ ചിന്താപരമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളേയും കുറിച്ച്, അതുമായുള്ള വിയോജിപ്പിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും അതിന്റെ കാരണങ്ങളേയും കുറിച്ച്, പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും നിരന്തരമായി ചോദ്യങ്ങളുയർന്നു. ഈ വിഷയത്തിലൊരു ഗ്രന്ഥരചന ഏറെ വിഷമകരവും സങ്കീർണ്ണവുമാണ്. എന്റെ മാന്യ സുഹോദരന്മാരിൽ വലിയൊരു വിഭാഗം സ്നേഹിതർക്കും ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനത്തിന്റെ വിവിധ വേദികളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന—ഇസ്ലാമിക പ്രശ്നങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ ഒപ്പം നിൽക്കുന്ന—ശ്രേഷ്ഠരായ എന്റെ സഹപ്രവർത്തകരിൽ പലർക്കും ഈ ചിന്താഗതിയുമായി ദൃഢ ബന്ധമുണ്ട്. ഇസ്ലാമിക ചിന്തയുണർത്തുന്നതിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം അനിഷേധ്യമായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. യുവജനങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം അത് പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. ഈ യുഗത്തെ നയിക്കാനുള്ള ഇസ്ലാമിന്റെ കഴിവുകളെപ്പറ്റിയും മഹത്വത്തെപ്പറ്റിയും അത് ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ഇതിനൊക്കെ പുറമെ ഈ ചെറു ഏതെങ്കിലും കക്ഷിരാഷ്ട്രീയ താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരുപയോഗപ്പെടുത്തപ്പെട്ടേക്കുമോ എന്ന് ആശങ്കിക്കപ്പെടേണ്ടതുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ വ്യക്തിതാല്പര്യങ്ങളെ

കീഴും ഇതിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടാനും സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. അനഭിലഷണീയമായ മറ്റു പല പ്രതികരണങ്ങളും യേപ്പെടാനുമുണ്ടായിരുന്നു. അല്ലാഹുവിന് മാത്രം രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്ന ചില പ്രതികരണങ്ങൾ.....

ഇതുകൊണ്ടൊക്കെത്തന്നെ വിഷയം സങ്കീർണ്ണവും വിഷമകരവുമായിരുന്നു. ധാരാളം സംശയങ്ങളും ചോദ്യശരങ്ങളും ഇളക്കിവിട്ടമായിരുന്നു. ജനങ്ങൾക്ക് വിപുലമായും നിർബാധമായും ഈ വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യാൻ പ്രയാസമില്ല. പക്ഷെ ഈ വീക്ഷാഗതിയുടെ ഉടമയെക്കുറിച്ച് നല്ലത് ധരിക്കാനും വാദങ്ങൾക്ക് ന്യായീകരണം കണ്ടെത്താനുമാണ് അവർ തയ്യാറാവാത്തത്. കഴിഞ്ഞുപോയ കാലങ്ങളിലെല്ലാം നിഷ്കളങ്കമായ വിമർശനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയമോ വ്യക്തിപരമോ ആയ താല്പര്യങ്ങളല്ല; ദൈവിക പ്രീതിയും ദീനീ സ്നേഹവുമാണ് അവരെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്. എല്ലാ നന്മയുടേയും, സൗഭാഗ്യത്തിന്റെയും, ശക്തിയുടേയും, പ്രതാപത്തിന്റെയും ഉറവിടമാണ് ദീൻ. വ്യക്തികളേയും, ജമാഅത്തു (സംഘടന) കളേയും, നേതൃത്വത്തേയും, മേഖലത്തേയും അപേക്ഷിച്ച് അവർ മുൻഗണന നൽകിയത് ഈ ദീനിനായിരുന്നു.

മുൻഗാമികളായ ഹദീസ് പണ്ഡിതരും, വലിയ പണ്ഡിതന്മാരും, ഭക്തന്മാരും, പരിഷ്കർത്താക്കളും, സേനാനായകന്മാരും, ഖലീഫമാരുമൊക്കെ ചെയ്തിരുന്നതും സ്ഥാനമോഹങ്ങളിൽനിന്ന് മുകുതമായ ആരോഗ്യകരമായ വിമർശനം, അല്ല ഉപദേശം മാത്രമായിരുന്നു

എന്നത് സത്യം. ഇബ്നുഹിബ്ബാന്റെ അൽ മജ്റൂഹി നിലും ദഹബിയുടെ മിസാനൽ ഇഅ്തിദാലിലും സ്വഹീഹിൽ മുസ്ലിമിന്റെ മുഖവുരയിലും നിർഭയവും സുവ്യക്തവുമായ ഇത്തരം നിരൂപണങ്ങളുടെ ഉജ്ജ്വല മാതൃകകൾ കാണാൻ കഴിയും.

മറ്റൊരു പ്രശ്നംകൂടി എന്നെ അലട്ടി. ഞാനിതുവരെ കൃത്യമായി പാലിച്ച ശൈലി രചനാത്മകവും എന്നാൽ ശാന്തവുമായിരുന്നു. വിവാദ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നും പദപരമായ തർക്കങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നുമാറിക്കൊണ്ടുള്ള രചനാരീതി. വിമർശനം കൂടിയേ തീരൂ എന്നിടത്തെല്ലാം ആനുഷംഗികമായി അതൊന്നു സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യാറുള്ളത്. "പ്രവാചകത്വവും പ്രവാചകന്മാരും ഖുർആന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ" എന്ന കൃതിയിൽ സ്വീകരിച്ച മാറ്റം അതാണ്. അതുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെതന്നെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും ലക്ഷ്യങ്ങളിലേക്കും മടങ്ങുന്ന ശൈലി സ്വീകരിക്കും. ഞാൻ തന്നെ തെരഞ്ഞെടുത്തതും ജീവിതത്തിലുടനീളം നിലനിർത്തിപ്പോന്നതുമായ ശൈലി വിട്ടുക എന്നിക്കു സുഗമമോ അഭിലഷണീയമോ ആയി തോന്നിയില്ല. ("ഖാദിയാനിയും, ഖാദിയാനിസവും" മാത്രമാണ് ഇതിനൊരപവാദം. മുസ്ലിംകളെന്ന് വാദിച്ചു ഇസ്ലാമിനെതിരായി രംഗത്തുവന്നിട്ടുള്ളവർക്കെതിരായി എഴുതിയ ആദ്യകൃതി എന്ന നിലക്കാണ് അങ്ങനെ ചെയ്തത്.)

മൗലാനാ മൗദൂദിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രം വായിച്ച്, ആ ദീൻ മനസ്സിലാക്കി, ആ വ്യാഖ്യാനം മാത്രം ഉൾക്കൊണ്ട്, അതിന്റെ മുഖപ്പാൽ കടിച്ചു, അതിന്റെ തൊട്ടിലിൽ ജനിച്ചവളെന്ന് ഏറെപ്പേരെ പരിചയപ്പെട്ടു.

ഇടപാഴകിയ ശേഷം മാത്രമാണ്, ഞാനിത്തരമൊരു ചർച്ചക്ക് തുനിഞ്ഞത്. അവരാരും മൗദൂദി ചിന്തയിലധിഷ്ഠിതമായ ചിന്തധാരയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പഠിക്കാനും ആ സാഹിത്യശൈലിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഉൾക്കൊള്ളാനും തയ്യാറാവാത്തവരുമാണ്.

ആ ചിന്താധാരക്കും സാഹിത്യശൈലിക്കും അവരുടെ ബുദ്ധിയിലും ദീനി സംസ്കാരത്തിലുമുള്ള സ്വാധീനം നേരിയതും ഉപരിവിദ്യവവും തന്നെയായിരിക്കാം. പക്ഷെ സംസാരത്തിലും, എഴുത്തിലും, ചിന്തയിലും, രചനയിലും, പ്രവൃത്തിയിലുമൊക്കെ പ്രകടമായിത്തുടങ്ങിയ ആ ചിന്താ വീക്ഷണങ്ങളും ദീനി വ്യാഖ്യാനങ്ങളും എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചു. ബുദ്ധിമാന്മാരും, സംസ്കാരസമ്പന്നരും ഇസ്ലാമിന്റെ മാനം കാക്കാൻ ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും, മനക്കരുത്തും അപ്പണബോധവും, സേവനസന്നദ്ധതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരുമായ ഒരു വലിയ വിഭാഗം യുവാക്കളടങ്ങുന്ന മുസ്ലിം സമൂഹം ചേതനയിലും, ചേതോവികാരത്തിലും, ചിന്തയിലും, മാനസിക ഘടനയിലും, ലക്ഷ്യങ്ങളിലും, മൂല്യങ്ങളിലുമെല്ലാം യഥാർത്ഥ ഇസ്ലാമിക പര്യയിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായ ഒരു സമൂഹമായി വളർന്നേക്കുമോ എന്ന് ഞാൻ യെന്നു.

റസൂലും സ്വഹാബികളും കഠിനാദ്ധ്വാനംചെയ്ത അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. പരലോകത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും ജീവിതത്തിലെ മുഴുവൻ ക്രയവിക്രയങ്ങളിലും ആധിപത്യം ചെലുത്തുന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെയും ദിവ്യപ്രതിഫലമായുമുണ്ടായ ആത്മീയ ചൈതന്യവും അവരുടെ കൈമുതലായിരുന്നു. നിർബുദ്ധ

കമ്മണ്ഡലം ഉൾപ്പെടെ എട്ടു സൽകമ്മണ്ഡലങ്ങളെയും സ്വീകാര്യതയ്ക്ക് വിശ്വാസവും പ്രതിഫലമേകയും—ഈമാനം ഇഹ്ത്തിസാബും — ഒരനിവാര്യതയാണെന്നു് സ്വഹിഹായ ഹദീസുകളിൽ കാണാം. നബി (സ.) പറഞ്ഞു: “റമളാനിൽ വിശ്വാസത്തോടും പ്രതിഫലമേകയോടും കൂടി ആരെങ്കിലും നിന്നു് നമസ്കരിച്ചാൽ അവന്റെ കഴിഞ്ഞുപോയ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടും”. (ബുഖാരി-മുസ്ലിം). ‘ഈമാൻ, ഇഹ്ത്തിസാബ്’, ഇവയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ബുഖാരി (റ) എഴുതി. “പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും പ്രതിഫലത്തെക്കുറിച്ചു വാശാനത്തിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും...അതത്രെ കമ്മണ്ഡലങ്ങളുടെ ചൈതന്യവും സമൂഹങ്ങളെ കർമ്മോന്മുഖമാക്കുന്ന ശക്തിവിശേഷവും. അന്ത്യദിനംവരെ ഈ ചൈതന്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയെന്നതു് ഈ സമുദായത്തിലെ പ്രബോധകരുടെയും പരിഷ്കർത്താക്കളുടേയും ചുമലിൽ അർപ്പിതമായ മഹത്തായ കർത്തവ്യമത്രെ”. എന്നിട്ട് ഈ ആത്മീയതയൊക്കെ വെടിഞ്ഞു് അവരുടെ ശ്രമങ്ങളൊക്കെ “ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സംവിധാനമോ” മുസ്ലിം ഭരണകൂടത്തിന്റെ സ്ഥാപനമോ ആയി വഴിമാറിയേക്കും എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുകയാണ്. അതൊരുപക്ഷെ ഇനിയൊരിക്കലും അടിസ്ഥാനത്തിലേക്കു് മടങ്ങാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു വ്യതിയാനമായേക്കാം. മറ്റു മതങ്ങളുടേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും ചരിത്രത്തിൽ അത്തരം വഴിമാറ്റങ്ങൾ പലവട്ടം നടന്നിട്ടുണ്ടു്. മൗലൂദി സാഹിബിന്റെ ചിന്തകൾ വരുത്തിവെക്കുന്ന ഈ അപകടം അത്യന്തമോ നിസ്സാരമോ ആയേക്കാമെങ്കിലും ദീനീനോടുള്ള ഗുണകാംക്ഷ ഒരു മുന്നറിയിപ്പിനു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമീയമായി ബന്ധപ്പെട്ട നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സഹർഷം സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ മുൻനിരയിലുണ്ടാകുമെന്നു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. സംഘടനാപരമായ പക്ഷപാതിത്വമോ വ്യക്തിപരമായ വികാരങ്ങളോ സ്വാതന്ത്ര്യയോ ആരോപിക്കാതെ അവധാനതയോടെ നല്ലനിലയ്ക്കു് ഇതവർ വായിക്കട്ടെ. ഇസ്ലാമീക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കോ, ചക്രവാളങ്ങളിൽ എങ്ങോ രജതരേഖകളായി തെളിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഒരു ഇസ്ലാമീക ഭരണകൂടത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനായുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്കോ ഇതു് എതിരാണെന്നവർ കരുതാതിരിക്കട്ടെ.

ഈ ദീനീനെ സ്നേഹിക്കുകയും സമുദായത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും ഇസ്ലാമിന്റെയും മുസ്ലിംകളുടെയും അഭ്യുദയത്തിനുവേണ്ടി യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാവർക്കും ആ രജതരേഖകൾ സന്തോഷദായകംതന്നെയാണ്.

അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമുയർത്താൻ, ഇസ്ലാമിന്റെ അന്തസ്സു കൂട്ടാൻ, ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ, ദീനീജ്ഞാനം യഥാർത്ഥമാക്കണമെന്നാഗ്രിക്കുന്നവർ, ദീനീബോധം പുണ്യമാവണമെന്നു് താല്പര്യമുള്ളവർ, ക്രിയാത്മകവും ആരോഗ്യപരവുമായ വിമർശനങ്ങൾ സ്വാഗതംചെയ്യും, തുറന്ന മനസ്സോടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഘടന—അതുമായത്രതന്നെ നമുക്കു് ബന്ധമുണ്ടായാലും ശരി “സത്യം” മാത്രമായിരിക്കണം നമ്മുടെ മാനദണ്ഡം, അതുമാത്രം. ആദ്യമായും അവസാനമായും. ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തി — അയാളെത്ര മഹാനായിരുന്നാലും ശരി, അദ്ദേഹം നമ്മുടെ മാനദണ്ഡമായിരിക്കാൻ പാടില്ല.

മരിച്ചു 'സത്യ'മായിരിക്കണം. നമ്മുടെ അളവുകോൽ. അതു വിശ്വസിക്കുന്നവർ ആത്മാർത്ഥമായ അഭിപ്രായ പ്രകടനങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും—അവ, തങ്ങളുടെ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും മൗലിക തത്വങ്ങൾക്കുമെതിരാണെങ്കിലും ശരി—ഉള്ളതുറന്നു അംഗീകരിക്കും. ഇസ്ലാമിക സമരരംഗങ്ങളിലെ കടുത്ത യുദ്ധങ്ങളുടെയും ആദർശ സമരങ്ങളുടെയും പ്രതിസന്ധി ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമിക സമൂഹം സത്യത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കാതെ, മതധാരയിൽനിന്നും പാളിപ്പോകാതെ, സാമൂഹ്യത ഘടന ഒറ്റപ്പെട്ട പോകാതെ പരിശുദ്ധമായി നിന്നതിന്റെ പ്രധാന പ്രേരകം ആത്മാർത്ഥവും വിശുദ്ധവുമായ ഈ വിജ്ഞാന ശുഷ്കയും മതകീയ വിമർശനത്തോടുള്ള സന്മനോഭാവവുമായിരുന്നു. പരിശീലനവും, ഗവേഷണവും, കർമ്മവും ചിന്താപരമായ സമരങ്ങളുമൊക്കെ വിജയിച്ചതും അതുകൊണ്ടായിരുന്നു. വിവിധ വീക്ഷണങ്ങളെയും ചിന്താഗതികളെയും 'നിർദ്ധാരണം' ചെയ്തെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞതും ഇതിന്റെ നേട്ടമാണ്. മറ്റൊരു മതസംസ്കാര ചരിത്രത്തിലും തുല്യതയില്ലാത്തവിധം ഇസ്ലാമിക കർമ്മഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കൊണ്ടു് ലൈബ്രറികൾ നിറഞ്ഞതും സമൂഹത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഒറ്റക്കെട്ടായി പരിഹരിച്ചതും പുതുതായി കടന്നുവരുന്നവർക്കു് വഴിതെളിയിച്ചതും അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. നേതാക്കളെയും, ചിന്തകരെയും, പണ്ഡിതരെയും വഴിതെറ്റിയ വീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നും ആത്മപ്രശംസയിൽനിന്നും ഇതു സംരക്ഷിച്ചു. മഹാനാരോ അനുയായികളോ പാപമുക്തരാണെന്നു് അവകാശപ്പെടാനുള്ള പഴുതല്ലതും ഈ പ്രേരകം തന്നെ. തീവ്രവാദങ്ങളുടെയോ അസംഘടിത സ്വഭാവത്തിന്റെയോ വിഭാഗീയതയുടെയോ അപച്യുതിയുടെയോ ബലിയാട്

കളാകുന്നതിൽനിന്നും സമൂഹത്തെ രക്ഷിച്ചതും ഈ ഘടകം തന്നെയാണ്.

മത വിജ്ഞാന രംഗത്തെ ഈ സത്യാനുഭവബലം ബുദ്ധിയാണ് മറ്റു മതങ്ങൾക്കു്—വിശിഷ്ട ക്രൈസ്തവ മതത്തിനു്—വിനിമിഷമാവുകയോ തീരെ ദുർബ്ബലമാവുകയോ ചെയ്തതു്. തീവ്രവാദികളുടെ മാറിനത്തിരുത്തലുകൾക്കും വ്യതിചലിച്ചവരുടെ കൈകടത്തലുകൾക്കും അജ്ഞരുടെ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും ഇരയായി ആ മതപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഉപരിതലത്തിൽ കാടും പടലും വന്നു മുടി ഇരുൾ നിറഞ്ഞു. അവ്യക്തത പരന്നു. മതത്തിന്റെ മൗലിക സ്വഭാവവും ആദ്യ അധ്യാപനങ്ങളും ആ അജ്ഞതയുടെ നിഴലിൽ ഒളിമങ്ങി. അങ്ങനെ വരാതിരിക്കാൻതന്നെയാണ് 'നന്മ അനുശാസിക്കലും തിന്മ തടയലും' ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്തിന്റെ സുപ്രധാന കർത്തവ്യമായി വളരെ ശക്തിയായി ഊന്നിപ്പറഞ്ഞതും, ഏതു കാലത്തും ഏതു സ്ഥലത്തും ആ പ്രക്രിയ വേണമെന്നു് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതും. ഭരണാധികാരികളോടും പ്രമാണിമാരോടും ഉന്നതോദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടുമുള്ള മമത ഈ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിലെ അലംഭാവത്തിനു് കാരണമാവരുതെന്നു് നിഷ്കർഷിച്ചു. 'ഏകാധിപതിയായ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ സത്യത്തിന്റെ വചനം ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ജിഹാദാ'യി ഗണിച്ചു. ഓരോ ദിവസവും യുഗങ്ങളിലും അനീതി ചെയ്ത ഭരണകൂടത്തിന്മുമ്പിൽ മുസ്ലിംകൾ—വിശിഷ്ടാ നിസ്വാർത്ഥരായ പ്രബോധകർ ഈ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ടു്. ഉമർ (റ.) ഓരോ ദുർബ്ബലനും ഈ അവകാശം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അവർ എന്നോടു് ഒരു നന്മ പറയാത്ത കാലത്തോളം അവരിൽ ഒരു നന്മയുമില്ല. നന്മ അതു്'

സ്വീകരിക്കാത്തേടത്തോളം കാലം നമ്മിലും നന്മയില്ല.
(അബൂയൂസഫിന്റെ കിതാബുൽ ഖറാജ്—പേജ് 7.)

ഖലീഫ ഉമർ (റ.) ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: 'സ്രീക
രക്ഷ കൊടുക്കുന്ന മഹറിൽ നിങ്ങൾ അമിതത്വം കാ
ണിക്കരുത്'. അപ്പോൾ ഒരു സ്രീ എഴുന്നേറ്റു പറഞ്ഞു:
'അതിന് താങ്കൾക്ക് അധികാരമില്ലാ ഉമർ. അല്ലാഹു
പറഞ്ഞില്ലേ 'നിങ്ങൾ അവർക്ക് ഒരു കൂമ്പാരംതന്നെ കൊ
ടുത്താലും...എന്ന്? ഉമർ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:
'ആ സ്രീ സത്യം പറഞ്ഞു. ഈ പുരുഷൻ പിഴുവുപററി'.
(നൈലുൽ ഓതാർ 6/170). ധാരണപ്പിശകോ, മറവിയോ,
തെറ്റോ പററിയ വ്യക്തി, നേതാവും, സേനാ നായക
നും, ഭരണകർത്താവും ആയിരിക്കുന്നതിന് ഒരു തടസ്സവു
മില്ല. അയാൾ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയുള്ളവനായിരിക്കുമെന്നതി
നും തടസ്സമില്ല. നബി (സ.)യോട് പോലും സഖാക്കൾ
പിശക് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു സംഭവം: നബി
(സ.) നാലിന് പകരം രണ്ടു റക്അത്തു നമസ്ക്കരിച്ചു.
'ദുൽയക്കൈനി' പോലിച്ചു. 'നമസ്ക്കാരം ചുരുക്കപ്പെട്ടു
താനോ, തിരുട്ടുതരെ...അതോ മറന്നതോ'?

'ഇയാൾ പറഞ്ഞത് നേരാണോ?' നബി
ചുറ്റുമുള്ളവരോടൊത്തു.

'അതെ' അവർ ശരിവെച്ചു.

ഉടനെ അദ്ദേഹം എണ്ണിററു രണ്ടു റക്കഅത്തു
കൂടി നമസ്ക്കരിച്ചു. എന്നിട്ട് മറവിയുടെ രണ്ടു സൂളു
ചെയ്തു (ബഖാരി-മുസ്ലിം)

യർമുക്ക് യുദ്ധം നടക്കുകയാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ
പരിമിതിയിൽ നില്ക്കുകയും സുപ്രധാനമായ യുദ്ധം.

തന്ത്രജ്ഞനായ 'ഖാലിദ്'ബനു വലീദ്'യിരുന്നു സേനാ
ധിപൻ. ഉമറിന്റെ ഭരണകാലം. നീതിനിഷ്ഠനായ
ഉമർ (റ.) മുസ്ലിംകളുടെ ശക്തിയും ഇസ്ലാമിന്റെ മഹ
ത്വവും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്ത ഖലീഫ, പെട്ടെന്നദ്ദേഹം
ഖാലിദിനെ നായകസ്ഥാനത്തുനിന്ന് മാറ്റി. അബൂ
ഉബൈദയെ സേനാനായകനാക്കി. പിഴവുകളും വ്യതി
ചലനങ്ങളും കാണുമ്പോൾ മുസ്ലിം അണികളിൽ ഭിന്നി
പ്പുണ്ടാകുമെന്ന് യേന്ന് കൈകെട്ടിയിരിക്കുകയായിരുന്നു
ഗതകാല മുസ്ലിംകൾ ചെയ്തതെങ്കിൽ ജീവസ്സുറ്റ അനുഗ്ര
ഹീതമായ ഈ അലയടികൾ എന്നോ നഷ്ടപ്പെടുകയായി
രുന്നു. നന്മ അനുശാസിക്കുകയും, തിന്മ തടയുകയും,
സ്ത്യാന്വേഷണബുദ്ധിയുൾക്കൊള്ളുകയും, സത്യസാക്ഷ്യം
നിവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അനുഗ്ര
ഹീതമായ ജീവധാര സാമൂഹ്യ ധാർമിക ഘടനയിൽ
നിന്ന് എന്നോ വേർപെടുപോകുകയായിരുന്നു. ധർമ്മിക
ളിലേക്ക് ശുദ്ധരക്തം പ്രവഹിക്കാനാവതെ ഏദയം
നിശ്ചലമാവുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അതിന്റെ പരി
ണിത ഫലമോ? പിൽക്കാലത്തെ പണ്ഡിതർക്കുപോലും
പ്രശ്നങ്ങൾ സംശയലിപ്തമാവും. പൊതുജനങ്ങൾ പ്രവാ
ഹങ്ങളിലൊലിച്ചുപോകും. ദീനിലെ ഏറെ സത്യങ്ങൾ
അവ്യക്തമാകും. ഏതെങ്കിലും ഒരു നേതാവോ 'ഇമാ
മോ' ധീഷണാശാലിയോ തന്നിട്ടു വ്യാഖ്യാനത്തിലോ,
പഠിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിലോ തെറ്റുപററി
എന്നു പറഞ്ഞാലുണ്ടാവുന്ന 'അഭിമാനത്തിന്റെ പ്രശ്ന'ങ്ങൾ
ഉള്ളൊരു മാതൃകമാണ്, സമൂഹമാകെ വഴിപിഴക്കുന്നത്.
ഒന്നിലും തെറ്റുപറരാത്തവൻ അല്ലാഹു മാത്രം. ദീനി
കാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാവരുടെ വാക്കുകളിലും തള്ളേണ്ടതും
കൊള്ളേണ്ടതും ഉണ്ടാകും. നബി (സ.)യുടെതൊഴികെ

'ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി'യാണു് ഈ ആദർശം ആദ്യമായി പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ടതു്. അവരുടെ ഭരണഘടന അതു് ഖണ്ഡിതമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

"ദൈവ ദൂതനെയല്ലാതെ യാതൊരു മനുഷ്യനേയും സത്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമാക്കാതിരിക്കുകയും, മറെറൊരാളെയും വിമർശനാതീതനായി ഗണിക്കാതിരിക്കുകയും, യാതൊരാളുടെയും മാനസികാടിമത്തത്തിൽ കടുങ്ങാതിരിക്കുകയും, അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച ഇതേ പരിപൂർണ്ണ മാനദണ്ഡംകൊണ്ടു് ഓരോരുത്തരേയും പരിശോധിക്കുകയും, അതനുസരിച്ചു് ആർ, ഏതു പദവിയിലാണോ അവരെ അതേ പദവിയിൽ വെക്കുകയും ചെയ്യുക.

(ഇന്ത്യൻ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ഭരണഘടന പേജ്—8)

നമുക്കു് ഒരു വിചിത്രമായിത്തോന്നുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ടു്. ഒരു സംഘടന—സമഗ്രവും ധീരോദാത്തവുമായ വിമർശനത്തിൽനിന്നാണതിന്റെ ആവിർഭാവം. എല്ലാ യുഗങ്ങളിലേയും ഇസ്ലാമിക വിഭാഗങ്ങളെയും, പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും, സംരംഭങ്ങളെയും സംഘടനാപരമായ വിഭാഗിയതയിൽനിന്നും അനുകരണാത്മകമായ വിധികളിൽനിന്നും വിമുക്തമായ, സ്വതന്ത്രമായ ശൈലിയിലാണതു് വിലയിരുത്തിയതു്. അത്തരമൊരു സംഘടനയിലെ 'അംഗങ്ങളെ' 'അനുഭാവി'കളോ അതിന്റെ സ്ഥാപകനെയോ പ്രബോധകരെയോ പുണ്യവാളത്വത്തിന്റെ പരിധിയോളം ബഹുമാനിക്കുക എന്നതത്രെ ആ വൈചിത്ര്യം. ആ നേതാവിന്റെ നേർക്കു് നയിക്കപ്പെടുന്ന ഏതൊരു നിരൂപണത്തോടും, എതിർപ്പിനെയോളോടും ഈ പ്രസ്ഥാന

ബന്ധുക്കൾക്കു് വെറുപ്പുണ്ടാകുകയെന്നതും വീരോധാഭാസമായിത്തോന്നുന്നു.

എന്റെ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യ പ്രതി പ്രസിദ്ധീകൃതമായപ്പോൾ 'ഇന്ത്യൻ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി'യുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരിൽനിന്നു് കർക്കശമായ വിമർശനവും, നിരൂപണവും ഉണ്ടായപ്പോൾ ആശ്ചര്യം തോന്നി. മറ്റു പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളെക്കാൾ ഉന്നതമായ നിലവാരവും സഹനശീലവും ഉള്ളവരാകും അവരെ ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. വിദ്വേഷപൂർണ്ണമായ വ്യക്തിവിമർശനവും അടിസ്ഥാനപരമായ താത്വിക വിമർശനവും വേർതിരിച്ചറിയാൻ അവർക്കു് കഴിയുമെന്നാണു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്.

'പരിഷ്കരണവും മതത്തിന്റെ പുനരുജ്ജീവനവും' എന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുതിയപ്പോൾ മൗഢഭിത്തിനെ താത്വിക വിമർശനത്തിനു് ഒരു പ്രായോഗിക മാതൃക കാണിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ പല പരിഷ്കർത്താക്കളെക്കുറിച്ചും നിരൂപണാത്മകവും അപഗ്രഥനാപരവുമായ അവലോകനം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു് അദ്ദേഹം. ഈ മഹാനേതാക്കളെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവരുടെ മഹത്വമോ വിശുതിയോ ജനങ്ങളിലുള്ള സ്ഥാനമോ യാതൊന്നും മൗഢഭി പരിഗണിച്ചിട്ടേയില്ലല്ലോ.

മാന്യ വായനക്കാരെ, മൗലാനാ അബുൽഅഅ് ലാ മൗഢഭിതന്നെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നിഷ്പക്ഷ നിരൂപണത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള എളിയ ശ്രമമാണിതു്. ക്ഷമിക്കണം, നിസ്വാർത്ഥമായ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിലും,

വൈജ്ഞാനിക നിരൂപണത്തിലും ഏറ്റവും നല്ലതും പ്രയോജനപ്രദവുമായതും തെരെഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള ഗവേഷണത്തിലും. പഠനഫലങ്ങളുടേയും ചിന്തയുടേയും അന്ത്യസ്ഥാരങ്ങളുടേയും അവതരണത്തിലും, അദ്ദേഹം കാണിച്ച 'വൺവേ ട്രാഫിക്' നയം പ്രായോഗികമല്ല. ചിന്തയുടേയും ഗ്രന്ഥരചനയുടേയും ലോകത്തു് ആ നയം വ്യാപിച്ചാൽ മനുഷ്യബുദ്ധി മരവിക്കും. വൈജ്ഞാനിക ചലനം നിലക്കും. സംസ്കരണ പരിഷ്കരണ സംരംഭങ്ങൾ മുടങ്ങും. വേരുകൾ ഉറച്ചു, ചില്ലുകൾ പടർന്നുപന്തലിച്ചു, സഭാ ഫലം നല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉത്തമ വൃക്ഷം പോലെയുള്ള മുസ്ലിം സമൂഹത്തിനു് പ്രയോജന പ്രദമായതും പുതിയതുമായ കാര്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താനുള്ള സാധ്യതകൾ നഷ്ടപ്പെടും.

അല്ലാഹുവാണ് സത്യം പറയുന്നവൻ. അവനാണ് സന്യാസ്തം കാണിക്കുന്നവൻ.

അബുൽ ഹസൻ അലി നദ്വി

1398 റമളാൻ 27

1978 സപ്തംബർ 1

റായ്ബറേലി-ഇന്ത്യ.

പരമകാരണികനും കരുണാനിധിയുമായ
അല്ലാഹുവിന്റെ നർമത്തിൽ.

ബുർആൻ നൂറ്റാണ്ടുകളോളം വിശുരിക്കപ്പെട്ടോ?

ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ സ്ഥാപകനും വിശ്രുതനായ ഏഴുതുളകാരനും ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ചിന്തകനുമായിരുന്ന മൗലാനാ അബുൽ അഅ്ലാ മൗദൂദി ഒരു പുസ്തകമെഴുതി. "ബുർആനിലെ നാലു് സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ", 'ഇലാഹ്', 'ദീൻ', 'റബ്ബ്', 'ഇബാദത്തു്' എന്നീ നാലു പദങ്ങളുടെ വിശദീകരണമാണതിൽ.

ഈ അടിസ്ഥാന പദങ്ങളുടെ ആന്തരാർത്ഥം ബുർആനിറങ്ങിയ കാലത്തെ ജനതക്ക് നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായിരുന്നു, കാരണം ബുർആൻ അറബിയിലാണു്, അഭിസംബോധിതർ അറബികളും, എന്നാൽ അതിനു ശേഷം നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ഇവയുടെ ആശയം അജ്ഞാതമായിക്കിടന്നു, എന്നു് സ്ഥാപിക്കാനാണു് മൗലാനയുടെ ശ്രമം. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.

"ബുർആൻ അറബികളിൽ അവതരിച്ചു. അറബി സംസാരിക്കുന്നവരോട് അതു് ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. 'ഇലാഹു്', 'റബ്ബു്' എന്നാണെന്നവർക്കറിയാമായിരുന്നു. കാരണം അവരണ്ടും ഏറെ മുൻപുതന്നെ അവർ സംസാരഭാഷയിൽ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അതു് രണ്ടും സാങ്കേതികമായി ഏതു് ആശയം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നു് പൂർണ്ണമായും അവർ അറിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ "അല്ലാഹു അല്ലാതെ ഇലാഹില്ല, അവനൊഴികെ റബ്ബില്ല, ഉല്പാദിപ്പിച്ചതിലൊ റബ്ബുബിപ്പിച്ചതിലൊ അവനു പങ്കുകാരില്ല" എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്തിലേക്കാണവർ

ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന് പൂർണ്ണമായും അവർ മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നു. പ്രവാചകൻ എന്താണ് നിഷേധിക്കുന്നതെന്നും അല്ലാഹുവിനു മാത്രമുള്ളതായി അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ ഏതെന്നും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് എന്തൊക്കെ വിശേഷണങ്ങളാണ് വിലക്കുന്നതെന്നും യാതൊരാശയക്കുഴപ്പവുമില്ലാതെ വ്യക്തമാക്കുമായിരുന്നു. സത്യത്തെ നിഷേധിച്ചവർ, എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങളെയാണ് പ്രവാചകൻ തള്ളിപ്പറയുന്നതെന്നും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ ഉല്പാദനം ഉണ്ടെന്നും സ്വീകരിക്കുക വഴി സത്യം താൻ നിഷേധിക്കുകയാണെന്നും അതിനെയാണ് അദ്ദേഹം അപലപിക്കുന്നതെന്നും വ്യക്തമായും തെളിയിച്ചിട്ടു അറിഞ്ഞതിന് ശേഷമായിരുന്നു ആ മാറ്റം സ്വീകരിച്ചത്. വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചാൽ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതും, തള്ളേണ്ടതും എന്തൊക്കെയാണ് വ്യക്തമായി തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതിനു ശേഷമായിരുന്നു, വിശ്വസിച്ചവർ വിശ്വസിച്ചതും.

അതുപോലെതന്നെ “ഇബാദത്തും”, “ദീനം” അവരുടെ ഭാഷയിൽ പ്രചാരപ്രചാരം നേടിയ രണ്ടു പദങ്ങളായിരുന്നു. ‘അബൂ’ (അടിമ) എന്ത്? അടിമത്തത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമെന്ത്? ഏതൊരു കർമ്മരീതിക്കാണ് ഇബാദത്തു എന്ന നാമം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്? ദീൻ എന്ത്? ആ പദം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമെന്ത്? എന്നെല്ലാം അവരറിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ “നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനു ഇബാദത്തു ചെയ്യുക. താഴ്മയോടെ വെടിയുക, മറ്റൊരാൾ ദീനകളിൽനിന്നും വിമുക്തരായി അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിൽ പ്രവേശിക്കുക”. എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രബോധനത്തിന്റെ ആശയം ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ അവർക്ക്

തെറ്റുപറ്റിയിട്ടില്ല. തങ്ങളുടെ ജീവിതവ്യവസ്ഥയിൽ ഏതു തരത്തിലുള്ള പരിവർത്തനമാണ് ഈ പ്രബോധനമാവശ്യപ്പെടുന്നതെന്ന് ഖുർആൻ വാചകങ്ങൾ കാതുകുളിലെത്തുമ്പോഴേക്കും അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. (പേ. 8, 9)

പക്ഷെ ഈ അവസ്ഥ ഏറെ നീണ്ടുനിന്നില്ലത്രേ. ഈ തിളങ്ങുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കെത്താതെയായിത്തുടങ്ങി. ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രാഥമികവും അടിസ്ഥാനപരവുമായ ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങൾക്കുമേലെ അജ്ഞതയുടേയും അവിശ്വാസത്തെയുടേയും പൊടിപടലങ്ങൾ കട്ടിപിടിച്ചു. അവഗണനയുടേയും അശ്രദ്ധയുടേയും ചെളി പരന്നു. പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ ദശാവസാനിക്കുകയും ജാഹിലിയുത്തിലും തുടന്ന് ഇസ്ലാമിയുത്തിലും വളർന്ന തലമുറ വേരറ്റ പേരുകയും ചെമ്പുതോടെയാണത്രെ ഇതാരംഭിച്ചത്.

“പ്രശോഭിതമായ ആ യുഗങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ആ പദങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനപരമായ ആശയങ്ങൾ മാറാൻ തുടങ്ങി. ഖുർആന്റെ അവതരണ ഘട്ടത്തിൽ സമൂഹത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ആശയങ്ങൾ, സംസാരിക്കുമ്പോൾ മുഖം ഏറെ വിശാലമായിരുന്ന ആ പദങ്ങൾ, പിന്നെപ്പിന്നെ ശുഷ്കമായിത്തുടങ്ങി. അവിശ്വാസത്തെയും അതർത്ഥങ്ങളിലൂടെ അതിന് നിഷ്ഠിതവും വരണ്ടതുമായ ആശയങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടു.

ഇതിന് കാരണങ്ങൾ രണ്ടാണ്. ഒന്ന്, അപൂർണ്ണമായിരുന്ന അറബി ആസ്വാദനക്ഷമതക്ക് പിൽക്കാലങ്ങളിൽപന്ന മന്ദീഭാവവും ശുദ്ധ അറബി ഭാഷയുടെ ഉറവിന്റെ വരൾച്ചയും. രണ്ട്, ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ

ജനിച്ചുവളർന്നവർക്ക് വൂർത്തൻ അവതരിച്ച ജാഹിലിയും ജനതക്കറിയാമായിരുന്ന സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം കളഞ്ഞുപോയി. ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ പിന്നീട് വന്ന ഭാഷാ പണ്ഡിതരും വൂർത്തൻ വ്യാഖ്യാനക്കളും വൂർത്തനിലെ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം നിഘണ്ടുകളിലും വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുമൊക്കെ വിശദീകരിച്ചത് അടിസ്ഥാനപരമായ ഭാഷാർത്ഥങ്ങൾക്കു പകരം പണ്ഡിതന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയ ആശയങ്ങൾ കടമെടുത്തായിരുന്നു.

ചില ഉദാഹരണങ്ങളിതാ: 'ഇലാഹിനെ' വിഗ്രഹങ്ങളുടെ പര്യായമാക്കി—“റബ്ബ്” പടിപടിയായി വളർത്തുന്ന ശക്തിയുടേയും സൃഷ്ടിയുടെ സംസ്കരണമേ റെറുത്ത സത്തയുടേയും പര്യായ പദമാണെന്നു കരിച്ചു വെച്ചു—“ഇബാദത്തു” അല്ലാഹുവിനുള്ള നമസ്കാരവും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളും, വിനയവും അദ്ദേഹ്യ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ള ആരാധനയും മാത്രമാക്കി അവരതിനെ ചുരുക്കി—“ദീൻ” എന്നത് കേവലമാക്കി (Religion) - താമുത്തിൻ വിഗ്രഹമെന്നോ പിശാചെന്നോ നിർവ്വചനം നല്കി.

(IBID: P: 9-10)

മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും പഠിക്കുന്നതിലും വന്ന ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ വിലയിരുത്തുകയാണ്, അദ്ദേഹം പിന്നെ: “ഒരു സത്യമുണ്ട്. വൂർത്തൻ നികാലുപനങ്ങൾ മിക്കതും ജനങ്ങൾക്ക് ജ്ഞാനമായി. എന്നല്ല, ഉന്നതമായ അതിന്റെ ചൈതന്യവും അടിസ്ഥാനപരമായ ബോധവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇതിനെല്ലാം കാരണം ഈ നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ അജ്ഞതയുടെ കടുത്ത, കറുത്ത തിരശ്ശീലക്കു പിന്നിൽ മറഞ്ഞു വെന്നുന്നത് മാത്രമാണ്. ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ചിട്ടും മുസ്ലിംകളുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടിട്ടും അവരുടെ വിശ്വാസങ്ങളിലും

കണ്ഠങ്ങളിലും ഓർച്ചലുവും നിഷ്ക്രിയതയും കടന്നുകൂടിയതിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ കാരണവും ഇതാണ്.

(പേ: 10)

വൂർത്തൻ സുവ്യക്തം:

മുദൂദിയുടെ ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നയാൾക്ക് അഗാധ ജ്ഞാനമോ, വൂർത്തന്റെ മുഴുവൻ പദങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയുണ്ടായ വിശ്വാസമോ, സമൂലമായ മാർഗ്ഗഭ്രംശത്തിൽനിന്നു മുസ്ലിംകൾ വിമുക്തരാണെന്ന അറിവോ, ആദ്യമേ ഇല്ലെങ്കിൽ അവൻ മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്: ‘നീണ്ട നൂറ്റാണ്ടുകളോളം വൂർത്തൻ ആർക്കും വളരെ സൂക്ഷ്മമായ വ്യാഖ്യാനമനുസരിച്ച് ഭൂരിപക്ഷത്തിനും മനസ്സിലാവാതെപോയി. വൂർത്തനിലെ പദങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം വ്യക്തമാകാതെ തലമുറകൾ മരിച്ചുപോയി. അതിന്റെ അദ്ധ്യാപനങ്ങളും പ്രബോധനവും പിന്നീട് മനസ്സിലായത് ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ ഒരാളെ അല്ലാഹു അത് മനസ്സിലാക്കാനും മുഖമുടി മാറാനും വേണ്ടി നിയോഗിച്ചപ്പോൾ മാത്രമാണ്, എന്നതാണ്.

പ്രത്യക്ഷതയിലതൊരു ഗുരുതരമായ പ്രശ്നമായി തോന്നിയില്ലെന്ന് വരാം. പക്ഷെ ഇസ്ലാമിക ചിന്തയിലിത് വിഭൂതഫലങ്ങളുളവാക്കും. ഈ സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വാസപരമായ സത്യസന്ധതയിലും നേതൃത്വപരവും പ്രബോധനപരവുമായ പ്രാധാന്യത്തിലും സംശയം ഉളവാക്കും. ചരിത്രത്തിന്റെ നീണ്ട യുഗങ്ങളിൽ വൂർത്തൻ മനസ്സിലാവാതെ, അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാതെ കടന്നുപോയ മുസ്ലിംകളുണ്ടെന്നു തോന്നിക്കും. വിജ്ഞാനപരമായും കർമ്മപരമായും സേവനങ്ങളുല്പിച്ച പരിഷ്കാരികളുടെയും ഗവേഷകരുടെയും ത്യാഗജീവിതത്തിന്റെ

വിലയിടിക്കും. ഇസ്ലാമിന്റെ സുവണ്ണ യുഗങ്ങളിൽ കമ്മ് പരമായും വൈജ്ഞാനികമായും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാ കാത്ത ഖുർആൻ അതിന്റെ സുവ്യക്തതയിലും പ്രയോജനാത്മകതയിലും സംശയിപ്പിക്കും. ഇനി ഈ നൂറ്റാണ്ടിലും ഇതിനു ശേഷവും എഴുതപ്പെടുന്ന ഖുർആന്റെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വിജ്ഞാനീയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാം? ഇതെല്ലാം മൂലം മുമ്പ് 'ബാത്വിനികൾ' ചെയ്തതു പോലെ ദുർവ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ വലിയ ഒരു കവാടം തുറക്കപ്പെട്ടു. ദീനീയാമാർഗ്ഗങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു പകരം അതൊരു ദുരൂഹമായ കടങ്കഥയാക്കി മാറ്റാൻ ധൈര്യം നല്കപ്പെട്ടു.

വാക്കുകളും ആശയങ്ങളും

മദ്ഹബുകളുടെയും പാർട്ടികളുടെയും ചരിത്രം അഗാധമായി പരിശോധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കൊരുപക്ഷേ ഈ സാമാന്യ വിവരണം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വരാം. ബാത്വിനിയായാക്കൽ ഉപയോഗിച്ച അതിസൂക്ഷ്മമായ ഈ 'സൈനിക കരുക്കളെക്കുറിച്ച്' 'ഇസ്ലാമിക സാരഥികൾ' എന്ന എന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ!

"ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളും വിശ്വാസാദർശങ്ങളും നിയമങ്ങളുമൊക്കെ അവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചില പദങ്ങളുടെയും ശൈലികളുടെയും ചട്ടക്കൂടുകളിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുക മാത്രമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും ഏതൊരു ദിവ്യ ദൗത്യത്തിന്റെയും പ്രാരംഭദശയിൽ അത് കൂടിയെ തീരൂ എന്നുമാണവരുടെ വീക്ഷണം.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'ഏതൊരു ദൂതനെയും നാം അയച്ചതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടുകാരുടെയും ഭാഷയിൽ കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്'. (ഇബ്രാഹീം-4) ഈ വാക്കുകളുടെ ആശയം നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പദപരമായും പ്രാവർത്തികമായും സമൂഹത്തിലതു് ഖണ്ഡിതമായി സംശയത്തിനിടയില്ലാത്ത വിധം തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലിംകളതു് അംഗീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. 'നുബുവത്തു്', 'റിസാലത്തു്', 'മലക്കുകൾ', 'മടക്കസ്ഥാനം', 'സ്വഗ്ഗ്', 'നരകം', 'ശരീഅത്തു്', 'ഫർഖ്', 'വാജിബ്', 'അനുവദനീയം', 'നിഷിദ്ധം', 'നമസ്കാരം', 'സക്കാത്തു്', 'നോമ്പ്', 'ഹജ്ജ്' ഇവയെല്ലാം പ്രത്യേക ആശയങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നു. നിണ്ണിതമായ അർത്ഥങ്ങളാണ് അതിൽനിന്നും മനസ്സിലാവുന്നതു്. ഇതിൽ ഒരു മുസ്ലിമിനു സംശയമേ ഇല്ല. അഭിപ്രായന്തരവുമില്ല. ഈ പദങ്ങളെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയങ്ങൾ നൂറ്റാണ്ടുകളായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട് തലമുറകളിലേക്കു് പകർന്നുവരുന്നു. ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ കരങ്ങൾ തൊട്ടുകളിക്കാതെ കാലങ്ങളിലൂടെ തുടർന്നുവന്ന സമ്പത്താണ് നമസ്കാരമെന്നു് കേൾക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ തെളിയുന്നതു് പ്രത്യേകമായ ഒരാരാധനാരൂപമാണ്. നിൽക്കൽ, കനിയൽ, സാഷ്ടാംഗം, പാരായണം, സലാം ചൊല്ലൽ തുടങ്ങിയ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വരും. അതുപോലെതന്നെ മറെറല്ലാ പദങ്ങളും.

ഇസ്ലാമിലെ സാങ്കേതിക പദങ്ങളും ആശയങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഈ ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം ബാത്വിനിയായാക്കൽ മനസ്സിലാക്കി. ആ ബന്ധത്തിന്മേലാണ് ഇസ്ലാമിക ജീവിതത്തിന്റെ അടിത്തറ. മുസ്ലിം ജീവിതചിന്തയുടെയും കർമ്മങ്ങളുടെയും ചട്ടക്കൂട്. മുസ്ലിംകളുടെ

മാത്രം സവിശേഷതയായ 'മതചിന്തയിലെ ഐക്യമത്വം' നിലനിന്നതും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. ആ വഴിക്കാണ് ഭൂതകാലവുമായും അവരുടെ വിശുദ്ധമായ ഉറവിടങ്ങളുമായും മുസ്ലിംകൾ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചത്. വാക്കുകളും ആശയങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഈ ബന്ധം മുറിഞ്ഞാൽ, വാക്കുകൾ നിർണ്ണിതമായ ഒരാശയം ഉൾക്കൊള്ളില്ലെന്നു വന്നാൽ ഇതിൽ സംശയവും ഭിന്നതയും നഷ്ടമുണ്ടായിട്ടാൽ സമൂഹം എല്ലാ ഫിലോസിഫിക്കൽക്കും എല്ലാ പ്രസ്ഥാന പ്രബോധനങ്ങൾക്കും ഇരയാവും. ഇപ്പോഴുള്ളതെല്ലാം പറയാമെന്ന നില വരും. സാധാരണക്കാരരുടെയും, ഇടത്തരക്കാരരുടെയും എന്നല്ല ഉയർന്നവരുടെയും മുമ്പിൽതന്നെ എന്തും വിലപോകുമെന്ന നില വരും. ബുദ്ധിപരവും മതപരവുമായ അരാധകത്വം പടർന്നുപിടിക്കും. അതാണ് വരുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അവർ കടന്നുവരുന്നതും അതിലൂടെ തന്നെയാണ്. (P: 1 - 166 - 167)

ഖുർആന്റെ സവിശേഷതകൾ:

ഖുർആനെക്കുറിച്ച് മൗദൂദിയുടെ ചിന്ത, വൈജ്ഞാനിക യാഥാർത്ഥ്യത്തിനും മതവിശ്വാസത്തിനും വിരുദ്ധമാണ്. ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് മാത്രമല്ലല്ലോ മുസ്ലിംകൾ ദീൻ പഠിക്കുന്നത്. വാക്കുകളും ആശയങ്ങളും തലമുറയിലേക്ക് പകർന്നു. യുഗങ്ങൾ ആ അനന്തരാവകാശം ഏറ്റെടുത്തു. ദീനിന്റെ പ്രാവർത്തിക രൂപങ്ങൾ കൂടി അങ്ങനെയാണ് കടന്നുവന്നത്. എന്നിട്ടല്ലെ അല്ലാഹു പലയിടത്തും വ്യക്തമാക്കിയ ഖുർആന്റെ സുവ്യക്തതയെ നിഷേധിക്കുക?

“സുവ്യക്തമായ ഗ്രന്ഥത്തിലെ സൂക്തങ്ങളാണിവ. അറബിയിൽ പാരായണം ചെയ്യപ്പെടുന്നതായി തന്നെയാണ് നാമിതവതരിപ്പിച്ചത്. നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കാൻവേണ്ടി”. (യൂസുഫ്:-1-2)

“ഗ്രന്ഥത്തിലെ സൂക്തികളാണവ. സുവ്യക്തമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം”. (ഹിജർ: 1)

“ഖുർആൻ വചനങ്ങളാണവ. വ്യക്തമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം”. (നംല്:-1)

“വ്യക്തമായ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വചനങ്ങളാണവ”. (ശുഅറാഅ്:-2)

തുടന്ന് ജിബ്റീൽ വഴി നബി (സ. അ.)ക്കു കിട്ടുന്ന ദിവ്യബോധനത്തിൽ സംവേദനക്ഷമതയും, സുഗ്രാഹ്യതയും അല്ലാഹു വിശദീകരിക്കുന്നു.

“നിശ്ചയം, അത് ലോകനാഥനിൽ നിന്നും അവതരിച്ചതുതന്നെ. ഒരു താക്കീതുകാരനാചാനായി അതുമായി വിശ്വസ്തരാവ് താങ്കളുടെ മനസ്സിലിറങ്ങി; വ്യക്തമായ അറബിയിൽ”. (ശുഅറാഅ്:-182) ‘ഹാ. മിം’ സൂറത്തു് ആരംഭിക്കുന്നതും ഖുർആനിന്റെ സുവ്യക്തത വിളിച്ചറിയിച്ചുകൊണ്ടാണ്...

ആ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥംതന്നെ അതിന്റെ സുഗ്രാഹ്യതയും സുവ്യക്തതയും വിശദമായും ശക്തമായും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞിരിക്കെ, അതിലെ നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ, വിശ്വാസപരമായ വ്യവസ്ഥയും പ്രാവർത്തികവും പ്രബോധനപരവുമായ ക്രമവും കാണിച്ചുതന്ന ആ പദങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനും അതിന്റെ യഥാർത്ഥ

ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുവാനും മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് നൂററാണ്ടുകളോളം കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ ബുദ്ധിയുള്ളവർക്ക് കഴിയുമോ? (മൗലാനാ മദ്ദുദിനെന്ന 'മുബീൻ-വ്യക്തമാക്കുന്നത്'—എന്ന പദത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞുപോയി, ഖുർആൻ ആയത്തുകളുടെ ആശയങ്ങൾ വളരെ വ്യക്തമായും വിശദമായും വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന് — തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ—

ഹിജ്റ—ഉർദ്ദു)

ഖുർആൻ ആയത്തുകൾ ഖണ്ഡിതവും വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടതുമായെന്നും ഖുർആൻതന്നെ വ്യക്തമായി ആവർത്തിക്കുന്നു.

“താങ്കൾക്ക് ഗ്രന്ഥമിറക്കിയവനാണ്. അതിൽ സുവ്യക്തമായ വചനങ്ങളുണ്ട്. അതാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടിത്തറ”. (ആലുഇംറാൻ: 7)

“വ്യക്തമായ ഒരു അദ്ധ്യായം ഇറങ്ങുകയും അതിൽ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു പറയുകയും ചെയ്താൽ മനസ്സിൽ രോഗമുള്ളവർ, മരണഭയം മൂലം ബോധംകെട്ടവർ നോക്കുന്നതുപോലെ നിന്നെ നോക്കുന്നത് നിനക്കു കാണാം.”

(മുഹമ്മദ്:-20)

‘ഗ്രന്ഥം. അതിന്റെ ആയത്തുകൾ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു, പിന്നെ വിവരിക്കപ്പെട്ടു. ഇത് യുക്തിജ്ഞനും സൂക്ഷ്മജ്ഞനുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നുതന്നെ. (ഇദ്:-1)’ സുവ്യക്തമാണവ. അവയാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടിത്തറ. (ആലുഇംറാൻ-7) എന്ന ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ മഹാനായ ‘ഇബ്നു കഥീർ’ (റ.) എഴുതി. “അതായത്, വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടത്

തെളിവുകൾ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടത്. അതിലാർക്കും സംശയമേ ഇല്ല”. ‘ഇബ്നു യസാറിന്റെ’ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു. “അവ, നാമന്റെ രേഖകളാണ്. അടിമകളുടെ സുരക്ഷ. അനാവശ്യമായ വാദങ്ങൾക്ക് പ്രതിരോധം. അതു വെക്കപ്പെട്ട സ്ഥാനത്തുനിന്നു അവർക്ക് മാറ്റമോ വളച്ചൊടിക്കലോ ആവശ്യമില്ല”. (തഫ്ഹീമുൽ ഇബ്നു കഥീർ-1-344-345)

ശൈഖ് ആലുസി, ‘റുഹുൽ മആനി’ എന്ന ഖുർആൻ വിവരണ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതി. “ആയത്തുകളുടെ വിശേഷണം—ആശയം വ്യക്തം, തെളിവുകൾ പ്രത്യക്ഷം, വാക്യഘടന ശക്തം. സംശയത്തിൽനിന്നും - നാനാത്വത്തിൽനിന്നും സുരക്ഷിതം.

ആയത്തുകളുടെ സുവ്യക്തതയെക്കുറിച്ചു വിവിധ ശൈയിൽ, രൂപത്തിൽ പതിനഞ്ച് സ്ഥലങ്ങളിൽ ഖുർആനിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അതെ, നൂററാണ്ടുകളോളം ഖുർആനിക സത്യങ്ങൾ അവ്യക്തമായി തുടർന്നുവന്നുവെന്ന വാദത്തെ ഖുർആൻതന്നെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. നോക്കൂ:-

“നാം തന്നെയാണ് ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചത്. നാം തന്നെ അതു സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും; തീർച്ച” (ഹിജ്റ: 9) എന്ന ആശയത്തിനെപ്പോലും മദ്ദുദിയുടെ ഈ വാദം ഖണ്ഡിക്കുകയാണ് ഇവിടെ ‘അനുഗ്രഹമായ ഖുർആനിനെ സൂക്ഷിക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞത് അതിലെ അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമല്ല, പ്രത്യേക, നിർബന്ധമായും അതിന്റെ സുഗ്രാഹ്യതയും വിവരണവും അതനുസരിച്ചുള്ള കർമ്മവും അനുവർത്തനവുമാണല്ലോ. വായിച്ചാൽ മനസ്സി

ലാവാത്ത പ്രയോഗക്ഷമമല്ലാത്ത ഒരു ഗ്രന്ഥംകൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനം? അല്ലാത്തതന്നെ പറഞ്ഞു.

‘അതിന്റെ ക്രോഡീകരണവും ഓതിത്തരവും നമ്മുടെതന്നെ കടമയാണ്. നാം അതു പാരായണം ചെയ്താൽ ആ പാരായണത്തെ പിന്തുടരുക. പിന്നീട് അതിന്റെ വിവരണവും നമ്മുടെ ബാധ്യതയാണ്, തീർച്ച’
(ഖിയാമ: 17-19)

ഷാവലിയുല്ലാഹി ദുഹ്‌ലവി ‘ഖലീഫമാരുടെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ച അസ്പഷ്ടതകളുടെ അനാവരണം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ‘അതിന്റെ വിവരണം നമ്മുടെ കടമയാണ്’ എന്ന വാക്യത്തെക്കുറിച്ചെഴുതി: അല്ലാത്ത പറയുന്നതിതാണ്. ‘വുർആൻ വ്യക്തമാക്കലും വിവരിക്കലും നമ്മുടെ കടമയാണ്’ എന്ന്— വിവരണം ആവശ്യമുള്ള പദങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട്, ആയത്തുകളുടെ അവതരണ കാരണം വിവരിച്ചുകൊണ്ട്, ഓരോ യുഗത്തിലും വളരെയധികം പണ്ഡിതന്മാരെ ഈ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ നാം നിയോഗിക്കും. അങ്ങനെ ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും വ്യക്തമായും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും’ എന്നാണ് ലാഹി പറയുന്നത്. ഇതു പൂർണ്ണമാകുന്നത് വുർആൻ മനഃപാഠമാക്കുകയും പ്രബോധനംചെയ്യുകയും ചെയ്ത ശേഷമാണ്. മുഹമ്മദ് നബി (സ. അ.)യാണ് വുർആന്റെ ആദ്യത്തെ വ്യാഖ്യാതാവ്. പിന്നീടാണ് പ്രാവർത്തികമായി വുർആൻ വിവരണങ്ങളുടെ ഘട്ടം വന്നത്. അപ്പോഴേക്കും വുർആന്റെ ക്രോഡീകരണവും കഴിഞ്ഞു. പാരായണ നിയമങ്ങൾ പുറത്തിറക്കി. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ.) ആയിരുന്നു ഇതിന്റെ നായകൻ. (പേജ്-16-പേർഷ്യൻ പ്രതി).

‘അതിന്റെ വിവരണം തീർച്ചയായും നമ്മുടെ കടമയാണ്’ എന്ന ശക്തവും സുച്യക്തവുമായ വാക്യാനുഷ്ഠാനം വുർആനിലെ മൗലിക സ്വഭാവമുള്ള പദങ്ങളുടെ ആശയംപോലും നീണ്ട തുറന്നുണ്ടുകളോളം അ വ്യക്തവും അസ്പഷ്ടവുമായി കിടന്നു എന്നു പറയുന്നത് ഒഹിക്കുന്നില്ല. കാരണം ആ പദങ്ങൾ മനസ്സിലാവാതെ വുർആന്റെ ആശയങ്ങളോ, നിയമങ്ങളോ, നിരോധനങ്ങളോ ഉൾക്കൊള്ളാനാവില്ലതന്നെ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വിശ്വാസം ഉപര്യക്ത ആയതിന്റെ അർത്ഥത്തിലും ആശയത്തിലും താല്പര്യത്തിലുമുള്ള നിഷേധം മാത്രമാണർത്ഥമാക്കുന്നത്.

ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ

സുരക്ഷിതത്വം:

മുട്ടുഭിയിയുടെ ഈ ഗവേഷണ ഗൈലി, ചിന്താധാര നമ്മെ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കാനാണ് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. “താൻ ജീവിക്കുന്ന സമൂഹം നീണ്ട യുഗങ്ങളായി ഇരുട്ടിലായിരുന്നു. അടിസ്ഥാനപരമായി അന്ധതയിൽ. വ്യക്തമായ വഴികേടിൽ. അതിന്റെ ചൈതന്യം നിലനിൽക്കേണ്ട അടിസ്ഥാനപരമായ സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ സമുദായത്തിന് അജ്ഞാതമായിരുന്നു”.

പക്ഷെ, വുർആനും സുന്നത്തും ഇസ്ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ ചിന്താധാരക്കെതിരാണ്. മറ്റു പുർവ്വിക സമൂഹങ്ങളൊക്കെ ഒരു വഴികേടിൽ യോജിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ അതുണ്ടാവില്ല. പ്രസിദ്ധരായ ഹദീസ് പണ്ഡിതന്മാരും ഇക്കാര്യം വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നബി (സ. അ.)

തന്നെ പറഞ്ഞു: “ഒരു വഴികേടിൽ എന്റെ സമുദായം യോജിക്കില്ല”. ‘ഇബ്ന ഹസം (റ) പറഞ്ഞു’.

സത്യമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തിൽ ഒരിക്കലും മുഹമ്മദിന്റെ സമൂഹം ഒന്നടങ്കം യോജിക്കുകയില്ലെന്ന് ഹദീസ് പണ്ഡിതർ പറയുന്നു. കാരണം നബി (സ.) അത് ഉറപ്പു നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ‘അവരിൽ എക്കാലത്തും സത്യത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നവരുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് നബി (സ.) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്’. “എന്റെ സമൂഹം വഴികേടിൽ യോജിക്കില്ല” എന്ന ഹദീസിലെ വാക്കുകളും പരമ്പരയും ശരിയല്ലെന്നുവരാം. എങ്കിലും ആശയം ശരിയാണ്. മറ്റു രണ്ടു ഹദീസുകൾ അതിനു തെളിവാണ്. (മത വിധി കളുടെ മൂലപ്രമാണങ്ങൾ—ഒരു സമഗ്ര പഠനം P: 4-131)

“എന്റെ സമൂഹത്തിൽ നിന്നൊരു വിഭാഗം എന്നും സത്യത്തിൽ ജയിച്ചുനിൽക്കും. അവരെ ആർ കയ്യൊഴിച്ചാലും അവർക്ക് ഒരു ദോഷവുമില്ല. അന്ത്യനാൾ വരെ അവർ അങ്ങിനെയാവും”. “എന്റെ സമൂഹത്തിൽനിന്നൊരു വിഭാഗം എന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പന ഏറ്റെടുക്കുന്നവരായിരിക്കും. അവരെ കയ്യൊഴിക്കുന്നവരും എതിർത്തുനിൽക്കുന്നവരും അവർക്കൊരു പ്രശ്നമാവില്ല. അന്ത്യനാൾവരെ അവർ ജനങ്ങളെ അതിജയിച്ചു നില്ക്കും”. ‘ഇബ്ന ഖയ്യിം (റ.)’ പറഞ്ഞു: “അല്ലാഹുവിനു സ്തുതി. ഒരു സുന്നത്തെങ്കിലും നമ്മുടെ സമൂഹം ഒന്നടങ്കം ഉപേക്ഷിക്കില്ല. ഭേദഗതിപ്പെടുത്തിയതെന്ന് വ്യക്തമായതും ഭേദഗതി എന്തെന്ന് മനസ്സിലായതുമൊഴികെ അങ്ങിനെ വന്നാൽ പുതിയ നിയമം പ്രാവർത്തികമാവും”. ആരെങ്കിലും സന്മാർഗ്ഗം സുവ്യക്തമായിട്ടും പ്രവാചകനെതിരെ നിലകയും വിശ്വാസികളല്ലാത്തവരുടെ വഴി തുടരുകയും

ചെയ്താൽ.....എന്ന ആയത്തു വിശദീകരിക്കവേ ഇബ്ന കഥീർ (റ.) പറഞ്ഞു: “തെറ്റിൽ ഒരുമിട്ടുനിൽക്കുന്നവർ മുക്തരാണ്. അത് വിശ്വാസികൾക്കൊരു അഭിമാനവും നബിന്റെ മഹത്വവുമായി അല്ലാഹു നല്കിയതാണ്”. ധാരാളം ഹദീസുകളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (തഫ്സീർ ഇബ്ന കഥീർ P: 2-393)

ശൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്ന തിമിയ്യ (റ.) പറഞ്ഞു: ‘ഇജ്മാഅ്’ ഒരു സത്യമാണ്. അല്ലാഹുവിനു സ്തുതി. ഇസ്ലാമിക സമൂഹം ഒന്നടങ്കം വഴിതെറ്റിപ്പോവില്ല. ഖുർആനും സുന്നത്തും ഈ സമൂഹത്തെ അങ്ങിനെയാണു് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ‘ജനങ്ങളിൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ട ഉത്തമ ജനതയാണ് നിങ്ങൾ. നന്മ നിങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നു, തിന്മ തടയുന്നു, അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു’. ഇത് വിശ്വാസികളുടെ വിശേഷണമാണ്. നബി (സ.)യും വിശേഷിക്കപ്പെട്ടത് അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. “തൗറാത്തിലും, ഇഞ്ചീലിലും രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവനായി അവർക്ക് കാണുന്ന (ദൂതൻ) അദ്ദേഹം അവരോടു് നന്മ കല്പിക്കും. തിന്മ തടയും”. ഇതേ വിശേഷണംതന്നെയാണ് വിശ്വാസികൾക്കും നല്കപ്പെട്ടത്. “വിശ്വാസികളും വിശ്വാസിനികളും പരസ്പരം രക്ഷാകർത്താക്കളാണ്. അവർ നന്മ കല്പിക്കും തിന്മ തടയും”. അപ്പോൾ സമൂഹമൊന്നാകെ മതത്തെപ്പറ്റി തെറ്റായ പ്രസ്താവന ചെയ്താൽ ഈ വിശേഷണം ശരിയല്ലെന്നു വരുമല്ലോ? നിങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കും പ്രവാചകൻ നിങ്ങൾക്കും സാക്ഷികളാവാനായി നാം നിങ്ങളെ മദ്ധ്യമ ജനതയാക്കി എന്നാണല്ലോ അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. (ഇബ്ന തിമിയ്യയുടെ ഫത്വാവകൾ). അബൂ ഇസ്ഹാഖ് ശ്വാതിബി, ദീനിയുടെ ശാശ്വത സുരക്ഷിതത്വത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ വിശദമായും ബുദ്ധിപരമായും

എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അനുഗ്രഹീതമായ ഈ ശരീരത്തു് കുറർ മററതാണു്. നബി (സ.) പാപമുക്തനാണു്, മുസ്ലിം സമൂഹമൊന്നാകെ തീരുമാനിക്കുന്നതും കുറർമററതായിരിക്കും.—എന്ന ആശയം അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ശരീരത്തു് പ്രമാണങ്ങളുടെ സമജ്ജസ സ്വഭാവം: P: 58-61).

ബുദ്ധിയുടെ വിധി:-

അസംഖ്യം ബുദ്ധിരാക്ഷസരായ പണ്ഡിതന്മാരെയും, പ്രഗത്ഭരായ എഴുത്തുകാരെയും, വിശ്രുതരായ തത്വചിന്തകന്മാരെയും വളർത്തിയെടുത്ത സമൂഹമാണു് ഖുർആന്റെ അവതരണത്തിനും, സഖാക്കളുടെ ജീവിതത്തിനും തൊട്ടുവന്ന യുഗങ്ങളിൽ ഇവിടെ ജീവിച്ചതു്. ഈ സമൂഹം തിങ്ങിയ അജ്ഞതയിൽ ജീവിച്ചു എന്നും ഖുർആനിക വിജ്ഞാനങ്ങളുടെ സത്തയും പ്രബോധന ശ്രമങ്ങളുടെ കേന്ദ്ര ബിന്ദുവുമായ അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങൾ അവർക്ക് മനസ്സിലായില്ല എന്നുമുള്ള വാദങ്ങൾ ഒരു സാധാരണ ബുദ്ധിപോലും സമ്മതിക്കുകയില്ല. ഖുർആന്റെയോ, ഹദീസിന്റെയോ എന്തെങ്കിലും ഖണ്ഡിത ആശയം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ പോലും എല്ലാവർക്കും പിശക് പററി എന്നും ദീർഘകാലത്തേക്കു് അവർക്കു് ആ പിശക് മനസ്സിലായില്ല, എന്നും പറഞ്ഞാൽ ആരും സമ്മതിക്കുകയില്ല. ഇതു മൗദുദി പോലും മറററാരിടത്തു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

‘ഖുർആന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു സൂചകശാശനം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ എല്ലാ പണ്ഡിതർക്കും പിശക് പററിയെന്നും അവരെല്ലാം ആ പിശകിൽ നിന്നും മുക്തി നേടാതെ യുഗങ്ങളോളം കഴിഞ്ഞുവെന്നും ആക്കുകയും സമ്മതിക്കാൻ കഴിയുമോ?’ (തഫ്ഹീമാത്ത-ഉർദ്ദ-3-176)

‘ഇമാമുകൾ ഖുറൈശീ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരിക്കും’ എന്ന ഹദീസിനെക്കുറിച്ചു ചർച്ചക്കിടയിലാണിതു് പറഞ്ഞതു്. ഈ ചർച്ച വിശ്വാസപ്രശ്നങ്ങളുമായോ ഭീനീന്റെ അനിവാര്യകാര്യങ്ങളുമായോ ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല. എന്നാൽ ഖുർആനിലെ നാലു് സാങ്കേതിക പദങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച അങ്ങിനെയല്ല. കാരണം ഭീനീന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാണതു്. ഈ സമുദായത്തിന്റെ ചിന്തയും, കർമ്മവും അവക്കു പുറമുമാണു് കറങ്ങുന്നതു്. അന്യനായ ബുദ്ധിയും അവക്രമായ ന്യായവും സമ്മതിക്കുന്ന - സമ്മതിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്ന ഈ അടിസ്ഥാന തത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണു് മൗദുദി, ഖാദിയാനിസത്തെ ഖണ്ഡിച്ചതു് - ഖാത്തമുന്നബിയ്യീൻ (അന്ത്യപ്രവാചകൻ) എന്ന പദത്തിനു് യുഗ യുഗാന്തരങ്ങളായി ഏതു് നൂററാണ്ടിലും പണ്ഡിതന്മാർ ഒരത്ഥമേ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളു. ഒരേയൊരത്ഥം. ഒരോ യുഗത്തിലേയും പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മൗദുദിതന്നെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഹുദൈബി, മൗദുദിക്കെതിരെ:-

ശഹീദ് ഹസനൽ ബന്നക്കു് ശേഷം ഇഖ്വാസിൽ മുസ്ലിമുന്റെ ‘മർശിദിൽ ആം’ ആയി ഐക്യകണ്ഠേന തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആളാണു് മർഹൂം ഹസനൽ ഹുദൈബി (മരണം ഹിജ്റ 1373) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവിന്റെ ആഴവും, നയവും, നിഷ്കപടതയും, മതാവബോധവും, ദൃഢനിശ്ചയവും, ഋജുമനസ്കതയും എല്ലാം സർവ്വസമ്മതമായിരുന്നു. മൗദുദിയുടെ ‘ഖുർആനിലെ സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് നാം എടുത്തുദ്ധരിച്ച ഭാഗങ്ങളെ കുറിച്ച് പരാമർശിക്കവെ

'ന്യായാധിപന്മാരല്ല, പ്രബോധകന്മാർ മാത്രം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹസനൽ ഹുജൈബി എഴുതി.

'മുദുദിയുടെ ഈ ചിന്താഗതി സത്യത്തിനെ തിരാണം. ജാഹിലിയും കാലത്തും ഏതു ആശയങ്ങൾക്കായി ആ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാലും ശരി ആ ആശയങ്ങൾക്കൊക്കെ അതിർത്തി നിർണ്ണയിക്കുകയാണ് ഖുർആൻ ചെയ്തത്. ഓരോ പദങ്ങൾക്കും പ്രത്യേക അർത്ഥവും ആശയവും കൊടുത്തു. വിശദമായ വിവരണങ്ങൾ നൽകി. അവ്യക്തതക്കോ സംശയങ്ങൾക്കോ പഴുതില്ലാത്ത വിധം ഉദ്ദേശാർത്ഥം വ്യക്തമാക്കി. ഈ ഖുർആൻ തന്നെ അവ വിവരിച്ചതുകൊണ്ട് ഭാഷയിൽ അതിനു 'അസ്വഃലിയ്യാ' യുള്ള മൂലാർത്ഥം തേടി പോവുകയോ ഖുർആന്റെ അവതരണത്തിന് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ആശയം പരതുകയോ ചെയ്യേണ്ട ഒരാവശ്യവും ഇല്ലാതാകുന്നു. ഖുർആന്റെ വിവരണം; അതാണ് ഖണ്ഡിതം. സുവ്യക്തം, മഹത്തമം, സമ്പന്നം അതമാത്രമാണ് സ്വീകാര്യവും അംഗീകൃതവും. അതു ഖുർആന്റെ അവതരണത്തിന് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ആശയങ്ങൾക്കു യോജിച്ചാലും ശരി ഇല്ലെങ്കിലും ശരി. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു മുസ്ലിമും സംശയിക്കാൻ പാടില്ല. (P: 19-20) വളരെയേറെ സ്വകൃതങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. 'അറബികൾ ഭിന്നിച്ചു കിടക്കുന്ന വിവിധ ഗോത്രങ്ങളായിരുന്നു. ഓരോന്നിനും ഓരോ ഭാഷയും ശൈലിയും ഒരു ഒറ്റ നേതൃത്വവും 'സംസ്കാരവും വിശ്വാസവും അവരുടെ ഭാഷയെ ഏകീകരിച്ചില്ല. അവർ നിരക്ഷരരായിരുന്നു. എഴുതാനും വായിക്കാനും അറിയാവുന്നവർ ഏറെ വിരളം. അജ്ഞതയും അധഃപതനവും അവരെ കറുത്ത പുതപ്പണിയിച്ചു. അവർക്കൊരു വേദഗ്രന്ഥമില്ല.

ഒരു കലയിലും ശാസ്ത്രത്തിലും വ്യുൽപ്പത്തിയുമില്ല. ആ അവസ്ഥയിൽ ഇലാഹ്, റബ്ബ്, ഇബാദത്തു, ദീൻ ഇവയുടെ ആശയം ഓരോരുത്തർക്കും ഒരേനിലക്ക് ഒരേ പരിധിയിൽ ഒരേ അർത്ഥ നിർണ്ണയത്തിൽ മനസ്സിലായിരുന്നുവെന്നത് എങ്ങിനെ സത്യമാവും? എന്നിട്ടോ, ഒരുവഴിക്കും അസത്യം കടന്നുകൂടാൻ സാധ്യതയില്ലാത്ത അല്ലാഹുതന്നെ സൂക്ഷിക്കുന്ന, വ്യക്തമായ വിവരണമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഖുർആൻ ഇറങ്ങി. വ്യക്തവും ശക്തവുമായ വിവരണമുൾക്കൊണ്ടു. രാവീന്റെ യാമങ്ങളിൽ, പകലിന്റെ തുടിക്കുകളിൽ, വിശ്വാസികൾ ആരാധനാ ഭാവത്തോടെതന്നെ അതു പാരായണം ചെയ്തു. പള്ളിയിൽ കൃത്യമായി നടക്കുന്ന ജമാഅത്തു് നമസ്കാരങ്ങളിലും മറ്റും അതു് ഉച്ചത്തിൽ പാരായണംചെയ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ മാത്രം ആ ആശയങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു; അവ്യക്തമായി എന്നതു് എങ്ങിനെ ശരിയാവും? ജാഹിലിയും കാലത്തും പ്രചാരം നേടിയിരുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ പിന്നീട് മറവിയുടെ ചുളുക്കുകളിൽ മടങ്ങി മറഞ്ഞുനിന്നുവെന്നോ? ഖുർആൻ-അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥം- മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ സുരക്ഷിതമാണെന്നിരിക്കെ ഈ പ്രസ്താവം എങ്ങിനെ ശരിയാവും?

'സൂറത്തുൽ ഫാത്തിഹ'യോ 'ഇഖ്ലാസോ' 'ഫലഖോ' 'നാസോ' മറ്റേതെങ്കിലും കൊച്ചു സൂറത്തുകളോ വായിക്കുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്താൽ ജാഹിലിയും മുശ്റിക്കിന് മനസ്സിലാവാത്ത പലതും ഉൾക്കൊള്ളാൻ മുസ്ലിമിന് കഴിയും എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

'ഖുർആന്റെ അവതരണത്തിനു മുമ്പ് ജാഹിലിയുടെ അജ്ഞാന കാലത്തു്) ജീവിച്ചവർക്ക് ഇലാഹ്, റബ്ബ്, ഇബാദത്തു, ദീൻ ഇവയുടെ അർത്ഥം അറി

യാമായിരുന്നു; എന്നാൽ ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ ജനിച്ച വളർന്നവർക്ക് അതിന്റെ ആശയം നഷ്ടപ്പെടുപോയി, എന്നു മൗലാനാ മൗദൂദിയുടെ വാചകം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. അതൊരു പാഴ്വാക്ക് മാത്രം. തെളിവില്ല. അതംഗീകരിക്കുവാനോ ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഏതെങ്കിലും മൊരു തീരുമാനമെടുക്കുവാനോ പാടില്ല. ഖുർആനിലെ ഏറെ സൂക്തങ്ങൾ ഇലാഹിന്റെയും റബ്ബിന്റെയും ആശയം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. പോരെങ്കിൽ മുഹമ്മദിനോട് സാമ്പത്തികത പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കി വളരെ വിശദമായി തന്നെ ഓരോ സ്ഥലത്തും ആശയം വിശദീകരിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും കുറവുവരുത്തിയിട്ടുണ്ടില്ല. (IBID P: 25)

(ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, ശബ്ദകോശങ്ങൾ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വിരചിതമായ സാഹിത്യ സമാഹാരങ്ങൾ, പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠരുടെ രചനകൾ, പ്രബോധകരുടെ പ്രഭാഷണങ്ങൾ, അവരുടെ മഹൽസദസ്സുകളിൽ നടന്ന ചർച്ചകൾ, വാഗ്വാദങ്ങൾ അതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിത്തന്ന ഒരു തുറന്ന 'നേരുണ്ട്':— കാലാകാലങ്ങളിലെല്ലാം ഇസ്ലാമിലെ സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. പണ്ഡിതർ അവ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട്, വളരെ പിന്നീട്, അടുത്തകാലത്തു മാത്രം ചില ആധുനികർ ആ പദങ്ങൾക്ക് ചില വേലിക്കെട്ടുകൾ പണിതുവെന്നത് മാത്രമാണ് സത്യം).

ഹസനൽ ഹുളൈബി, നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ വിശാലമായ ആശയങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്ന വളരെയേറെ ആയത്തുകൾ ഉദ്ധരിച്ച ശേഷം മൗദൂദിയുടെ വാക്കുകൾ എടുത്തെഴുതുന്നു:

“ഖുർആൻ അറബികൾക്കിടയിൽ അവതരിച്ചു. അറബി സംസാരിക്കുന്നവരോട് അത് ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. ഇലാഹും റബ്ബും എന്താണ് എന്നവർക്കറിയാമായിരുന്നു. കാരണം അവ രണ്ടും വളരെ മുൻപുതന്നെ അവർ സംസാരിച്ച ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അത് രണ്ടും സാങ്കേതികമായി എന്തു ആശയം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നു പൂർണ്ണമായും അവരിൽ അതുകൊണ്ടുതന്നെ അല്ലാത്തവല്ലാതെ ഇലാഹില്ല, അവനൊഴികെ റബ്ബില്ല, ഉല്ലാഹിയുത്തിലോ റബ്ബുബിയുത്തിലോ അവൻ പങ്കുവെക്കപ്പെടുന്നതെന്ന് പൂർണ്ണമായും അവർക്ക് മനസ്സിലാകുമായിരുന്നു. പ്രവാചകന്മാർ എന്താണ് നിഷേധിക്കുന്നതെന്നും അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ളതായി അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ എന്തെന്നും അല്ലാത്തവർക്ക് ഏതൊക്കെ വിശേഷണങ്ങളാണ് വിലക്കിയതെന്നും യാതൊരാൾക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്താത്ത വ്യക്തമായിരുന്നു”.

(ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ: P: 8)

ഹുളൈബി എഴുതുന്നു: പരിധികളും അതിരുകളും നിർണ്ണയിച്ചുകൊണ്ട് നബി(സ.) പ്രബോധനം ചെയ്ത കാലത്തു നജ്ദിലും ഹിജാസിലും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നവർക്കെല്ലാം സംശയമില്ലാത്ത വിധം നബി(സ.)യുടെ പ്രബോധനം മനസ്സിലായിരുന്നുവെന്നും ഇലാഹിന്റെയും റബ്ബിന്റെയും ആശയം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും തൗഹീദിന്റെ ആശയം അഥവാ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്’ എന്ന സത്യസാക്ഷ്യത്തിന്റെ സത്യവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ആശയം പൂർണ്ണമായും അറിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നുമാണ് മൗദൂദി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതു തെളിയിക്കാൻ രേഖകൾ നിരത്തണം. അറബി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർക്കിടയിൽ ഈ രണ്ടു പദ

ങ്ങൾ സുപരിചിതമായിരുന്നുവെന്നത് അതിനു ഖുർആൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആശയം അവർക്കറിയാമായിരുന്നുവെന്നതിന് തെളിവിലുണ്ട്. ഇനിയും പ്രശ്നങ്ങൾ രണ്ടുണ്ട്. (1) വാക്കുകൾ അധികപേക്ഷം അറിയാവുന്ന വിധം പ്രചരിപ്പാലും അതിന്റെ പരിധികളും പരിമിതികളും എല്ലാവരും അറിയണമെന്നുണ്ടോ? ആരാണവരെയെല്ലാം എണ്ണിനോക്കി അവരുടെയെല്ലാം ആശയം ശരിയാണോ എന്ന് പ്രത്യേകം നിണ്ണയിച്ചുറപ്പുനേടിയത്? അവരിൽ ആശയം തെറ്റി ഭാരിച്ചവരാരായിരുന്നെന്നുമാണ് ബോധ്യം വരുത്തിയത്? (2) അവിടെയുള്ളവർ മുഴുവനായും അറബി ഭാഷ അറിയുന്ന ശുദ്ധ അറബികളായിരുന്നില്ല. വിവിധ ഭേദക്കാരും അടിമകളും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് കടിയേറ്റിപ്പാർത്തവരും അനറബി സംസാരിക്കുന്നവരുമുണ്ടായിരുന്നു. അറബികൾക്കു മനസ്സിലായപോലെതന്നെ ഇവർക്കും ഈ ആശയങ്ങൾ മനസ്സിലായി എന്നത് ശരിയല്ല. അനറബികളായ സഹാബികൾ തന്നെയുണ്ട്. റോമ, പേർഷ്യ, അബ്സീസീനിയ മുതലായ നാടുകളിൽനിന്ന് വന്നവർ അവരുടെ ദുരാരോപണങ്ങൾക്ക് വിധേയനായ അന്യഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവൻ അനറബിയാണ്. ഇതാക്കട്ടെ വ്യക്തമായ അറബിയും (16-103) എന്ന ഖുർആൻ സൂക്തംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നു; അവിടെ അനറബികളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന്. (IBID P: 30)

ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിന് ഇരുണ്ട ചിത്രീകരണം.

എന്നിട്ട് യാതൊരു വളച്ചുകെട്ടുമില്ലാതെ, ഒരു സൂക്ഷ്മതയുമില്ലാതെയാണ് മൗദൂദി പറയുന്നത്:— “ആശോഭനേ യുഗം, ആദ്യയുഗം കഴിഞ്ഞു. ഖുർആൻ അവതരണ കാലത്ത് പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഈ അടിസ്ഥാന പദങ്ങൾ

കൂടെ യഥാർത്ഥവും അടിസ്ഥാനപരവുമായ ആശയങ്ങൾ മാറാൻ തുടങ്ങി. ഖുർആന്റെ മിക്ക അദ്ധ്യായങ്ങളും ജനങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാതായി. എന്നു മാത്രമല്ല അതിന്റെ ഉന്നതമായ ചൈതന്യവും അടിസ്ഥാന ചിന്തയും കേന്ദ്രനശിമാനവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഈ സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ അജ്ഞതയുടെ മൂടുപടങ്ങൾക്കുപുറം മറഞ്ഞുവെന്നതാണ്, അതു മാത്രമാണ് ഈ മാറ്റത്തിനു കാരണം.

അപ്പോൾ, കഴിഞ്ഞകാല മുസ്ലിംകളുടെ ചരിത്രത്തെ അജ്ഞതയുടെയും അധഃപതനത്തിന്റെയും കണ്ണികൾകൊണ്ട് തീർത്ത നീണ്ട ചങ്ങലയായാണ് അദ്ദേഹം കാണുന്നത്. ഈ കാലയളവിൽ ഭാഗിക പരിഷ്ക്കരണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട ഏതാനും പരിഷ്ക്കരണങ്ങൾക്കു ജീവിച്ചുവെന്ന് സമ്മതിക്കുന്നതോടൊപ്പം മദ്ധ്യയുഗം ആദ്യകാല വന്ധ്യവും വരണ്ടതുമായിരുന്നുവെന്നാണദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അതെ! മുസ്ലിംലോകത്തെയാകമാനം “ഇരുണ്ടതാക്കിയ” ആ യുഗങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമിക ലോകത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു മൂലയിൽ ഒരു പരിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ രജതരേഖ പ്രകാശിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. ‘അവർക്ക് വെളിച്ചം കിട്ടുമ്പോൾ അവർ നടക്കും. ഇരുണ്ടാൽ അവർ നില്ക്കും’. ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം.

ഈ ചിന്താരീതി സ്വാഭാവികമായും സ്വഹാബത്തിന്റെയും, താബിഉകളുടെയും കാലത്തെക്കുറിച്ചും പലരേയും സംശയിപ്പിക്കും. (ചില കൃതികളിൽ സ്വഹാബത്തിന്റെയും, താബിഉകളുടെയും കാലഘട്ടം തന്നെയും പൂണ്ണമായും മാതൃകാപരമായിരുന്നില്ലെന്നദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്). പ്രത്യേകിച്ചു വൈജ്ഞാനിക ചിന്താ പരിഷ്ക്കരണ രംഗത്തെ ഇസ്ലാമിന്റെ ചരിത്രം ആഴത്തിൽ

പു. പരപ്പിലും പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത, എന്നാൽ സംസ്കാര സമ്പന്നരും ബുദ്ധിമാന്മാരുമായ ചെറുപ്പക്കാർക്കു്, ഇസ്ലാമിക ഭൗതികത്തിന്റെ അനശ്വരതയോ അദ്ധ്യാപനങ്ങളുടെ സർവ്വകാലികതയോ ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രത്യുല്പാദനക്ഷമതയോ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്തവർക്കു്, 'ധീരപുരുഷന്മാരേയും ബുദ്ധിരാക്ഷസരേയും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ പങ്ക് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർക്കു്, ഇസ്ലാമിന് അധഃപതനമോ താഴ്ചയോ ഉണ്ടാവില്ലെന്നും അതെന്നും ചൈതന്യവും യുവത്വവും അണിഞ്ഞതാവുമെന്നും തന്റെ നാമന്റെ കല്പനയാൽ എന്നും അതു് ഫലം നല്കുമെന്നും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്തവർക്കു്, ഏതു കാലത്തും, സ്ഥലത്തും, രംഗത്തും ഇസ്ലാമിന്റെ അറകൾ തേൻ പുരത്തുമെന്നറിയാത്തവർക്കു്, ഇസ്ലാമിന്റെ പരിണാമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസത്തിനിളക്കും തട്ടും. ഒരളവോളം നിരാശക്കും മാനസിക വൈകല്യങ്ങൾക്കും അടിമപ്പെടും. എത്രതന്നെ മഴപെയ്യാലും, നെററിത്തടത്തിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ടു് കൃഷിക്കാർ രാവു പകലും മുഴുവൻ നനച്ചാലും ഇസ്ലാമിന്റെ മണ്ണു് വിളയിക്കാൻ പററിയതല്ലെന്നു് അവർക്കു് തോന്നിപ്പോകും.

എന്റെ വാക്കുകൾ അല്പം കടുത്തതായി എന്നു് വായനക്കാരനു് തോന്നാം. "ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിനെതിരെ വിമർശനാത്മകമായ വീക്ഷണമുണ്ടാക്കേണ്ടതല്ല, നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ സംരൂപിയടയാതിരിക്കുക, ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു് ഓരോ യുഗങ്ങളിലും ഓരോ ഇസ്ലാമിക പ്രവർത്തകരും പരിഷ്കർത്താക്കളും സംസ്കരണ സംരംഭങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇമാം ഗസ്സാലി (റ) 'ഇഹ്യാഇലൂടെ, ഇബ്നു തീമിയ്യ (റ) 'അർറദ്ദ്യുൽ ബക്കറി'യിലൂടെ, അബൂൽ ഖാദർ ജബലി

ർന്റെ പ്രഗത്ഭങ്ങളായ പ്രഭാഷണങ്ങളിലൂടെ, 'ശാഹ് വലിയുല്ലാഹി ട്രാഫ്ഫി'യും പൗരൻ 'ഇസ്മായീൽ ശഹീദ്' തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ ഈ കൃത്യമാണു് നിവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്" എന്നു് വായനക്കാരൻ പറഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷെ മറ്റൊന്നു് ഒരിക്കലും മറക്കരുതു്. അവരുടെയെല്ലാം വിമർശനം അതാതു യുഗത്തിനും അവരുടെ സ്വഭാവ ചര്യകൾക്കും നേരെ മാത്രമായിരുന്നു. ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിന്റെയോ എല്ലാ കാലങ്ങളിലും രാഷ്ട്രങ്ങളിലുമുള്ള ഇസ്ലാമിക സമൂഹങ്ങളുടേയോ നേർക്കായിരുന്നില്ല. രണ്ടു ശൈലികളും തമ്മിലെത്രയന്തരം.

ആരുടെയൊക്കെ രൂപിക ഇസ്ലാമിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ വരൾച്ചയും, 'മുഹമ്മദീയ ജനസമൂഹത്തി'ന്റെ വന്ധ്യതയും ഇസ്ലാമിക ലോകത്തു് ഇരുളിന്റെ വ്യാപനവും വിശ്വാസപ്പിഴവിന്റെ സാവ്യത്രികതയും ദ്രോതിപ്പിക്കണമോ അവരൊക്കെ ധൂതിപിടിച്ച് വീധിയെഴുതുന്നവരായിരിക്കും. ഇസ്ലാമിക പരിഷ്കർത്താക്കളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്നതിൽ ന്യൂനത വേിച്ചവരും. ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെയും ഈ ന്യൂനതയിൽനിന്നു് മുക്തനല്ലായിരുന്നു. പക്ഷാത വരുമുവ്, വിശാലവും സൂക്ഷ്മവുമായ പഠനത്തിനുമുവ്, ഞാൻ ഏഴുതീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക. (സീറത്തു് അഹമ്മദ് ശഹീദ് എന്ന വിശ്രുതമായ ഗ്രന്ഥത്തിലെ 'ഇമാമിന്റെ യുഗം' എന്ന ഭാഗം [പേജ് 55-58] നോക്കുക. പക്ഷെ ഒന്നു്, ഈ ആദ്യകാല ഗ്രന്ഥമെഴുതിത്തുടങ്ങിയതും, ഈ ഭാഗം മുഴുവനാക്കിയതുമൊക്കെ എന്റെ 22-ാം വയസ്സിലാണു്).

'മുസ്ലിംകളുടെ അധഃപതനംകൊണ്ടു് ലോകത്തിനെത്തു നഷ്ടപ്പെട്ടു' എന്ന എന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരു ഭാഗം

മുണ്ടു്. 'മതം മുസ്ലീംകളോടു്'. അതിൽനിന്നു് ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കാം.

“ഒരു സത്യം ഒരിക്കലും മറക്കരുതു്. ആ യുഗങ്ങളിലൊക്കെ ഇസ്ലാം സജീവമായിരുന്നു. ഭൂമങ്ങളിൽ നിന്നും ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽനിന്നും സുരക്ഷിതമായിരുന്നു. മുസ്ലീംകൾ സത്യമാഗ്നത്തിൽനിന്നും വഴിപിഴക്കുന്നതിനെ തിരെ ഇസ്ലാം താക്കീതു നൽകി. അതിന്റെ വെളിച്ചം എന്നും ഉയർന്നും തെളിഞ്ഞും നിന്നു്”. “അല്ലാഹു തന്റെ തൃപ്തിപ്പെടിയവരെ സമാധാനത്തിന്റെ വഴികൾ കാണിക്കും. അവന്റെ അനുമതിയാൽ ഇരളിൽനിന്നു് വെളിച്ചത്തിലേക്കു് നയിക്കും. അവനെ ചൊല്ലായ മാഗ്നത്തിലേക്കു് തെളിക്കും”. ശിർക്കിനും, ബാദുഅത്തന്നമെതിരെ ഒരു വിപ്ലവമായി ഖുർആനും സുന്നത്തും വായനക്കാരെ മനസ്സിൽ ജീവസ്സുറു നിന്നു. അജ്ഞതക്കും മാഗ്നഭൂമത്തിനുമെതിരെ, ജാഹിലിയ്യത്തിനും അതിന്റെ പകർച്ചവ്യാധിക്കുമെതിരെ, സുഖായന്മാരുടെ കൂത്താട്ടങ്ങൾക്കും രാജാക്കളുടെ ഏകാധിപത്യത്തിനുമെതിരെ ഒരു വിപ്ലവമായി അതാഞ്ഞെഴിച്ചു. അതിന്റെ സ്വാധീനഫലമായി, ചരിത്രത്തിന്റെ ഓരോ നിർണ്ണായക ഘട്ടങ്ങളിലും ഇസ്ലാമിക ലോകത്തിന്റെ ഓരോ മുക്കുമുലകളിലും പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രബോധനശൈലിയുമായ് ദീനന്റെ സമുദ്ധാരണത്തിനായി ഈ സമൂഹത്തിൽ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുകൊണ്ടിരുന്നു. (പേ: 151-152) മറ്റൊരു ഭാഗം: ‘അധഃസ്ഥിതയുഗങ്ങളുടെ ഫലങ്ങൾ “അധഃപതനത്തിന്റെ ഈ യുഗങ്ങളിലും ഇസ്ലാമിന്റെ അറകൾ മധ്യപുരത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാജാക്കളിലും ജേതാക്കളിലും പെട്ട ചില ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തികൾ ഉയിരെടുത്തു. സ്വഹാബത്തിന്റെയും സലഫികളുടെയും ഉത്തമ നിദർശ

നങ്ങളായിരുന്നു അവർ. നടപടി ക്രമങ്ങളിലും നീർമ്മലതയിലും സ്വഭാവത്തിലും മതഭക്തിയിലുമൊക്കെ മാതൃകകൾ. ഇസ്ലാമിക ചരിത്രം നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്ന പുണ്യശാസ്ത്രമാകാം. അവിടങ്ങളിൽ അവർ ഉണർന്നുനിന്നു്. പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. യഥാർത്ഥത്തിൽ മുസ്ലീംകൾ അന്നു് ആദ്യകാല സ്വഭാവങ്ങളിൽനിന്നും മാതൃകാപരമായ വഴിയിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഏകദേശം പ്രവാചകന്മാരുടെതിനോടുത്ത മാർഗ്ഗംതന്നെ സ്വീകരിച്ചു. സമകാലീന ജാഹിലീ സമൂഹത്തെക്കാൾ അല്ലാഹുവിനോടു് വിധേയത്വമുള്ളവരായി.

മുസ്ലീംകളുടെ ആസ്തികൃത്യം അവരുടെ ഭരണകൂടവുമായിരുന്നു, ജാഹിലിയ്യത്തു് പ്രചരിക്കാനും പടരാനും മുണ്ടായിരുന്ന വലിയ പ്രതിബന്ധം. മുസ്ലീംകൾക്കത്ര തന്നെ ന്യൂനതകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവർ ലോകത്തിലെ മഹാശക്തിയായിരുന്നു. ഭരണകൂടങ്ങൾ അവരെ ഭയന്നു വിലമതിച്ചു. (IBID P: 157)

ഉപരിപ്പവവും ധൃതിയിലുള്ളതുമായ ഈ പ്രസ്താവം തിരുത്താൻ ഞാൻതന്നെ എഴുതിയ പുസ്തകമാണു് “ഇസ്ലാമിലെ ചിന്താസാരമികൾ”. ഇതിൽ മതസാമൂഹ്യ ചിന്താരംഗത്തെ പരിഷ്ക്കരണ സംരംഭങ്ങളെ വിലയിരുത്തുകയും അതിന്റെ നേതാക്കളെ അനുസ്മരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇസ്ലാമിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ വഴിവക്കുകളിൽ മുളച്ചുപൊങ്ങിയ നവോത്ഥാനങ്ങൾ എണ്ണിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇസ്ലാമിലെ പരിഷ്ക്കരണശ്രമങ്ങൾ ദീർഘകാലമൊന്നും മുറിഞ്ഞുപോവാതെ തുടർച്ചയായി നടന്നുവെന്നു് മുഖവുരയിൽ സ്മിരീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മരൊന്നുണ്ട്. ഇമ്മാതിരി വിഷയങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ സ്വതസിദ്ധമായുള്ള ശാന്തവും വൈജ്ഞാനികവുമായ ശൈലി മൗഢി വലിച്ചെറിയുന്നു. വാക്കുകളിൽ അതിവ്യഗ്രത നിറഞ്ഞുനിൽക്കും. പേനയുടെ കടിഞ്ഞാൺ അഴിയും. കാട് കയറും. വലിച്ചുനീട്ടി എഴുതും. നമുക്കു പരിചയമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനാശൈലിയുടെ വൈജ്ഞാനിക രൂപം മാറും. പകരം വൈകാരികവും പ്രസംഗപ്രധാനവുമായ മരൊന്നു മുഖമുദ്ര അത് കൈക്കൊള്ളും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾതന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുക: 'നബി (സ.) തന്റെ അനുഗാമികളിൽ കത്തിവെച്ച കമ്മാണുഷാ നങ്ങളുടെയും ഗവേഷണത്തിന്റെയും ആത്മാവ്, ചിന്തയുടെയും സത്യാന്വേഷണത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യബോധം, മുന്നിൽപ്പരം നൂറ്റാണ്ടുകളോളം അതിന്റെ എല്ലാ ശക്തിയോടുംകൂടി ഊർജസ്വലമായി സമൂഹത്തിൽ സ്വാധീനംചെലുത്തി. പിന്നെപ്പിന്നെ നേതാക്കളുടെയും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും ഭരണകർത്താക്കളുടെയും ശൈഖ്യമാരുടെയും ഏകാധിപത്യം ആ ബോധത്തിന് കോട്ടം തട്ടിച്ചു. ചിന്തിക്കുന്ന ബുദ്ധിജീവികളിൽനിന്ന് ചിന്താശക്തി ചോർന്നുപോയി. സൂക്ഷ്മതയുള്ള കണ്ണുകൾക്ക് ദീർഘദൃഷ്ടി നഷ്ടപ്പെട്ടു. നാവുകൾ അവയുടെ ബാധ്യത നിർവ്വഹിക്കാതായി. പ്രാവർത്തികമായി മുസ്ലിംകൾ എങ്ങും അടിമത്തം അംഗീകരിക്കാനാണ് ശീലിക്കപ്പെട്ടത്. ഭരണരംഗത്തു, വിദ്യാലയങ്ങളിൽ, പള്ളികളിൽ എല്ലായിടത്തും അടിമത്തം. ബുദ്ധിപരമായും മാനസികമായും അടിമത്തം അവരെ കീഴടക്കി. ശാരീരികവും ആത്മീയവുമായ അടിമത്തം. ഭരണകർത്താക്കൾ അവരിൽ അടിമത്തബോധം വളർത്തിയെടുത്തു. അവരുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അല്ലാഹുവോടുള്ള ബഹുമാനത്തോളമെത്തുന്ന വലിയവരോടും മഹാനുരോടുമുള്ള ബഹുമാനത്തിന്റെ വിഷക്കോപ്പകൾ മതനേതാക്കൾ ജനങ്ങളെ കടിപ്പിച്ചു. പള്ളിമുലകളിലെ മൊല്ലാക്കമാർ നബിചര്യയെ വിലനക്കുള്ള മാധ്യമമാക്കി. 'പോരിശ്'യുടെ അടിമത്തച്ചങ്ങലകൾ ജനങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽ അവർ കെട്ടിയിട്ടു. ഇതിനു മുമ്പ് ഒരിക്കലും ഒരാളും മരൊന്നാൾക്ക് ഇത്ര കഠിനവും ഖനം കൂടിയതുമായ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ ഒരുക്കിയിട്ടില്ല.....അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ മുമ്പിൽ കൈകെട്ടി നിന്നാൽ, കരുത്തക്കേട് ചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ വ്യത്യയോടെ ഒരാളെ നോക്കിയാൽ, ആരുടെയെങ്കിലും കയ്യോ കാലോ തൊട്ടുമുത്താൻ തുടങ്ങിയാൽ, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യന്റെ ആരാധനും അധിപനും അന്നഭാതാവുമാണെന്ന നില വന്നാൽ, മനുഷ്യൻ സ്വയം 'കല്പനക്കും' 'നിരോധത്തിനും' അവകാശിയായാൽ, തനിക്കു് ഖുർആനിലേക്കും സുന്നത്തിലേക്കും മടങ്ങേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു് അവൻ ധരിച്ചാൽ, തെറ്റുകളിൽനിന്നും പിഴവുകളിൽനിന്നും ന്യൂനതകളിൽനിന്നും താൻ മുക്തനാണെന്നു് ഗണിച്ചാൽ, മനുഷ്യന്റെ കല്പനയും അഭിപ്രായവും അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനപോലെ പൂർണ്ണമായും അനുസരിക്കുകയും അനുവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് നിർബ്ബന്ധമാണെന്നു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടാൽ, അങ്ങിനെ വിശ്വസിച്ചിട്ടെങ്കിലും പ്രവൃത്തിപഥത്തിലങ്ങിനെയായാൽ, അപ്പോൾ നമുക്കു് ഉറപ്പിക്കാം.—'അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ ആരാധിക്കരുതു്'; അവനിലാറെയും പങ്കുചേർത്തരുതു്, നമ്മൾ ചിലർ ചിലരെ അല്ലാഹുവെകൂടാതെ റബ്ബുകളാക്കരുതു് എന്ന ആശയത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന പ്രബോധനത്തിൽ നിന്നുള്ള വ്യക്തമായ പിൻമാറ്റവും പിഴവുമാണിതെന്നു്; ഇനിയൊരിക്കലും വൈജ്ഞാനികവും, സ്വഭാവപരവും ആത്മീയവുമായ മുന്നേറ്റം പ്രതീക്ഷിക്കാൻതന്നെ വകയി ഉള്ളെന്നു്, ഈ പ്രവണതകളെല്ലാം അനിവാര്യമായും കൈ

രോടുമുള്ള ബഹുമാനത്തിന്റെ വിഷക്കോപ്പകൾ മതനേതാക്കൾ ജനങ്ങളെ കടിപ്പിച്ചു. പള്ളിമുലകളിലെ മൊല്ലാക്കമാർ നബിചര്യയെ വിലനക്കുള്ള മാധ്യമമാക്കി. 'പോരിശ്'യുടെ അടിമത്തച്ചങ്ങലകൾ ജനങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽ അവർ കെട്ടിയിട്ടു. ഇതിനു മുമ്പ് ഒരിക്കലും ഒരാളും മരൊന്നാൾക്ക് ഇത്ര കഠിനവും ഖനം കൂടിയതുമായ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ ഒരുക്കിയിട്ടില്ല.....അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ മുമ്പിൽ കൈകെട്ടി നിന്നാൽ, കരുത്തക്കേട് ചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ വ്യത്യയോടെ ഒരാളെ നോക്കിയാൽ, ആരുടെയെങ്കിലും കയ്യോ കാലോ തൊട്ടുമുത്താൻ തുടങ്ങിയാൽ, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യന്റെ ആരാധനും അധിപനും അന്നഭാതാവുമാണെന്ന നില വന്നാൽ, മനുഷ്യൻ സ്വയം 'കല്പനക്കും' 'നിരോധത്തിനും' അവകാശിയായാൽ, തനിക്കു് ഖുർആനിലേക്കും സുന്നത്തിലേക്കും മടങ്ങേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു് അവൻ ധരിച്ചാൽ, തെറ്റുകളിൽനിന്നും പിഴവുകളിൽനിന്നും ന്യൂനതകളിൽനിന്നും താൻ മുക്തനാണെന്നു് ഗണിച്ചാൽ, മനുഷ്യന്റെ കല്പനയും അഭിപ്രായവും അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനപോലെ പൂർണ്ണമായും അനുസരിക്കുകയും അനുവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് നിർബ്ബന്ധമാണെന്നു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടാൽ, അങ്ങിനെ വിശ്വസിച്ചിട്ടെങ്കിലും പ്രവൃത്തിപഥത്തിലങ്ങിനെയായാൽ, അപ്പോൾ നമുക്കു് ഉറപ്പിക്കാം.—'അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ ആരാധിക്കരുതു്'; അവനിലാറെയും പങ്കുചേർത്തരുതു്, നമ്മൾ ചിലർ ചിലരെ അല്ലാഹുവെകൂടാതെ റബ്ബുകളാക്കരുതു് എന്ന ആശയത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന പ്രബോധനത്തിൽ നിന്നുള്ള വ്യക്തമായ പിൻമാറ്റവും പിഴവുമാണിതെന്നു്; ഇനിയൊരിക്കലും വൈജ്ഞാനികവും, സ്വഭാവപരവും ആത്മീയവുമായ മുന്നേറ്റം പ്രതീക്ഷിക്കാൻതന്നെ വകയി ഉള്ളെന്നു്, ഈ പ്രവണതകളെല്ലാം അനിവാര്യമായും കൈ

ണ്ടെത്തിക്കുക അധഃപതനത്തിലേക്കാണ്, (തഫ്ഹീ മാതൂ: 1/137-138)

പരിഷ്കരണവും ദീനിന്റെ പുനരുജ്ജീവനവും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ, ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിലെ സംസ്കരണ പരിഷ്കരണ സംരംഭങ്ങളിലൂടെയും ഇസ്ലാമിന്റെ കൊടിപിടിച്ച് മുൻഗാമികൾ നടത്തിയ നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനങ്ങളുടെയും ആ പാതയിൽ നടത്തേണ്ടിവന്ന ധർമ്മസമരങ്ങളുടെയും ഫലങ്ങളെ അവലോകനം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം എഴുതി. “ഒറനോട്ടത്തിൽ, പെട്ടെന്ന് പരിത്രമൊന്നു പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും, അക്ഷരാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു മുജ്ദിദ് (പരിഷ്കർത്താവ്) ഇതേവരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടില്ല. ഉമർബ്ബനു അബ്ബിൽ അസീസ് (രണ്ടാം ഉമർ) ആ പദവിയോളം എത്താറായിരുന്നു. പക്ഷെ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം പരിഷ്കരണത്തിന് ശ്രമിച്ചവരൊക്കെ ദീനിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഭാഗികമേഖലയിൽ മാത്രം പ്രവർത്തനം ഒതുക്കിയവരാണ്. ഇന്നും സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു മുജ്ദിദിന്റെ ‘തസ്ലീക’ ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. (പേജ്: 31)

ഇടമുറിയാത്ത പരിഷ്കരണ സംരംഭങ്ങൾ:-

ഈ ചിന്താശൈലി, ചരിത്രപഠനത്തിൽനിന്നും ചികഞ്ഞെടുത്ത ഈ അനുമാനം, ഏറെ സ്വഹീഹായ ഹദീസുകൾക്കെതിരാണ്.

നബി (സ.) പറഞ്ഞു: “എന്റെ സമൂഹത്തിലൊരുവിഭാഗം ജനങ്ങൾ എന്നും സത്യത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കും. ഇവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനയെത്തുക അവർ സത്യ

ത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയായിരിക്കും. (ബുഖാരി-മുസ്ലിം). എന്റെ ജനതയിൽ ഒരു വിഭാഗം എന്നും ദിവ്യ സഹായം നൽകപ്പെടുന്നവരായിരിക്കും. അവരെ ആത്മ കയ്യൊഴിച്ചാലും അവർക്ക് അത് വിഷമം സൃഷ്ടിക്കുകയില്ല, അന്ത്യനാൾവരെ. (തുർമുദി).

“എന്റെ സമൂഹത്തിൽ ഒരു വിഭാഗം എന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിന്റെ കാര്യം ഏറ്റെടുക്കും. അവർക്കെതിരായി നിൽക്കുന്നവർ അവർക്കൊരു വിഷമവും സൃഷ്ടിക്കുകയില്ല”. (ഇബ്നു മാജ:) “എന്റെ ജനത്തിന്റെ ഉപമ മഴപോലെയാണ്, അതിന്റെ തുടക്കമോ ഒടുക്കമോ നല്ലതെന്നറിയില്ല” (തുർമുദി). “അന്ത്യനാൾവരെ എന്റെ ജനതയിൽ ഒരു വിഭാഗം സത്യത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കും” (ഹാക്കിം).

വിശ്വസ്തവും വിശ്വാലവുമായ ചരിത്ര വിശകലനം, അന്ധമായ അനുമാനത്തിൽനിന്നും പക്ഷപാദത്തിൽനിന്നും മുക്തമായ ചരിത്രപഠനം, മദ്ദുദിയുടെ ചിന്തയെ തള്ളിക്കളയുന്നു. എന്നും നിലക്കാത്ത, ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ ഒരു കൊച്ചു വിടവുപോലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്ത പരിഷ്കരണ നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങൾ അവസ്ഥയായി നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ജാഹിലിയ്യത്തിനും ഇരുട്ടിനുമെതിരായ യുദ്ധം സംഹാരാത്മകമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും വഴി പിഴച്ച പ്രവാഹങ്ങൾക്കും അന്ധമായ കഴുപ്പുകൾക്കുമെതിരായ പ്രതിരോധം. ഇസ്ലാമിനെതിരായ ഗുഡാലോചനകൾ നേരിട്ടത്. വിശ്വാസ-ചിന്താ-വൈജ്ഞാനിക, സ്വഭാവം-ഗങ്ങളിലെ വ്യതിചലനങ്ങളിൽനിന്നുള്ള സംരക്ഷണം. സത്യംതന്നെ

കാട്ടാനുള്ള ശ്രമം. അന്യനവും നിഷ്കപടവുമായ രീതിയിൽ, പുതിയ ശൈലിയിൽ, ഇസ്ലാമികാധ്യാപനങ്ങളുടെ സത്യസന്ധമായ അവതരണം. ഈ പ്രക്രിയ അഭ്യർത്ഥന തുടങ്ങുന്നതിനുള്ളതാണ്.

ഒരാൾ ഇസ്ലാമിക ചരിത്രം പഠിച്ചു. ഏറെ പരിശോധിച്ചു. വിശാലമായി പരതി. ചിന്തിച്ചു. ദീർഘദൃഷ്ടി കൈക്കൊണ്ട് വിഷയം സ്പെഷ്യലൈസ് ചെയ്തു. എന്നിട്ട് പൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്തബോധത്തോടെ അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. 'ഈ പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങളുടെ സ്വർണ്ണചുരുളക്കണ്ണികൾ എവിടെയും പൊട്ടിയിട്ടില്ല'. എങ്കിൽ നമുക്കദ്ദേഹത്തെ കററപ്പെടുത്താനാവുമോ? അതിരുകവിഞ്ഞ ശുഭാപ്തി വിശ്വാസിയെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കാനാവുമോ? സമൂഹത്തെ ചിന്താപരമായി മായാവലയത്തിൽപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമമാണിതെന്ന് ആക്ഷേപിക്കാൻ പറ്റുമോ? ഇല്ല. കാരണം കററ ചരിത്രത്തിന്റേതല്ല. ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചനാശൈലികൾക്കാണ് പിശക്. (ഇസ്ലാമിലെ ചിന്താസാരമികൾ എന്ന എന്റെ ഗ്രന്ഥം ചരിത്രത്തിന്റെ ഈ രചനാശൈലിക്കൊരു തിരുത്തുന്ന നിലയിലുള്ള ഒരു എളിയ ശ്രമമാണ്)... ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് സുസംഘടിതമായ ചരിത്രരേഖകളില്ലാതിരിക്കുക എന്നത് ആ സംഭവങ്ങളോ ചരിത്രങ്ങളോ തന്നെയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതിനു ശക്തമായ, ദുർബ്ബലമായ ആയ തെളിവേയാകുന്നു. വൈജ്ഞാനിക ചരിത്രത്തിൽ തുടരെ ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന ഒരു അനുഭവമാണിത്. ചരിത്രപഠനത്തിൽ ഏതൊരാൾക്കും വ്യക്തമാകുന്ന ഒന്നാണിത്. ഇനി ചരിത്രത്തെയും അതിന്റെ തർക്കശൈലിയും നാം അവഗണിച്ചാൽതന്നെയും അറിവില്ലായ്മ ഒരു വസ്തുവിന്റെ നിഷേധം അനിവാര്യമാക്കുന്നില്ല, എന്ന

ഇബ്നു തീമിയയുടെ വാക്കുകൾ, ഒരു ശാസ്ത്രീയ സത്യത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. സത്യാന്വേഷികളുടെ വഴിയിൽ അത് വെളിച്ചം കാണിക്കുന്നു. സംസ്കരണ പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങളുടെ ഇടമറിയാത്ത ചങ്ങലയുടെ ചരിത്രം സൂക്ഷ്മമായി പഠിക്കാനും അതിലെ പ്രശ്നങ്ങളെയും സങ്കീർണ്ണതകളെയും കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കാനും മാനസികമായും ബുദ്ധിപരമായും അതിനെ സമീപിക്കാനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരാൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുവെന്ന് വെച്ച് സത്യത്തിൽ ആ ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടേയില്ല എന്ന് വെള്ളാൻ പറയില്ലല്ലോ.

നിഷേധാത്മക ചിന്ത.

ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകതയിലും പ്രത്യുല്പന്നമതിത്വത്തിലും 'തന്റെ നാഥന്റെ അനുമതിയോടെ എന്നുമെന്നും ഫലം നൽകുന്ന 'ഇസ്ലാമിക വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലദായക ശേഷിയിലും' സംശയം ജനിപ്പിക്കുക, ചരിത്രത്തിന്റെ നീണ്ട നാഴികകളിൽ തുടങ്ങുന്ന സംസ്കരണ നവീകരണ സംരംഭങ്ങൾക്കു നേരെ കണ്ണടക്കുക, അവയുടെ നില കുറച്ചുകാണിക്കുക, ഇസ്ലാമിന്റെ ചരിത്രത്തിനുനേരെ കറുത്ത കണ്ണടകൊണ്ട് നോക്കുക. ഈ 'ടെക്നിക്കി' —സൈനിക തന്ത്രം—മതവിരുദ്ധ ശക്തികളുടേതാണ്. ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിന്റെയും ചിന്തയുടേയും നഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങൾക്കു മുകളിൽ തങ്ങളുടെ സൗധം കെട്ടിപ്പൊക്കാൻ മാത്രം ശ്രമിക്കുന്നവരുടെ വഴി, തങ്ങൾക്കല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കും ഇവിടെ ഗവേഷണത്തിനും പഠനത്തിനും ശക്തിയും അർഹതയുമില്ലെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു. ഭീമമായ ഈ ചരിത്ര പൈതൃകത്തെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യബുദ്ധികളിൽ സംശയങ്ങൾ ഇളക്കിവിട്ടെങ്കിലല്ലാതെ അവയുടെ

പ്രസ്ഥാനവും പ്രബോധനവും വളരാനുള്ള അന്തരീക്ഷം ഒരുങ്ങിക്കിട്ടുകയില്ല. ഈ പൈതൃകം ശുഷ്കവും വന്ധ്യവും പരാജിതവുമാണെന്ന ബോധം ജനങ്ങളിലുറപ്പിക്കുക അവരുടെ അനിവാര്യ താല്പര്യമാണ്. ഈ രംഗത്തു് പാട്ടികളുടേയും, പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും, സ്ഥാപകന്മാരുടേയും ഏറെ ഏറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷെ മൗലാനാ മൗദുദിയുടെ രൂപകത്തുവീൽനിന്നും ഉതിർന്ന വാക്കുകൾ ഈ ശത്രുതാപരമായ ശൈലി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ, എത്ര വലിയ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയിൽനിന്നുടലെടുത്തതാണെന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടു് അനിവാര്യമായും ഉണ്ടായിത്തീർന്ന നിഷേധാത്മക ഫലം തീർച്ചയായും ഒരു അനിഷേധ്യ യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. നേർക്കു് നേരെയുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിലെ കാര്യകാരണ നിയമവും അതുതന്നെയാണ് കറിക്കുന്നത്.

മൗലാനാ മൗദുദിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ മാത്രം ഇസ്ലാമും ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനവും അദ്ധ്യാപനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയവർ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ശേഷമുള്ള ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തെയും മുസ്ലിംകളുടെ ഭൂതകാലത്തെയും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും കുറിച്ചു് നിരാശരാകുന്നു. അങ്ങിനെ ഉന്നതരായ ഇസ്ലാമിക വ്യക്തിത്വങ്ങൾ അവരുടെ മുമ്പിൽ നിസ്സാരമാവുന്നു. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ ജംഹിലിയത്തു് നീക്കി ഇസ്ലാം പ്രചരിപ്പിക്കാനായി, പുരോഗതിയിലേക്കുനയിക്കാനായി, അവർ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ എളുപ്പമാകുന്നു. ആഗോള ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കെങ്കിലും മുമ്പായി ഇസ്ലാമിന്റെ ചിന്താപരവും വൈജ്ഞാനികവുമായ ചരിത്രത്തിനു് തിലകം ചാർത്തുന്ന വൈജ്ഞാനിക സംഭാവനയുടെ മൂല്യവും കുറഞ്ഞുപോവുന്നു. സുദ്ദശമായ

ഇസ്ലാമിക ചിന്ത അഥവാ ഇസ്ലാമിക വീക്ഷണം ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജമാഅത്ത ഇസ്ലാമിയുടെ പ്രബോധനത്തിലൂടെയും അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ മൗദുദി മുപ്പതുകളിൽ എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിലൂടെയും മാത്രമാണ് പൂർണ്ണമായും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതെന്നു് വളരെയേറെപ്പേർ വിശ്വസിച്ചുപോകുന്നു. പലരും അതു് തുറന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. മൗദുദിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വരുത്തിവെച്ച അപകടമാണിതു്.

മതപരമായ അപകടം

'ഖുർആനിലെ നാലു് സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ രത്നച്ചുരുക്കവും അടിസ്ഥാനപരമായ ബിന്ദുവും മൗദുദിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഭരണകർത്വത്വം ആണ്. 'ദീനം', 'ഇബാദത്തും' അതിനുള്ള മാധ്യമം മാത്രം. 'ഇലാഹു്' എന്ന സാങ്കേതിക പദം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ചുരുക്കത്തിൽ, ദിവ്യത്വത്തിന്റെ സത്ത അധികാരമാണ്. പ്രകൃതിനിയമങ്ങളിൽ ആധിപത്യം വാഴുന്ന പ്രാപഞ്ചിക ഭരണം എന്ന നിലയിൽ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചാലും ശരി, മനുഷ്യൻ ജീവിതത്തിൽ നിർബ്ബന്ധമായും അംഗീകരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഭരണമെന്ന നിലക്കു് ഗണിച്ചാലും ശരി, സ്വന്തം നിലയിൽതന്നെ അനുസരിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഭരണം എന്ന നിലക്കു് യാലും ശരി. അല്ലാഹുവിന്റേതല്ലാത്ത ഉല്പാദിയത്തിനെ നിഷേധിക്കുകയും അല്ലാഹുവിന്റേതു് സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് അടിസ്ഥാനമായി ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പരമാധികാര വിഭാവനമാണിതു്. (ഖുർആനിലെ നാലു് സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ; പേജ് 23)

തന്റെ വാദത്തിന് തെളിവെന്നാണ്. ആയ
തുകൾ ഏറെ ഉദ്ധരിച്ച ശേഷം അദ്ദേഹം തുടരുന്നു:

'ഈ ആയത്തുകൾ ആദ്യാവസാനം പരിശോധി
ച്ചാൽ ഒരേ ഒരു മൗലിക സിന്താണം മാത്രമേ കാണാനാവൂ.
ദിവ്യത്വവും അധികാരവും പരസ്പരാശ്രിതങ്ങളാണ്. ആ
ശയത്തിന്റെയും സത്തയുടേയും കാര്യത്തിൽ അവതമ്മിൽ
അന്തരമില്ല. അധികാരമില്ലാത്തവന് ഇലാഹാകാനാ
വില്ല. അവനെ ഇലാഹാക്കാനും പഠിപ്പില്ല. അധികാര
മുള്ളവനേ ഇലാഹാവാണ് സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അ വ നെ
മാത്രമേ ഇലാഹാക്കാവൂ.

ഇലാഹുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് മനുഷ്യന് ഏറെ
ആവശ്യങ്ങളുണ്ട് എന്നതാണിതിനു കാരണം. അതിന്റെ
പേരിലാണ് അവൻ ഒരുവനെ ഇലാഹാക്കുവാൻ നിർബ
ദ്ധനാവുന്നത്. ആ ഇലാഹിനു അധികാരമില്ലെങ്കിൽ
പ്രസ്തുത ആവശ്യങ്ങളൊന്നും നിറവേറാൻ സാധ്യമല്ല.
അതുകൊണ്ടുതന്നെ അധികാരമില്ലാത്തവന്റെ ദിവ്യത്വ
ത്തിൽ അർത്ഥമില്ല. അതു സത്യത്തിനു വിരുദ്ധവുമാണ്.
അങ്ങിനെയുള്ളവനിൽ അഭയം തേടുന്നതും എന്തെങ്കിലും
പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതും ചാരത്തിലുത്തുന്നതിനു സമമാണ്'.

(പേജ്: 28-29)

'റബ്ബ്', 'റബ്ബബിയ്യത്തു' എന്നീ പദങ്ങൾ
വിവരിക്കവെ അദ്ദേഹമെഴുതി: 'നാം പറഞ്ഞ ക്രമത്തിൽ
ഈ ആയത്തുകൾ വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും, റബ്ബബിയ്യ
ത്തു എന്നത് പരമാധികാരം (Sovereignty) എന്നതിന്റെ
പര്യായമായാണ് ഖുർആൻ ഉപയോഗിച്ചത്, എന്ന്.

(പേജ്: 93)

അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നത് ഇതാണ്. റബ്ബി
ന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം 'പരമാധികാര'മാണ്. ഇബാ
ദത്തു, ഉബൂദിയ്യത്തു എന്നിവകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതും ഈ
പരമാധികാരത്തോടുള്ള അനുസരണവും ആജ്ഞാൻവർത്തന
വും പൂർണ്ണമായ കീഴടങ്ങലുമാണ്. നബി (സ.) ഈ പര
മാധികാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. ഈ കാരണം
കൊണ്ടു മാത്രം നബിയെ ജനങ്ങളനുസരിക്കേണ്ടതു് നിർ
ബ്ധനവുമാണ്. നിർബ്ധനവുമാണ്. ഇബാദത്തും ഉബൂദിയ്യ
ത്തും, വിനയവും കീഴടങ്ങലും ആരോടു മാത്രമാണോ ആ
കേണ്ടതു് ആ രാജാധിരാജന്റെ പ്രജകളാണ് മനുഷ്യകുലം.
'അല്ലാഹുവാണ് എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും റബ്ബ്'. അതി
നാൽ അവനു ഇബാദത്തു് ചെയ്യൂ, ഇതാണ് നേരായ
വഴി' എന്ന ഈസായുടെ ഖുർആനിലൂടെയുള്ള ഉപദേശ
ത്തെ വിവരിക്കവെ തികച്ചും രാഷ്ട്രീയമായ ശൈലിയുടെ
സമുർത്തരൂപത്തിലാണ് മൗലാനാ സംസാരിക്കുന്നത്.

'മറെറല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയുംപോലെ ഈസ
(അ.)യുടെയും പ്രബോധനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വ
ങ്ങൾ ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിൽനിന്ന്
വ്യക്തമാവുന്നുണ്ട്. ഒന്ന്:- ഏതൊന്നിന്റെ മുമ്പിൽ
അടിമത്തനയം കൈക്കൊള്ളേണ്ടതുണ്ടോ, ഏതൊന്നിനോ
ടുള്ള അനുസരണത്താൽ ധാർമിക നാഗരിക വ്യവസ്ഥ കെ
ട്ടിപ്പടുക്കേണ്ടതുണ്ടോ, ആ പരമാധികാരം അല്ലാഹുവിന്
മാത്രമാണെന്ന് സമ്മതിക്കുക.

രണ്ടു:- ആ പരമാധികാരിയുടെ പ്രതിനിധി
യെന്ന നിലക്ക് പ്രവാചകന്റെ ആജ്ഞാനിർദ്ദേശങ്ങൾ
അനുസരിക്കുക.

മുൻ:- മനുഷ്യജീവിതത്തെ 'നിയമവിധേയം', 'നിയമവിരുദ്ധം', 'അനുവദനീയം', 'നിഷിദ്ധം' എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിബന്ധനകളാൽ ബന്ധിക്കുന്ന നിയമ വ്യവസ്ഥ അല്ലാഹുവിന്റേതു് മാത്രമായിരിക്കുകയും, അന്യരായ് ചുമത്തപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങൾ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക. അതിനാൽ ഈസാ നബി (അ.), മുസ്സാ നബി (അ.), മുഹമ്മദ് നബി (സ.) എന്നിവരുടേയും മറ്റു പ്രവാചകന്മാരുടേയും പ്രബോധനങ്ങൾ തമ്മിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അന്തരമില്ല. വിവിധ പ്രവാചകന്മാർ വ്യത്യസ്ത ഭൗതികമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് വാദിക്കുകയും അവയുടെ ലക്ഷ്യത്തിലും സ്വഭാവത്തിലും അന്തരം കാണുകയും ചെയ്യുന്നവർ വലുതായ അബദ്ധമാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. സർവ്വാധിനാഥനായ അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്ന് അവന്റെ പ്രജകളിലേക്കു് നിയോഗിതരാകുന്ന എല്ലാവരുടെയും ലക്ഷ്യം ഒന്നായിരിക്കാനേ നിർദ്ദേശമുള്ളൂ. അതായതു് ദൈവത്തിന്റെ പ്രജകളെ നിയമലംഘനത്തിൽനിന്നും സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശവാദത്തിൽനിന്നും പിന്തിരിപ്പിക്കുക, ശിർക്കിൽനിന്നും (പരമാധികാരത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ വല്ല നിലക്കും അല്ലാഹുവോട് പങ്കുചേർക്കുക) തങ്ങളുടെ കൂറും ഭക്തിയും ആരാധനയും അല്ലാഹുവിന്നും അവർക്കുമിടയിൽ വിഭജിക്കുന്നതിൽനിന്നും തടയുക, സാക്ഷാൽ ഉടമസ്ഥന് മാത്രം അടിമവൃത്തി ചെയ്യുവാനും അവനോടു മാത്രം ഭക്തിയും അനസരണവും കൂറും പ്രകടിപ്പിക്കുവാനും അവരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുക.

(തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ-മലയാളം പേജ് 285)

അല്ലാഹുവല്ലാത്ത വല്ലവന്റെയും നിയമങ്ങളെ സന്ദിക്കുന്നത് നിർബ്ബന്ധമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതും,

അല്ലാഹുവോടുള്ള ആരാധനയിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നതും സമമാണ്; ഒരന്തരവുമില്ല എന്നു് മൗദുദി സമർത്ഥിക്കുന്നു.

'നിയമവും അധികാരവും തീരെ അവിഭാജ്യങ്ങളാണ്. അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് അധികാരമില്ലാത്ത ആരുടെയെങ്കിലും കല്പനകൾ അനുസരിക്കുക നിർബ്ബന്ധമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നത് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോടു് വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ശിർക്കാണ് ഉന്നതമായ രാഷ്ട്രീയമായ ആശയത്തിൽ സ്വതന്ത്രനായ ഭരണാധികാരിയാണ് താനെന്നും രാജാധിരാജനായ തനിക്കാണ് ഉന്നതമായ അധീശത്വമെന്നും വാദിക്കുന്നവനും അതുപോലെതന്നെ. കാരണം അവന്റെ ഈ വാദം തന്റെ ദൈവമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നപോലെത്തന്നെയാണ്. 'ഞാൻ നിങ്ങളുടെ രാജാധികാരിയും, സംരക്ഷകനും, സഹായിയുമെല്ലാമാണ്' എന്നു ജനങ്ങളോടു് പറയുന്നവനെപ്പോലെയാണ്. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് പ്രകൃതി നിയമങ്ങൾക്കു പുറത്തുള്ള ആശയങ്ങളാണ്. നോക്കൂ! 'അല്ലാഹു, അവൻ സൃഷ്ടിയിലോ, വിധിയിലോ, ലോകവ്യവസ്ഥയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലോ പങ്കുകാരില്ല' എന്ന ഖുർആന്റെ പ്രഖ്യാപനത്തോടൊപ്പംതന്നെ 'അല്ലാഹു, അവന്നാണ് ഭരണവും, അധികാരവും. ആധിപത്യത്തിൽ അവൻ പങ്കുകാരില്ല' എന്ന കാര്യവും വിവരിപ്പിരിക്കുന്നു. ഇതു വളരെ വ്യക്തമായും തെളിയിക്കുന്നു; 'ദൈവികത്വം' ഭരണവും ആധിപത്യവും കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വം അംഗീകരിക്കുക എന്നതു് അനിവാര്യമായും, ഈ ആശയങ്ങളിലൊന്നും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കാതിരിക്കുക എന്നതും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

(ഖുർആനിലെ നാലു.....പേജ്: 31-32)

ഖുതുബിന്റെ അനുകരണാത്മക ഭാഗം

മുദ്രിപ്പയുടെ സ്നേഹിതനായ സയ്യിദ് ഖുതുബിനെ മുദ്രിപ്പയുടെ പുസ്തകം വളരെയേറെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. അതിലെ ആശയങ്ങളോട് പൂർണ്ണമായും അദ്ദേഹം യോജിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഭരണം ദൈവികതയ്ക്കനുസരിച്ചതാണ്. പ്രധാന ഘടകമായി അദ്ദേഹം ഗണിച്ചു. വിശ്വാസവാദനായും ജാഹിലിയ്ക്കും കാലത്തെ ബഹുദൈവത്വത്തിന്റെയും നികൃഷ്ടത അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ലഘൂകരിച്ചു കൊടുത്തു. ആദ്യകാല ജാഹിലിയ്ക്കിന്റെ പ്രകൃതമായ ഒരു പ്രാരംഭ രൂപം മാത്രമായേ അതിനെ അദ്ദേഹം പരിഗണിക്കുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: "ഭൂമിയിലുള്ള ദൈവവാധിപത്യത്തിന് നേരെയുള്ള, ദിവ്യ ഗുണങ്ങളുടെ നേരെയുള്ള കടന്നുകയറ്റമാണ് ഈ ജാഹിലിയ്ക്കിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ആധുനിക ജാഹിലിയ്ക്കിന് നിയമനിർമ്മാണം സൃഷ്ടിക്കലിലൂടെയാണ്. അങ്ങനെ ചിലരെ ചിലരുടെ രക്ഷാധികാരികളാക്കുന്നു. പ്രാക്തനകാലത്തെ പ്രകൃത രൂപത്തിലല്ല; ദൈവിക വ്യവസ്ഥിതിയിൽനിന്നു കണക്കാക്കിയ നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും വ്യവസ്ഥകളും സ്വന്തം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളിൽ കൈകടത്തുന്ന രൂപത്തിലാണ് ഇന്ന് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. (വഴിയടയാളങ്ങൾ: പേജ്: 9)

മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ച നിയമങ്ങളനുസരിക്കുന്നതും അതിന് കീഴ്പ്പെടുന്നതും അല്ലാഹുവിന്റേതല്ലാത്ത വിധികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതും അവയ്ക്കുള്ള ഇബാദത്തായാണ് അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. "അനിസ്താമിക വ്യവസ്ഥിതികളിലെല്ലാം ഒരുവിഭാഗം മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിന് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ കീഴ്പ്പെടുന്നു. ചിലർ മറ്റു

ചിലരെ അടക്കി ഭരിക്കുന്നു. തന്നെപ്പോലെയുള്ളവരുണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങളനുസരിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ നിർബന്ധിതനാകുന്നു. ഇസ്താമിക പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽ സർവ്വതും സ്വതന്ത്രമാണ്. ആരും ആർക്കും കീഴ്പ്പെടുന്നില്ല. ഒരു ഒരു ദൈവത്തെയാണ് എല്ലാവരും ആരാധിക്കുന്നത്. അവന്റെ നിയമങ്ങൾ മാത്രമാണ് അനുസരിക്കുന്നത്. അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് മാത്രം നിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കുന്നു. അവൻ മാത്രം കീഴ്പ്പെടുന്നു. (IBID P: 10)

'ഇബാഹിന്റെ അർത്ഥം അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. ഉദ്യമിയ്ക്കുന്ന എന്താൽ സർവ്വോന്നതമായ പരമാധികാരമാണ്. അപ്പോൾ ലാഇലാഹ ഇല്ലാഹുവിന്റെ അർത്ഥം അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം പരമാധികാരിയായി സ്വീകരിക്കുകയെന്നതാണ്. ഗോത്ര നായകന്മാരും, നാട്ടുപ്രമാണികളും ജോതിഷക്കാരും കയ്യടക്കിവെച്ച അധികാരങ്ങൾ അവരിൽനിന്നു തിരിച്ചുവാങ്ങി അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ ഉന്നതമാക്കുന്ന ആദർശമാണ് തൗഹീദിനെ ബോധ്യം നബിയുടെ കാലത്തെ അറബികൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. (IBID P: 21)

'ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകാവകാശാധികാരങ്ങളിൽ അതിക്രമിച്ചുകടന്ന് ആധിപത്യസ്ഥാപിച്ച കൃത്രിമ നേതൃത്വത്തിനെതിരിച്ചുള്ള അതിശക്തമായ വിപ്ലവാത്മാവ് നമുക്ക് ലാഇലാഹ ഇല്ലാഹു. സർവ്വോപരി ദൈവേതര പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ നിരാളിപ്പിടത്തത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യൻ പൂർണ്ണമായി സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാനുള്ള മോചന സൂത്രവുമാണിത്. ലാഇലാഹ ഇല്ലാഹുവിന്റെ ഈ ദൂരവ്യാപകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അറബികൾ ശരിക്കും ബോധവാന്മാരായിരുന്നു. (IBID P: 81)

അപ്പോൾ, ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹിയിൽനിന്ന് സയ്യിദ് ഖുതുബ് മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഇത്രമാത്രമാണ്. “എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും വിധികർത്താ. അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കു മടക്കുക. ഭരണം അല്ലാഹുവിന്റേതു മാത്രമാക്കുക. ദൈവിക ദീനിയൻ പനഃസ്ഥാപനത്തിനു ശ്രമിക്കുന്ന ഇസ്ലാമിക പ്രവർത്തകന്മാരോട് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു:—

‘ജനങ്ങൾ സ്വയം മുസ്ലിംകളെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും അവരുടെ ജനന സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ അതു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും ശരി, അത്തരം സമൂഹങ്ങളിൽ ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു അതിന്റെ സാക്ഷാൽ വിവക്ഷകളോടൊപ്പം അംഗീകരിപ്പിക്കാനാണ് നാം ആദ്യം ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. അതായതു് എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും വിധികർത്താ. അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കു മടക്കുക. ഈ അവകാശവാദമുന്നയിക്കുന്ന അമിതവാദികളെ തള്ളിക്കളയുക’.

(IBID P: 46)

പരമാധികാരവും രക്ഷാധികാരവും ഏകനായ അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണെന്നു അതു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മുഴുവൻ രക്ഷാധികാരവും അല്ലാഹുവിനർപ്പിക്കുകയെന്നാൽ ഭിന്നരൂപങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത ഭാഗങ്ങളിൽ വിവിധ തുറകളിൽ പല വ്യവസ്ഥിതികളിലൂടെയായി മനുഷ്യൻ നേടിയെടുത്തു കയ്യടക്കിവെച്ച മുഴുവൻ അധികാരങ്ങൾക്കുമെതിരിൽ ഒരു സമൂല വിപ്ലവം അരങ്ങേറലാണ്. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ കോണുകളിലും ഭാഗങ്ങളിലും ഏതെങ്കിലും നിലയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന, മനുഷ്യനു അധികാരം നൽകുന്ന എല്ലാ കൃത്രിമത്വവും മണ്ണടിയാലാണ്. മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യന്റെ ഉല്പാദന യന്ത്രം തിരിച്ചു പിടിക്കലാണ്. (IBID പേജ് 75)

ഭരണാധികാരം ഉല്പാദിപ്പിച്ചതിന്റെ സുപ്രധാന ഘടകങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം അർത്ഥമാക്കുന്നത് മനുഷ്യനിർമ്മിത നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയും ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു തുറയിൽ അതംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് മതവിരുദ്ധവും ഹാക്കിമിയത്തിൽ—ഈ മഹാമാന്ദ്രങ്ങളെയൊക്കെ ഭാഷയിൽ, ഉല്പാദിപ്പിച്ചതിൽ ശീർഷ്ക ചെയ്യലുമാണ്. ‘അതാണ് ചൊവ്വായദീൻ’ എന്ന സുറത്തു യൂസുഫിലെ ആയത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ സയ്യിദ് ഖുതുബ് എഴുതി:—‘ഇതാണ്, ഇതുമാത്രമാണ് ചൊവ്വായദീൻ. എവിടെയെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ വിധേയത്വം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവിടെ ‘ദീൻ’ അല്ലാഹുവിനായിട്ടില്ല. എവിടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു തുറയിൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്ത വർഷ കീഴ്പ്പെടുന്നുവോ അവിടെ ഭരണം അല്ലാഹുവിനല്ലാതാകുന്നു. ഇബാദത്തു് അല്ലാഹുവിനല്ലാത്തവന്നു, അപ്പോൾ ദിവ്യത്വത്തിലെ ഏകത്വം റബൂബിയത്തിലേയും ഏകത്വം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഭരണം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണെന്നാണ് റബൂബിയത്തിലെ ഏകത്വം അനിവാര്യമായും താല്പര്യപ്പെടുന്നതു്. ആ രണ്ടാശയങ്ങൾ പരസ്യങ്ങളും പരസ്പരശ്രീതങ്ങളുമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണകർത്തൃത്വത്തിനു മാത്രമായുള്ള വിധേയത്വം; താഴ്മ, അനുസരണം, അതിനെയാണ് മുസ്ലിംകളും അല്ലാത്തവരുമായ ലോകജനത മുഴുവൻ ഇബാദത്തായി പരിഗണിക്കുന്നതു്’.

‘ഈ നിർവ്വചനം പ്രഥമമായും മനസ്സിലാവുന്ന ഒരു ദീനീ ബോധമാണു്. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കു കീഴടങ്ങുന്നവനാണോ, ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു മേഖലയിൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ വിധികർത്താവാക്കുന്നവനാണോ അവൻ മുസ്ലിമല്ല. അവനു ഈ ദീനുമായി

യോജിതാൽ ബന്ധവുമില്ല. ഭരണകർതൃത്വത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവനാണോ ഏതെങ്കിലും മൊൽ സൃഷ്ടിയോടുള്ള വിധേയത്വം തിരസ്കരിക്കുന്നവനാണോ അവനാണ് മുസ്ലിം. അവൻ ഈ ദീനിലുമാണ്".

(ഫിളിലാലിൽ ഖുർആൻ: P: 12-200)

സുവ്യക്തമായ, യാതൊരു വ്യാഖ്യാനത്തിനും പഴുതുനല്ലാത്ത വാചകങ്ങളിലൂടെ സയ്യിദ് ഖുതുബ് ഇക്കാര്യം ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുന്നു. മാനുഷിക ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിലെന്നുമുള്ള പ്രവാചകത്വ പ്രബോധനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകത്തെക്കുറിച്ച് വിശകലനം ചെയ്യവെ അദ്ദേഹമെഴുതി:

'ചരിത്രത്തിന്റെ ഏതോ നല്ലവലയിൽ, ഹൃസ്വമായ ചില ഇടവേളകളിൽ, വിരലിലെണ്ണാവുന്ന ഏതാനും വ്യക്തികളല്ലാതെ ദിവ്യത്വത്തിന്റെ ഉറവിടത്തെ ആരുമെത്തിയിട്ടില്ല. തങ്ങളുടെ നാഥന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ അവർക്കു പിശകുപറുക മാത്രമാണുണ്ടായത്. അഥവാ അല്ലാഹുവിനോടൊപ്പം ചില ദൈവങ്ങളെ പങ്കുപേക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഒന്നുകിൽ വിശ്വാസത്തിലും ആരാധനകളിലുമൊക്കെ, അല്ലെങ്കിൽ വിധികർതൃത്വത്തിലും അനുസരണത്തിലുമൊക്കെ. രണ്ടും ഒരു പോലെ ശീർക്കാണ്. ഏതായാലും അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിൽനിന്നുവൻ പുറത്താണ്. (വഴിയടയാളങ്ങൾ P:21)

ഹുജ്ജെബി തിരിച്ചടിക്കുന്നു

വഴിയടയാളങ്ങൾ പോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ സാധ്യാനീകപ്പെട്ട് ഈ 'മൗലിക സിദ്ധാന്തം' അനുകരണാത്മക ഭ്രമത്തോടെ ഉൾക്കൊണ്ടു, മതത്തിന്റെ ഈ

കാലിക വ്യഭാഷാസമസരിപ്പ് പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു വലിയ വിഭാഗം ഈജിപ്തിലുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടാണ്, ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തന്നെ നേതാവായിരുന്ന മർഹൂം ഫസൽ ഹുജ്ജെബി അതിനെ വിമർശിക്കാനും അതിന്റെ തീവ്രതയെ തടഞ്ഞുനിർത്താനും വസ്തുതകളെ അർഹതയുള്ളിടത്തു വെക്കാനും നിർബന്ധിതനായത്. 'ഹുക്മത്തെ ഇലാഹി' എന്ന മൗദുദി ചിന്തയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുദ്ധരിച്ചശേഷം ഹുജ്ജെബി 'ന്യായാധിപന്മാരല്ല, പ്രബോധകന്മാർ മാത്രം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെഴുതി:

"ഭൗതികജീവിതത്തിലെ ചില മേഖലകളിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്ന ചില നിയമങ്ങളെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാൻ ജനങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു അനുവാദം നൽകിയെന്നത് അസംഭവ്യമാണെന്ന് ഒരഭിപ്രായവും വീക്ഷാഗതിയും ഉന്മാദം മൗദുദിക്കുണ്ടാകുക എന്നതു വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഏറെ ഭൗതിക കാര്യങ്ങളും അല്ലാഹു നമുക്ക് വിട്ടുതന്നിരിക്കുകയാണ് എന്നതാണ് സത്യം.

പൊതു നന്മയുടെ വൃത്തത്തിലൊതുങ്ങി നിന്നുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ഇസ്ലാമിക ബുദ്ധികാണിച്ചുതന്ന നിയമങ്ങൾ നമുക്ക് നിർമ്മിക്കാം. അല്ലാഹു നമുക്ക് നിർണ്ണയിച്ചു തരികയും പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ കല്പിക്കുകയും ചെയ്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും അനുസൃതമാവണം അവ. പക്ഷെ ഒരു നിബന്ധനകൂടിയുണ്ട്. ഒരു ഹറാമിനെ ഹലാലാക്കുകയോ, ഒരു ഹലാലിനെ ഹറാമാക്കുകയോ പാടുള്ളതല്ല. കാരണം ശരീഅത്തിലെ നിയമങ്ങളെല്ലാം മുഖേന തന്നെ നിർബന്ധമോ നിഷിദ്ധമോ അനുവദനീയമോ ആയി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതാണല്ലോ.

1. ഫർദ്ദ് (നിർബന്ധം): അല്ലാഹു നിർബന്ധമാക്കിയത്. അതു നിർബന്ധമല്ലെന്ന് തീരുമാനിക്കാനോ നീക്കാനോ അവകാശമില്ല. സത്യം മനസ്സിലാക്കിയ ശേഷം—തെളിവുകിട്ടിയശേഷം അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ഒരു അടിസ്ഥാന പ്രമാണത്തെ നിഷേധിച്ചവനും നാഥനെ കളവാക്കിയവനും കാഫിറുമാണ്. അതിൽ തക്മില്ല.

2. ഹറാം (നിഷിദ്ധം): അന്ത്യനാൾ വരെ അത് നിഷിദ്ധം തന്നെയായിരിക്കും. അതിനെ ഹലാലാക്കാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ല. വ്യക്തമായ തെളിവു രേഖയും കിട്ടിയിട്ടും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ ഖണ്ഡിത വിധിയെ നിഷേധിച്ചവനും നാഥനെ കളവാക്കിയവനും കാഫിറുമാണ്. അതിലും തക്മില്ല.

3. മുബാഹ് (അനുവദനീയം): ഇതിൽ ചില തീരുമാനങ്ങളുടേതോ, പ്രോഗ്രാമുകളുടേതോ, നിയമാവലിയുടേതോ രൂപത്തിൽ നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ മുസ്ലിംകൾക്ക് അനുവാദമുണ്ട്. ചില പൊതു നന്മകൾ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻവേണ്ടി സന്ദർഭം താൽപര്യപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങൾ. ഇവിടെയാണ് കൂടിയാലോചനയുടെ പ്രസക്തി. അല്ലാഹു പറഞ്ഞു.

അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ കൂടിയാലോചനാ സ്വഭാവത്തിലാണ്. [ശൂറ: 38].

‘കാര്യങ്ങളിൽ അവരുമായാലോചിക്കുക’.

[ആലുഇംറാൻ 150]

ഗതാഗത നിയമങ്ങൾ, ആരോഗ്യവകുപ്പ്, കൃഷി സംരക്ഷണം, ജലസേചനം, വിദ്യാഭ്യാസം, തൊഴിൽ വകുപ്പ്, മെഡിസിൻ, എഞ്ചിനീയറിംഗ്— ഈ തൊഴി

ലുകൾ ചെയ്യുന്നവർക്കുണ്ടാവേണ്ട നിർബന്ധമായ യോഗ്യതകൾ, സംഘടനകളുടേയും കമ്മിറ്റികളുടേയും സംവിധാന നിയമങ്ങൾ, അവയുടെ റജിസ്ട്രേഷൻ അധികാരപരിധിയും, സൈന്യം—അതിന്റെ ഘടന, സേനാനികളുടെ യോഗ്യതകൾ, സേനാ വിഭാഗങ്ങളുടെ സംവിധാനം, പൊതുസ്ഥലങ്ങൾ ഇവയുടെയെല്ലാം നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാവുന്നവയാണ്.

പൊതു ഗതാഗത നിയമങ്ങൾ നോക്കുക:

നബി (സ.) യുടെ രണ്ട് വചനങ്ങൾ: 1. ‘നിശ്ചയം നിങ്ങളുടെ രക്തവും ധനവും, അഭിമാനവും പരസ്പരം നിഷിദ്ധങ്ങളാണ്’. 2. ‘മുസ്ലിം മുസ്ലിമിന്റെ സഹോദരനാണ്. അവർ പരസ്പരം ആക്രമിക്കില്ല. അപകടത്തിൽ പെടുത്തുകയുമില്ല’. പരസ്പരം രക്തം ചിതുന്നതും അഭിമാനം പ്രണപ്പെടുത്തുന്നതും, ശരീരത്തിന് ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നതും സൂക്ഷിക്കേണ്ടത് നിർബന്ധമാണെന്ന് ഇതിൽനിന്നു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഒരുവൻ ദോഷമോ അപകടമോ ഉണ്ടാവുന്ന പ്രശ്നത്തിലേക്ക് ആരെയും തള്ളിവിടാൻ പാടില്ല. ഇനി, നാം വാഹനങ്ങൾ ഓടിക്കുമ്പോൾ നിർബന്ധമായും സ്വീകരിക്കേണ്ട ക്രമങ്ങൾ പാലിക്കാതെ തോന്നിയപോലെ ഓടിപ്പാൽ അന്യരുടെ രക്തവും ജീവനും ധനവും അപകടത്തിലാവും. അവരെന്നും നാശത്തിലേക്ക് തള്ളിവിടുകയായും ഫലമെന്നത് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.

ഇമ്മാതിരി ഗതാഗത നിയമങ്ങളും മറ്റും അല്ലാഹുവിന്റെതാകണമെന്ന് പറയുന്നത് ശരിയല്ല. നിയമനിർമ്മാണത്തിലുടേയും നമ്മുടെ ഗവേഷണത്തിലുടേയും അതാക്കെ നടത്തം; അല്ലാഹു നമുക്ക് നിർദ്ദേശിച്ച പൊതു

നന്മക്കുവേണ്ടി. ഈ നിയമങ്ങൾ ഗർഭഗത മാധ്യമങ്ങളുടെ പരിവർത്തനം താല്പര്യപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് മാറി കൊണ്ടിരിക്കും.

'നിയമനിർമ്മാണം അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു വിശേഷണമാണ്'. സ്വയം നിയമം നിർമ്മിച്ചവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണം സ്വയം വാദിച്ചവനായി, തന്നെത്തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കാളിയാക്കി - അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നവനായി, എന്ന ചിലരുടെവാദം ഖണ്ഡിക്കാൻ ഈ തെളിവുതന്നെ ധാരാളമാണ്. (P. 84)

മനുഷ്യനിയമം പിന്തുടർന്നാൽ കാപിറോ?

പ്രശ്നം ഏറെ അതിരുകടന്നിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഉപദ്രവം കഠിനവുമാണ്. ഏതെങ്കിലുമൊരു മനുഷ്യനിയമം - അതേതുമാവട്ടെ - പിന്തുടർന്നാലുടനെ അവർ മതത്തിൽനിന്നു പുറത്തായി എന്ന് ജനം പറയുന്ന അവസ്ഥ വന്നിരിക്കുന്നു. 'ഇന്നത്തെ മുസ്ലിംകൾ പഴയ ജാഹിലിയ്യത്തിലും കഫ്റിലുംമാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്നു പലരും പുലമ്പാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 'അവരുടെ വിശ്വാസങ്ങളെല്ലാം പിഴച്ചുപോയിരിക്കുന്നു; ഇസ്ലാമികാദർശവുമായി അതിന് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല; കാരണം അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക മംഗങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്ന മുഴുവൻ ദൈവിക നിയമങ്ങളെ കഠിച്ച് അവർക്കൊന്നു മറിയില്ല; അല്ലാഹുവിന്റെ ശരീഅത്തു നിയമങ്ങൾ ആരാധനാ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം പരിമിതമാണെന്ന് ഭൂരിഭാഗവും വിശ്വസിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു, എന്തൊക്കെയാണെന്ന് ആ നേതാക്കളുടെ വാദം. ഈ പിഴച്ച പിന്താഗതിയെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് ഹുദൈബി എഴുതുന്നു.

'രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ രംഗങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്ന നിയമങ്ങൾ കൈകാര്യകർത്താക്കൾക്ക് നിർമ്മിക്കാനവകാശമുണ്ടെന്ന ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതുതന്നെയാണ്. അതു കഫ്റിലിന്റെയോ ശിർക്കിന്റെയോ ലാഞ്ചനയല്ലാത്ത വിശ്വാസമാണ്. എന്നല്ല ആ വിശ്വാസം അടിസ്ഥാനപരമായും സത്യമാണ്'. (IBID P. 79)

മുദുദിയുടെ ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ എന്ന ഗ്രന്ഥവും മറ്റു കൃതികളുമൊക്കെ പഠിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാവുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്. അല്ലാഹുവുമനുഷ്ഠനും തമ്മിൽ, അടിമയും നാഥനും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ബന്ധം രേണകത്താവും രേണീയനും തമ്മിലുള്ളതാണ്. രാജാവും പ്രജയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. പരമാധികാരവും നിരുപാധിക വിധികർത്താവുമാണ്, അല്ലാഹുവിന്റെ ഉന്നതമായ സദ്ഗുണങ്ങളുടെയും 99 നാമങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനം. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്തൃത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക, അല്ലാഹുവിന്റെ പരമാധികാരത്തിന് കീഴടങ്ങുക, ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ തേട്ടു മനുസരിച്ച് ജീവിതം രൂപപ്പെടുത്തുക, അതാണുപോലും നബിവൃത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യം. പ്രവാചകന്മാരുടെ നിയോഗത്തിന്റെയും അവരുടെ പ്രബോധനത്തിന്റെയും ഉദ്ദേശം. മാത്രവുമല്ല, എല്ലാ ദൈവിക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ഏകകൂടെയും അവതരണ കാരണവും അതുതന്നെയാണത്രെ. ഒന്നോർക്കണം, അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ഇസ്ലാമിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ അനിവാര്യഫലമായി അതുണ്ടാവുമെങ്കിൽ തന്നെയും, ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രകൃതി സ്വഭാവീകമായും അങ്ങനെ താല്പര്യപ്പെടുന്നവെങ്കിൽ തന്നെയും, അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണം

ങ്ങളെയും സത്തയെയും അപേക്ഷിച്ചു അവൻ അടിമകളുമായും അടിമകൾക്കു അവനുമായുള്ള ബന്ധത്തെ അപേക്ഷിച്ചു താരതമ്യേന ചെറിയൊരു കാര്യം മാത്രമാണ്.

“മഴുടി”, “സയ്യിദ് ഖുതുബ്” പോലെയുള്ള നേതാക്കൾ ധരിച്ചതുപോലെ ഇസ്ലാമിന്റെ ആകെത്തുക അതല്ല. സൂപ്പിയും, സ്രഷ്ടാവും തമ്മിൽ, അടിമയും ഉടമയും തമ്മിൽ, യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ബന്ധം പ്രവീശാലവും, വ്യാപ്തവും, അത്യുഗ്രവും, അതിസൂക്ഷ്മവുമാണ്. ഭരണാധികാരിയും, ഭരണീയനും തമ്മിൽ, കല്പിക്കുന്നവനും ആജ്ഞാപുരസ്കാരം തമ്മിൽ, രാജാവും പ്രജകളും തമ്മിൽ ഉള്ള ബന്ധത്തെക്കാൾ വളരെ ഉയരത്തിൽ.

അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണങ്ങളും നാമങ്ങളും സുന്ദരമായ ശൈലിയിൽ വിശദമായിത്തന്നെ ഖുർആൻ നമുക്കു വിവരിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. കേവലം അവന്റെ നിരൂപാധികമായ വിധികർത്തൃത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കാനും അവന്റെ പരമാധികാരത്തിന് വിധേയനാവാനും അവന്റെ പരമാധികാര വിഭാവനത്തിൽ ആരെയും പങ്കുചേർക്കാതിരിക്കുവാനുമാണ് മനുഷ്യനോടു അല്ലാഹു ആവശ്യപ്പെടുന്നത് എന്നു അവയൊന്നുംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നതേ ഇല്ല. സൂറത്തുൽ ഹശ്റിൽ ദൈവിക ഗുണങ്ങൾ എണ്ണിയെണ്ണി പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക.

“താനല്ലാതെ ആരാധ്യനില്ലാത്തവനാരോ അവനാണ് അല്ലാഹു - അദ്വൈതവും ദൃശ്യവും അറിയുന്നവൻ. പരമകാരണികനും കരുണാനിധിയുമാണവൻ. താനല്ലാതെ യാതൊരു ആരാധ്യനുമില്ലാത്തവനാരോ അവനാണ് അല്ലാഹു. രാജാവും. അതിവിശുദ്ധൻ. അന്യനന്ദി. അയ്യം നല്ലവൻ. മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നവൻ.

മഹത്വപുണ്ണൻ. അവർ ശീർക്കു വെക്കുന്നതിൽനിന്നവൻ എത്രയോ വിശുദ്ധൻ. നിണ്ണയിച്ചവനും സൃഷ്ടിച്ചവനും രൂപം നൽകിയവനുമായ അല്ലാഹുവാണവൻ. അവനാണ് നല്ല പേരുകൾ. ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമിയിലുമുള്ളതൊക്കെ അവൻ കീർത്തനം പാടുന്നു. യുക്തിപൂർവ്വം ചെയ്യുന്ന പ്രതാപശാലിയത്രെ അവൻ. (ഹശ്റ: 22-24)

ദൈവിക വിശേഷണങ്ങളുടെ താൽപര്യം

ഖുർആൻ ഏറെവട്ടം ആവർത്തിച്ച ദൈവിക വിശേഷണങ്ങൾ വ്യക്തമായും ഒരു കാര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മനസ്സുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ഇലാഹിനെ അകമഴിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കണം. അവന്റെ മഹത്വവും സ്തുതിയും പ്രകീർത്തനം ചെയ്യണം. അവന്റെ തൃപ്തി തേടി ആത്മത്യാഗം ചെയ്യണം. നിന്നും ഇരുന്നമൊക്കെ അവന്റെ നാമം ഉരുവിടണം, അവനെ ഓർക്കണം. ആ ഓർമ്മകൊണ്ട് ഹൃദയം പച്ചപിടിക്കണം. ഇതായിരിക്കണം അവന്റെ പ്രധാന ശ്രദ്ധ. ഏക ലക്ഷ്യം. അവന്റെ അധീശത്വവും ശക്തിയുമാർത്ഥം, അവന്റെ കോപവും സ്വാധീനവുമാർത്ഥം ഭയക്കണം. ഏതു നേരത്തും അവനിൽ അഭയം തേടണം. അവന്റെ നേർക്കു കൈനീട്ടി യാചിക്കണം. ആഭിമുഖ്യത്തോടെ നിരന്തരം വണങ്ങണം. നന്മയുടെ ഉറവിടവും ഉപകാരത്തിന്റെയും ശ്രേഷ്ഠതയുടെയും പൂർണ്ണതയുടെയും പാരമ്യവുമായ ആ ദിവ്യ സൗന്ദര്യത്തെ ഉററുനോക്കണം. അവന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ തന്റെ ശരീരവും, ധനവും, അമൂല്യ സമ്പത്തുമെല്ലാം ത്യജിക്കാൻ തയ്യാറായിരിക്കണം.

അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളും അവകാശങ്ങളും വിധികർത്തൃത്വത്തിലും പരമാധികാരത്തിലുമൊതു

ക്കിയവർ, അതിനെ ദൈവികത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും സംരക്ഷകത്വത്തിന്റെ തേട്ടവുമായി കണ്ടവർ, 'അവർ അല്ലാഹുവെ കണക്കാക്കേണ്ട വിധം കണക്കാക്കിയില്ല' എന്ന ആശയത്തിന്റെ പരിധിയിൽ അവർ കൂടി ഉൾപ്പെടുമോ എന്നു ഞാൻ യേശുടുകയാണു്.

പുരാതന ഫിലോസഫിക് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടേണ്ട അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നതിലായിരുന്നു, വിശദീകരണവും സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണവും കൈക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ചില വിശേഷണങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക നിർബ്ബന്ധമായി വന്നാൽ അവയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതു് സംക്ഷിപ്തത്തിന്റെ രൂപമാണു്. ഇതിനു വിരുദ്ധമാണു് ഖുർആന്റെ പ്രയോഗം. ഓരോ വിശേഷണങ്ങളും അതു് വളരെ വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടാണു് സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. ശൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നു തീമിയ്യ (റ.) എഴുതി.

'വളരെ വിശദമായ സ്ഥിരീകരണം. സംക്ഷിപ്തമായ നിഷേധം. അതാണു് ഖുർആന്റെ ശൈലി. നിഷേധം, "അവനെപ്പോലെ മറെറാന്നില്ല", എന്ന ഖണ്ഡിതമായ വാക്കുകൊണ്ടു് മതിയാക്കി. സ്ഥിരീകരണം എന്നാൽ സുറത്തുൽ ഹശ്റിലെപ്പോലെ വളരെ വിശദവും അതുടതകരവുമായ ശൈലിയിലാണുള്ളതു്. കാരണമുണ്ടു്. ആഴമേറിയ സ്നേഹവും, സമ്പൂർണ്ണമായ ആകൃഷ്ടതയും ഉദാത്തമായ അനുരാഗവുമുളവാകുന്നതു് വിശേഷണങ്ങൾ വളരെ വിശദമായും സൂക്ഷ്മമായും മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണു്. ഈ വിശേഷണങ്ങളുടെ ക്രിയാത്മക ഫലം പ്രവാചകന്മാരുടെ ജീവിതത്തിലും, ചരിത്രത്തിലും സ്മരണികളിലുമുടനീളം നമുക്കു് കാണാവുന്നതാണു്.

വിശിഷ്ട മുഹമ്മദ് നബിയുടെ കർമ്മജീവിതത്തിൽ. തന്റെ അദ്ധ്യാപനങ്ങൾ, സംസ്കരണം, നമസ്കാരത്തിന്റെ രൂപം, പ്രാർത്ഥന, വിനയം, ശപഥം, പശ്ചാത്താപം, വിധേയത്വം, സ്നേഹം, ദയ, അലിവു്, അല്ലാഹുവിന്റെ സത്തയോടുള്ള അനുരാഗം, കീർത്തനങ്ങളിലും ആരാധനകളിലുമുള്ള അതീവ ശ്രദ്ധ, അതിലുള്ള ആശ്വസവും ആസ്വാദനവും ഇവയിലെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളുടെ സുഗ്രാഹ്യതക്കു് സുവ്യക്തമായ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. സ്വഹാബത്തിന്റെയും, ശേഷം താബിഉകളുടേയും പിൻഗാമികളായ പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠരുടേയും ജീവിതവും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല.

അവരൊന്നും, പക്ഷെ അല്ലാഹുവെ ഒരു ഭരണകർത്താവോ പരമാധികാരിയോ ആയല്ല വിശ്വസിച്ചതു്. ആ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നല്ല അവരൊന്നും ആത്മീയ ശക്തി നേടിയതു്. മറിച്ച് ആരാധനയും നാഥനും എന്ന നിലക്കു് യഥാർത്ഥ സ്നേഹത്തിനു് പാത്രവും ആണ്ടിറങ്ങിയ സ്ഥായിയായ സ്നേഹത്തിന്റെ കേന്ദ്രവുമായിരുന്നു അവൻ. മഹത്വത്തിന്റെയും, സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും പാരമ്യം, ശ്രേഷ്ഠതയുടെയും, പൂർണ്ണതയുടേയും പരമോന്നതി.

ഇബ്നു തീമിയ്യയും ഇലാഹിന്റെ ആശയവും.

ഇസ്ലാമിന്റെ ആത്മചൈതന്യം മനസ്സിലാക്കിയ, ഖുർആനും, സുന്നത്തും നന്നായി പഠിച്ച, അവസാന യുഗങ്ങളിലുടലെടുത്ത എല്ലാവിധ വിശ്വാസ പിഴവിൽനിന്നും മുക്തനായ പണ്ഡിതനായിരുന്നു, ശൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നു തീമിയ്യ; 'ഇലാഹി'ന്റെയും, 'റബ്ബി'ന്റെയും, അവകാശമായ 'റബുബിയ്യത്തു്' 'അനുസരണ

വും' കീഴ്വണക്കവും കൊണ്ടു പുണ്യമാവുമെന്നദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. 'പരമാധികാരി' യെന്നും 'നിരുപാധിക വിധികർത്രുത്വ'മെന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ശക്തിയോടുള്ള അനുസരണവും, കീഴ്വണക്കവും അപൂർണ്ണമാണ്. അതു് രണ്ടുംകൊണ്ടു് പരമാധികാരിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമം അപര്യാപ്തവുമാണ്. മറിച്ച് ഒരു അടിമയുടെയും ആരാധകന്റെയും വീക്ഷണത്തിൽ ഉന്നതാധികാരിയും, നിരുപാധികമായും, അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടവനുമായ ഒരുവനെ 'അതീത പ്രേമത്തിനർഹനാക്കണം. ആ പ്രേമം നേടിത്തരുന്നത് നാം പറഞ്ഞ വിശേഷണങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളാണ്. അവ വിധേയത്വവും കീഴ്വണക്കവും നിബന്ധനയാക്കുന്നതോടൊപ്പം അങ്ങേയറ്റത്തെ പ്രേമവും അനിവാര്യമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.

'നമ്മോടു കല്പിക്കപ്പെട്ട ഇബാദത്തു് കീഴ്വണക്കത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ആശയമുൾക്കൊള്ളുന്നു. അവനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പാരമ്യതയിലൂടെ അങ്ങേയറ്റത്തെ കീഴ്വണക്കം.' (അൽഉബുദിയ്യത്തു്: P 6.)

'വെറുപ്പോടും കോപത്തോടുംകൂടി ഒരാൾക്കു് കീഴ്പ്പെട്ടാൽ അതു് 'ഇബാദത്താവില്ല.' അതേപോലെ കീഴ്പ്പെട്ടാതെ സ്നേഹിക്കുക മാത്രം ചെയ്യാലും. നാം മക്കളെയും സ്നേഹിതരെയും സ്നേഹിക്കാറുണ്ടു്. എന്നിട്ടതു് അവർക്കുള്ള 'ഇബാദത്താ'യി ഗണിക്കാറില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് സ്നേഹമോ കീഴ്പ്പെട്ടലോ ഏതെങ്കിലുമൊന്നു് പോരാ, രണ്ടും വേണം. മാത്രമല്ല അല്ലാഹു എല്ലാറ്റിനേക്കാളും അവന്നിഷ്ടതരമായിരിക്കണമെന്നതു് നിർബന്ധവുമാണ്. അല്ലാഹുവെ അവൻ എല്ലാറ്റിനേക്കാളും മഹോന്നതനായി കരുതുകയും വേണം. (IBID P: 7)

ഇബ്നുതീമിയ്യ മതിയാക്കുന്നില്ല. 'ഇലാഹി'നെ വിവരിക്കവെ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. 'ഏതൊന്നിനോടുള്ള സമ്പൂർണ്ണമായ സ്നേഹവും അത്യധികമായ ആദരവും കൊണ്ടു് മനസ്സു് വെപ്രാളപ്പെടുന്നുവോ, ബഹുമാനവും വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ചു ബോധവും (ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു) യേവും (കൂലിയെക്കുറിച്ചു) പ്രതീക്ഷയുംകൊണ്ടു് ഹൃദയം വിഭ്രാന്തമാവുന്നുവോ അതാണു് 'ഇലാഹു' (IBID P: 13)

ഇലാഹിനോടുള്ള പൂർവ്വികന്മാരുടെ സമീപനം, 'ജ്ഞാനം, പശ്ചാത്താപം, സ്നേഹം, ആത്മാർത്ഥത' എന്നിവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു വിശാലമാണു്. എന്നാൽ ഒരു ഭരണാധികാരിയോടുള്ള സമീപനം കേവലമായ താഴ്മയും വിധേയത്വവും അനുസരണവും ആജ്ഞാനുവർത്തനവും മതിയാവുന്നതാണു്.

അവനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും അവനോടുള്ള പശ്ചാത്താപവും സ്നേഹവും, ആത്മാർത്ഥതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഇബാദത്തിനാണു് അല്ലാഹു സൃഷ്ടികളെ പടച്ചതു്. അവനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണമൂലമാണു് അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ശാന്തമാവുന്നതു്. അവരുടെ നേത്രങ്ങൾ കളിമ്നനേടുന്നതു്. പരലോകത്തു് വെച്ചു അവനെ കാണുക എന്നതിനപ്പുറം പ്രിയങ്കരമായി അവർക്കു മരറൊന്നുണ്ടാവില്ല. ഇഹലോകത്തു്, അവനിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതിനപ്പുറം അവർക്കു് മഹത്തമമായി മരറൊന്നില്ല.

ഈ ബോധമില്ലാതെ ഒരു വേളയിലും അവർക്കു് നന്മയും മോക്ഷവുമില്ല. ഐശ്വര്യവും ആസ്വാദ്യതയുമില്ല. എന്നല്ല, സ്വന്തം നാഥന്റെ സ്മരണയിൽനിന്നു് ആരു പിന്തിരിയുന്നുവോ, അവനു് ഇടുങ്ങിയ ജീവിതമാണുണ്ടാവുക. അന്ധനായിട്ടാണു് അന്ത്യനാളിൽ അവനെ നാം പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുക. (IBID P: 23)

രണ്ടു വിഭാവനമാണിവിടെ. ഒന്ന്, പർമോന്നത പ്രേമത്തിന്റെയും, അതേതിക യോഗശക്തികളുടെയും കേന്ദ്ര ബിന്ദുവായ ഇലാഹ്. രണ്ടു, 'സോവറിൻ' (Sovereign) എന്ന് മറ്റുഭാഗത്തു ഭാഷാപരമായി പറയുന്ന 'വിധികർത്തൃത്വത്തിന്റെയും' 'പരമാധികാര'ത്തിന്റെയും ഉടമയായ ഇലാഹ്. ഇവ തമ്മിലുള്ള അന്തരം എത്ര ഭീമം. ഒന്നു വ്യക്തം ഈ 'ഔപചാരിക ദൈവ'ത്തിന്റെ സാമീപ്യം നേടാൻ സ്നേഹമോ, നിരന്തര സ്മരണയോ ആവശ്യമേയില്ല. മറിച്ചു വെറും പുണ്യാസനരണവും കൂടും ആത്മാർത്ഥതയും മാത്രം മതി.

തൃഹിദും ശിർക്കും:

പ്രാപകതപത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

'വിധികർത്തൃത്വം', 'അധികാരവും' അവിഭാജ്യവും അവസ്ഥാപൂർവ്വമാണെന്നും സ്ഥാപിക്കവേ ഉസ്താദി മറ്റുഭാഗത്തു എഴുതി:

"അല്ലാഹുവിൽനിന്നും അധികാരം നൽകാത്ത ഒരു സൃഷ്ടിയുടെ കല്പന അനുസരിക്കുക നിർബന്ധമാണെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവൻ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനെപ്പോലെതന്നെ ശിർക്കു ചെയ്യും. 'ഞാനാണ് രാജാധിരാജൻ' 'സ്നേഹാധിപതി'; 'രാഷ്ട്രീയമായ അർത്ഥപ്രകാരം നിരുപാധിക അധികാരമുള്ളവൻ, എന്നൊക്കെ പറയുന്നവന്റെ വാദം, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ 'വലിയൊ'ണ്'; നിങ്ങളുടെ സഹായിയും 'സംരക്ഷകനും' മാണ്; എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു 'ഞാനാണ് ഇലാഹ്' എന്നു വാദിക്കുന്നവനെപ്പോലെയാണ്. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള കാര്യം

തന്നെയാണ്. (ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ: P. 31-32) അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനാണ്. വിധികർത്തൃത്വത്തിൽ പങ്കുചേർക്കൽ 'ഉലൂഹിയു'ത്തിലും ഇബാദത്തിലുമുള്ള ശിർക്കു പോലെയാണ്. മാത്രമല്ല, അതു് രണ്ടും ഒന്നുതന്നെയാണ്. രാഷ്ട്രീയാർത്ഥ പ്രകാരം ഒരാളെ അനുസരിക്കുന്നതും ശാസനത്തിനു് വഴങ്ങുന്നതും ശിർക്കാണ്. കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായ ബഹുദൈവാരാധനയും പ്രാർത്ഥനയും പോലെയുള്ള ശിർക്കു. അന്യർക്കായി നേട്ടു വഴിപാടുകൾ കഴിക്കുകയും ശിക്ഷയേക്കുകയും പ്രതിഫലം കാക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പോലെയുള്ള ശിർക്കു.

അപ്പോൾ "രാഷ്ട്രീയാർത്ഥത്തിലുള്ള അനുസരണം ഒരാൾക്കു മാത്രമാവണം. അവന്റെ അധികാരത്തിനു് നാം കീഴുപ്പെടണം. ആ വിധിക്കു് വിധേയനാവണം. അവനു് മാത്രമാണ് നിയമനിർമ്മാണാധികാരം". ഇതാണ് - ഇതു മാത്രമാണ് അബൂൽ അഅ്ലാ മറ്റുഭാഗത്തു പ്രധാന വിഷയവും പ്രബോധനവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥരചനകളും എല്ലാ രൂപികാ യത്നങ്ങളും ഈ കേന്ദ്ര ബിന്ദുവെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ്.

ഒരു അപകടമുണ്ടിവിടെ. മറ്റുഭാഗത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും മാത്രം വായിക്കുകയും അതിൽ ജീവിക്കുകയും അതിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വളരുകയും ബുദ്ധിപരവും ചിന്താപരവുമായി അതിൽനിന്നു മാത്രം പോഷണം ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തവൻ സ്വാഭാവികമായും മനസ്സിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതു്, "ഭരണാധികാരത്തിലുള്ള ശിർക്കിന്റെ സ്ഥാനവും അതിന്റെ അതിപ്രാധാന്യവുമാണ്". ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള

മതവിജ്ഞാനമോ മറ്റു സാംസ്കാരിക പരിശീലനങ്ങളുടെ സ്വാധീനമോ ഇല്ലാത്തവൻ യഥാർത്ഥ ശിർഷ്ക് നിസ്സാരമാവുന്നു. കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്ക് അതീതമായ വിശ്വാസം മൂലം ആരോടെങ്കിലും സഹായം തേടുകയോ, പിന്യം കാണിക്കുകയോ, സൂജ്ഞം ചെയ്യുകയോ, അങ്ങേയറ്റം പോരിശയുണ്ടെന്നു കരുതി ബഹുമാനിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് അവനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരു പ്രശ്നമേ ആവില്ല. “ആ ശിർക്കെല്ലാം മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ ശൈശവാവസ്ഥയിലെ പഴയ ജാഹിലിയുത്തിന്റെ മാഞ്ഞുപോയ പ്രത്യേകത മാത്രമായിരുന്നുവെന്നായിരിക്കും ഈ ബുക്കുകൾ വായിച്ചു പഠിച്ചവന്റെ വീക്ഷണം. അന്ന് വിജ്ഞാനവും, ശാസ്ത്രവും, നാഗരികതയും ഒക്കെ താഴ്ന്ന നിലവാരത്തിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് കാലമേറെ മുന്നേറിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ശിർക്കിനെതിരെ ശുദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതും അതിനെതിരെ യുദ്ധംചെയ്യുന്നതും സമയം കളയലാണ്. ഊജം നഷ്ടപ്പെടുത്തലാണ്. അത് ഒരു ജിഹാദല്ല. അത് അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്ന് ശാഖാപ്രശ്നങ്ങളിലേക്കുള്ള ഒളിച്ചോട്ടമാണ്” എന്നൊക്കെയായിരിക്കും അവന്റെ ചിന്താഗതി.

എന്നാൽ സത്യം മറിച്ചാണ്. ഭൂതന്മാരുടെ ചരിത്രം നോക്കൂ. എന്നും എങ്ങും ഏതു പരിതോവസ്ഥയിലും എല്ലാമനുഭവിക്കാത്തതും ഒന്നാമത്തെ പ്രബോധനവും ഏറ്റവും വലിയ ലക്ഷ്യവും വിശ്വാസത്തിന്റെ ശുദ്ധീകരണമായിരുന്നു. മനുഷ്യനും തന്റെ നാമനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നന്നാക്കുകയായിരുന്നു. മതത്തിലുണ്ടാവേണ്ട നിസ്വാർത്ഥതയിലേക്കും അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ള ആരാധനയിലേക്കും ക്ഷണിക്കുകയായിരുന്നു. അവനാണ് ഉപകാരവും ഉപദ്രവവും ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളവൻ. അവൻ

മാത്രമാണ് ആരാധനക്കും പ്രാർത്ഥനക്കും അയോത്ഥനക്കും വഴിപാടുകൾക്കും അവകാശമുള്ളവൻ. സമകാലീന സമൂഹങ്ങളിൽ നിലനിന്ന വിഗ്രഹാരാധനയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചായിരുന്നു പ്രവാചകന്മാരുടെയെല്ലാം എതിർപ്പ്. മരവിച്ച വിഗ്രഹങ്ങളെയും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോ മരിച്ചവരോ ആയ “പുണ്യവാളന്മാരെയും ആരാധിക്കുന്ന വ്യക്തമായ രൂപത്തിൽതന്നെയായിരുന്നു—അതല്ലാതെ അവ്യക്തമായ നേരിയ ജാഹിലിയുത്തിന്റെ അവശിഷ്ടമായിരുന്നില്ല ആ ശിർഷ്ക്. “പവിത്രതയുടെയും ദിവ്യത്വത്തിന്റെയും അധികാരം അല്ലാഹു അവർക്ക് നൽകിയിരിക്കുകയാണ്; ചില പ്രത്യേക കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്, അവരുടെ ശുപാർശ നിരുപാധികം സ്വീകരിക്കപ്പെടും, സങ്കീർണ്ണങ്ങളല്ലാത്ത ചില പ്രത്യേക അധികാരങ്ങളുമായി രാജാക്കന്മാർ അയക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റുമാരെപ്പോലെയാണിവർ”, എന്നൊക്കെയായിരുന്നു ആ ആരാധ്യരെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ വിശ്വാസം. (വിശദീകരണത്തിന് ഷാ വലിയുല്ലാഹി ദുഹ് ലവിയുടെ ഹജ്ജത്തുല്ലാഹിൽ ബാലിഗ്: നോക്കുക.)

മുമ്പുള്ള വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ മുഴുവൻ ദർബലപ്പെടുത്തിയ വുർആനുമായി അല്ലമെങ്കിലും ബന്ധമുള്ളവർക്ക് വളരെ പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലാകുന്ന ഒരു പ്രാഥമിക സത്യമുണ്ട്: ‘ഈ വിഗ്രഹാരാധനക്ക് എതിരായി സമരം ചെയ്യുക, പ്രചരണം നടത്തുക, അതിന്റെ പകർപ്പുവ്യാപകളിൽനിന്ന് ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കുക, അതായിരുന്നു നബിമാരുടെ അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യം. അവരുടെ നിയോഗത്തിന്റെതന്നെ ഉദ്ദേശം. സർവ്വകാല പ്രബോധനങ്ങളുടേയും അസ്ഥിവാറും. പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പരമലക്ഷ്യം. അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ കേന്ദ്രബിന്ദു. എല്ലാം ആ

അച്ചുതണ്ടിനു പുറം കറങ്ങുന്നു. അതിൽനിന്നാണ് ക്ഷണത്തിന്റെ തുടക്കവും ഒടുക്കവും. 'ഞാനില്ലാതെ ഇലാഹില്ല, അതിനാൽ എന്നെ മാത്രം ആരാധിക്കുക, എന്ന ദിവ്യ ബോധനവുമായല്ലാതെ താങ്കൾക്ക് മുമ്പ് ഒരു പ്രവാചകനെയും നാം അയച്ചിട്ടില്ല. (അൻബിയാത്ത് 25) എന്ന കാര്യം ഖുർആനിൽ ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. പലയിടങ്ങളിലും ഓരോ പ്രവാചകന്റെയും പേരെടുത്തു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്നെ ഇക്കാര്യം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. [ഇദ്ദ 25, 26, 50, 61, 84; അൻബിയാത്ത് 51, 54; ശുഅറാത്ത് 67, 72; മറിയം 42; അൻകബൂത്തു 16, 17, 25; യൂസുഫ് 37, 40ഇവ നോക്കുക]

വിഗ്രഹാരാധനയെ ഖുർആൻ വിശേഷിപ്പിച്ചത് ഏറ്റവും വലിയ 'ശിക്' 'മാലിന്യം,' 'ചീത്ത വ്വചനം' എന്നിങ്ങനെയാണ്. അതിനെ വളരെ ക്ലേശമായാണ് ഖുർആൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. നോക്കൂ; 'അതെ, അല്ലാഹു പവിത്രമായി കല്പിച്ച മതചിഹ്നങ്ങളെ ബഹുമാനിച്ചവൻ—അതാണ് തന്റെ നാമകൾ അവൻ നല്കിയത്. നിങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുതന്നതൊഴികെയുള്ള കലികൾ നിങ്ങൾക്ക് ഹലാലാണ്. മലിന വിഗ്രഹങ്ങളെ വെടിയു. കള്ളവാക്കുകൾ വർജ്ജിക്കൂ. ഋജുമാനസരായി, അവനിൽ പങ്കുചേർക്കാതെ അവനെ ആരാധിക്കൂ. ഇനി അല്ലാഹുവിങ്കൽ പങ്കുചേർക്കുന്നവൻ മാനത്തുനിന്ന് വീണ് പക്ഷി രാജിയെടുക്കുകയോ കാരുകൊണ്ടുപോയി അകലെ എങ്ങോ വലിച്ചെറിയുകയോ ചെയ്തവനെപ്പോലെയു ണ്. (ഹജ്ജ്: 30-31).

പ്രവാചകൻമാരുടെ മാതൃക.

പ്രവാചകത്വത്തിനും ഭൂമിയിൽ അതു അവതരിപ്പിക്കുന്ന മതത്തിനും ഒരു സവിശേഷതയുണ്ട്. അതിന് ഏറ്റവും വെറുപ്പ് വിഗ്രഹാരാധനയോടായിരിക്കും. മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ച കൽപ്രതിമകൾക്ക് മുമ്പിൽ കുമ്പിടുക, പൂജ നടത്തുക, കള്ളദൈവങ്ങളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക, നേച്ച് വഴിപാടുകൾ കഴിക്കുക, വിനയം കാണിക്കുക ഇതെല്ലാം വളരെ വെറുപ്പായിരിക്കും. കാരണം ആരാധന അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് പാടില്ല ഒരു സംഭവം ശ്രദ്ധിക്കുക:

നബി (സ.) ജേതാവായി മക്ഷയിൽ പ്രവേശിച്ചു. മുന്പൊരിക്കലും കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത, അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സൗഭാഗ്യം അന്ന് ലഭിച്ചു. ഭരണം. പൂർണ്ണമായ ആധിപത്യം. എന്നിട്ട് ആദ്യമായി അദ്ദേഹം ചെയ്തത് എന്തെന്നോ? കഅ്ബയിലേക്ക് കടന്നുചെന്നു. അവിടെ 360 വിഗ്രഹങ്ങളുണ്ട്. കയ്യിലെ വില്ലുകൊണ്ട് അവ ഒന്നൊന്നായി കത്തിവീഴ്ത്തി. ഓരോന്നും മുഖംകുത്തി വീണു. അപ്പോഴൊക്കെ നബി (സ.) ഉറക്കെ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു; 'സത്യം പുലർന്നു, അസത്യം തോറ്റു. അസത്യം എന്നും തോല്പേണ്ടതുതന്നെയാണല്ലോ.

[ഇസ്രാഅ്: 81.]

'പറയൂ, സത്യം പുലർന്നു. ഇനി അസത്യം പറ്റുതായി എന്തെങ്കിലും സൃഷ്ടിക്കുകയോ പഴയതെന്തെങ്കിലും പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയോ ഇല്ല'. [സബഅ്: 49]

ഇതുകൊണ്ടും മതിയാക്കിയില്ല, നബി (സ.) കഅ്ബക്ക് പുറത്തു പ്രതിമകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു

എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചു അവ നശിപ്പിച്ചു. ലാത്തയും, ഉസ്സയും, മനാത്തയും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ജാഹിലിയ്ക്കും കാലത്തേ ഏറ്റവും വലിയ വിഗ്രഹങ്ങൾ. മുസ്ലി പലഭാഗത്തുനിന്നും ജനം വന്നു അവയുടെ മുമ്പിൽ സൂക്ഷ്മ ചെല്ലാറുണ്ടായിരുന്നു. നബി (സ.) ഇങ്ങനെ വിളിച്ചു പറയുവാൻ കല്പിച്ചു. 'അല്ലാഹു വീലും അന്ത്യനാളിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാളും ഒരൊറ്റ വിഗ്രഹവും വീട്ടിൽ തകർക്കാതെ വിടാൻ പാടില്ല'. ഓരോ ഗോത്രങ്ങളിലേക്കും നബി (സ.) ആളെ അയച്ചു. വിഗ്രഹങ്ങൾ തച്ചുടപ്പിച്ചു. (വിശദീകരണത്തിന് ബുഖാരിയിലെ മക്കൻ വിജയവും 'സാദുൽ മആദ്' [1:424-426] എന്ന ഗ്രന്ഥവും നോക്കുക.

ജരീറബനു അബ്ദില്ലാഹിൽ ബജലി (റ) പറഞ്ഞു: "ജാഹിലിയ്ക്കും കാലത്തും ഒരു ആരാധനാലയം ഉണ്ടായിരുന്നു. 'ദൽഖൽസ' എന്നും, 'ഉത്തര കഅബ' എന്നും 'സിറിയൻ കഅബ' എന്നുമൊക്കെ അതിനെ വിളിച്ചിരുന്നു. നബി (സ.) എന്നോട് ചോദിച്ചു. 'ദൽഖൽസയുടെ ശല്യം എനിക്കു ഒഴിവാക്കിത്തരില്ലേ?' 150 പടയാളികളുമായി ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു. അതു തകർത്തു. അവിടെയുള്ളവരെ വധിക്കേണ്ടിവന്നു. മടങ്ങിച്ചെന്നപ്പോൾ നബി (സ.)യോട് വിവരം പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾക്കും 'അഹ് മസ്വ' ഗോത്രത്തിനും വേണ്ടി അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചു. (ബുഖാരി: ദൽഖൽസ: യുദ്ധം) വിഗ്രഹാരാധനയുടെയും ജാഹിലിയ്ക്കത്തിന്റെയും അവശിഷ്ടങ്ങൾ തുടച്ചുമാറ്റുന്നതിൽ നബി (സ.) കാണിച്ച അതീവ ശ്രദ്ധയുണ്ടായിട്ടു്.

ഒരു സംഭവം കൂടി. മൂന്നു വഷത്തേക്കെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ ലാത്താ ദൈവത്തെ തച്ചുക്കാതെ അവശേഷിപ്പിക്കണമെന്ന് മക്കൻ വിജയക്കാലത്തു് ബന്തു സഖീഫ് ഗോത്രം നബി (സ.)യോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. നബി (സ.) സമ്മതിച്ചില്ല. അവർ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. രണ്ടു വഷത്തേക്കെങ്കിലും തകർക്കാതെ വീടണമെന്ന് അവർ വീണ്ടും അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഒരു വഷത്തേക്കു് ചോദിച്ചു. അവസാനം ഒരു മാസത്തേക്കെങ്കിലും ബാക്കിനിൽത്താൻ കേണു. നബി (സ.) സമ്മതിച്ചില്ല. ശക്തിയായി എതിർത്തു. മുഹീറ (റ.)യേയും അബൂസഫ്യാൻ (റ.)വീനേയും അയച്ചു തച്ചുടപ്പിച്ചു. കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു് ദൈവേതരന്മാരോടുള്ള ആരാധനയോട്, ബഹുദൈവ വിശ്വാസത്തോട് നബി (സ.)യ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന വെറുപ്പ് മരിക്കും വരെ അതിന്റെ പൂർണ്ണ രൂപത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. മരണം ആസന്നമാകുന്നതിന്റെ തൊട്ടുമുമ്പ് സമൂഹത്തെ അദ്ദേഹം താക്കീതുചെയ്തതു് ഇതാണ്.

"ജുത-ക്രൈസ്തവരെ അല്ലാഹു നശിപ്പിക്കട്ടെ. അവർ പ്രവാചകന്മാരുടെ വെബറകൾ ആരാധനാ കേന്ദ്രങ്ങളാക്കി". (മുഅത്വ:) ആയിഷ (റ.) അരുളുന്നു:

"നബി (സ.) രോഗശയ്യയിൽ കിടക്കുകയാണ്. ഇടക്കു് കുറുത്തു വരയുള്ള ഒരു വസ്ത്രം മുഖത്തിന്മേലെ ഇടും. ശ്വാസം മുട്ടുമ്പോൾ അതു് നീക്കും. അപ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹം ഉരുവിടും; "ജുത - ക്രൈസ്തവർക്കു് അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപം. അവരുടെ പ്രവാചകന്മാരുടെ കല്ലറകൾ ആരാധനാലയമാക്കിയവരാണവർ". അവരുടെ ചെയ്തികളെക്കുറിച്ച് താക്കീതുനല്കുകയായിരുന്നു നബി (സ.) ഇതിലൂടെ". [ബുഖാരി].

ശിക്ഷ: അതിന്റെ പ്രതീകങ്ങളാണ് എല്ലാ സമൂഹങ്ങളുടേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും രോഗമെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. വിഗ്രഹാരാധന ഒരിക്കൽക്കൂടി തിരിച്ചുവരുന്നതും അത് ചൈതന്യവത്താകുന്നതും പുരോഗതി പ്രാപിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം ഭയന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ശിക്ഷിതനെന്നതിനെ സമുദായത്തെ താഴ്ന്നുവെക്കാനുള്ള ഒരു സന്ദർഭവും അദ്ദേഹം പാഴാക്കിയില്ല. നിസ്സായകമായ ഘട്ടത്തിൽ, മരണശ്വാസം വലിക്കുമ്പോൾ പോലും നബി (സ.) അതു ശ്രദ്ധിച്ചു. ശിർക്കിനോടുള്ള വെറുപ്പും കോപവും അതുമൂലമുള്ള വലിയ വേദനയും വിഷമവും ഭയവും ശക്തമായ ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ ഭൂലോകം-അതിന്റെ മുഖമെത്ര മാറിയാലും, കാലം-അതെത്ര കിതച്ചോടിയാലും, ഇസ്ലാം-പുരോഗതിയുടെ പാതകളെത്ര താങ്ങിയാലും പ്രചരണവും വ്യാപനവും സാധിച്ചാലും ഈ അപകടം എന്നും നിലനിൽക്കും. അതുകൊണ്ട് പണ്ഡിതന്മാർക്ക്, പ്രബോധകന്മാർക്ക്, പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രതിനിധികൾക്ക്, ഒരു നിർബന്ധ കർത്തവ്യമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ജാഗ്രതയും ആയുധവും അവർ സജ്ജമാക്കി നിൽക്കട്ടെ. ഒരാൾക്കു ആക്രമണത്തിന് അവർ സന്നദ്ധരാവട്ടെ. ഈ രംഗത്തുള്ള അനാസ്ഥ നഷ്ടമാകുകയുണ്ടാകാൻ കടന്നുവരാനുള്ള പഴുതുണ്ടാക്കാതിരിക്കട്ടെ.

മരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ലാത്തയും ഉസ്തയും

ഭൈരവതരൻമാരോടുള്ള ദിവ്യഭാവവും വണക്കവും പ്രാർത്ഥനയും, സൂജുദ്, സഹായാഭ്യർത്ഥനയും നേർച്ച വഴിപാടുകളെക്കൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശിർക്കുതന്നെയാണ് സർവ്വകാല ജാഹിലിയുടേതിനേയും തീണ്ടിയിരുന്ന കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ മനുഷ്യന്റെ പരാജയവും ദുർബ്ബല്യവുമാണെന്ന്.

അതെ, ആ ശിർക്കുതന്നെയാണ് മനുഷ്യകുല ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ യുഗങ്ങളിലും രംഗങ്ങളിലും ഇന്നും എന്നും നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. അതാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ കോപവും രോഷവും ഇളക്കിവിടുന്നത്. അതാണ് മനുഷ്യന്റെ ആത്മീയവും നാഗരികവും സാംസ്കാരികവുമായ പുരോഗതിക്ക് വിഘാതമായി നിൽക്കുന്നത്. അതാണ് മനുഷ്യനെ ഉന്നതങ്ങളിൽ നിന്നും പാതാളങ്ങളിലേക്ക് ചവിട്ടി താഴ്ത്തുന്നത്. "മനുഷ്യനെ നാം സൃഷ്ടിച്ചത് അതിവിശിഷ്ടമായ രൂപത്തിലാണ്. പിന്നെ നാം തന്നെ അവനെ താഴ്ന്നവരിൽ താഴ്ന്നവനാക്കി"

(തീൻ: 4, 5)

മുമ്പ്, അവന്റെ മുമ്പിൽ മലക്കേൾ സൂജുദ് ചെയ്തു. ഇന്നവൻ അഖനേക്കാരും ദുർബ്ബലരായ സൃഷ്ടികൾക്കും നിസ്സാരങ്ങളായ ചരാചരങ്ങൾക്കും സൂജുദ് ചെയ്യുന്നു.

ഇതുതന്നെയാണ് ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്ന, വൈഭവങ്ങളെ തകർക്കുന്ന, ജാഹിലിയുത്തം. അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസം കരണ്ടുതിന്നുന്ന, മാനസിക ദുഃഖതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നശിപ്പിക്കുന്ന ജാഹിലിയുത്തം. എല്ലാം കാണുകയും കേൾക്കുകയും അറിയുകയും ചെയ്യുന്ന, കഴിവുറ്റവനും ഉദാരനും ജീവദാതാവുമായ, പൊറുക്കുകയും, സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അല്ലാഹുവിൽ അഭയം തേടുന്നതിൽ നിന്നും അപരിമേയമായ അവന്റെ വിശേഷണങ്ങളിൽനിന്നും അനുഗ്രഹങ്ങൾ തേടുന്നതിൽ നിന്നും മനുഷ്യനെ അകറ്റുന്ന ജാഹിലിയുത്തം. പകരം ദരിദ്രനും, ദുർബ്ബലനുമായ, അശക്തനും നിന്ദനുമായ, സ്വന്തമായൊന്നു മില്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും ഒരു ശക്തിയിൽ അഭയം തേടാൻ

മാത്രം മനുഷ്യനെ ഇടിച്ചു താഴ്ത്തുന്ന ജാഹിലിയുത്തു്.

“രാവിനെ അവൻ പകലിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. പകലിനെ രാവിലും. സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെ അവൻ കീഴടക്കിത്തന്നു. എല്ലാം നിർണ്ണിതമായ അവധിവരെ തിരിയും. അവനാണല്ലാഹു. നിങ്ങളുടെയൊക്കെന്നാമൻ അവനാണായിപത്യം. അവനെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുണ്ടല്ലോ അവർ ഈത്തപ്പഴക്കുരുവിന്റെ പാടപോലും സ്വന്തമായുള്ളവരല്ല. നിങ്ങൾ അവരെ വിളിച്ചുപ്രാർത്ഥിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന അവർ കേൾക്കുന്നില്ല. അഥവാ കേട്ടാൽതന്നെ നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകില്ല. നിങ്ങൾ അവരെ പങ്കുചേർത്തതിനെ അവർ അന്ത്യനാളിൽ നിഷേധിക്കും. എല്ലാം അറിയുന്ന അല്ലാഹുവിനെപ്പോലെ മററാരു. നിങ്ങൾക്കിതു പറഞ്ഞുതരില്ല. അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിങ്ങൾ ദരിദ്രരാണ് മനുഷ്യപുത്രരേ..... അല്ലാഹു, അവനാണ് സ്വാശ്രയൻ. അവനാണ് സുന്ദരൻ. (ഫാതഹിർ: 13, 14, 15)

പ്രവാചകരുടെ ജിഹാദ് എന്തിനു?

കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായ എല്ലാ രൂപത്തിലുമുള്ള ഈ ബി.ബ.പുജയുടെ വ്യക്തവും വിശദവുമായ രൂപമായിരുന്നു എല്ലാകാലത്തെയും എല്ലാദേശത്തെയും സമൂഹത്തിലെയും പ്രവാചകന്മാരുടെ സമരങ്ങളുടെ ഉന്നം. അതുതന്നെയാണ് ജാഹിലിയുത്തിന്റെ ആത്മാക്കളെ വിളറി പിടിപ്പിച്ചതും അവർ ചോദിച്ചല്ലോ, “ആഹാ, ഇലാഹുകളെയൊക്കെ അവൻ ഏകദൈവമാക്കിയോ? ഇതൊരു മഹാതൂത്തം തന്നെയാണല്ലോ? നിങ്ങൾ പോകൂ... നിങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളെ മറികെ പിടിക്കൂ. ഇതു് സേദേ

ശകമായ പ്രവൃത്തിതന്നെയാണ്, തീർച്ച. ഇതിനെക്കുറിച്ച് അവസാന മതത്തിൽ (ക്രിസ്തുമതത്തിൽ) ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടേ ഇല്ലല്ലോ. ഇതു കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതു തന്നെയാണ് എന്ന് പറഞ്ഞു അവർ മുന്നോട്ടുവന്നു്”

(സ്വാദഃ: 5, 6, 7)

നബി (സ) യുടെ ചരിത്രവും സഖാക്കളുടെ വചനങ്ങളും പഠിച്ച ഏതു് ‘ബുദ്ധിയുള്ള’വനും മനസ്സിലാക്കുന്ന കുന്നുണ്ട്. ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങളിൽ നിന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കിയതു് സ്പഷ്ടമായ ജാഹിലിയുത്തു് ശിർക്കും ബി.ബ.പുജയുമാണ് എന്നതാണ്. കഴിഞ്ഞുപോയ പുണ്യാത്മാക്കളോടും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പുണ്യവാളന്മാരോടുമുള്ള പ്രാർത്ഥനയും സജ്ജം നേർച്ചവഴിപാടുകളുമാണ്. അവരുടെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യലും അവരെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടു് അല്ലാഹുവിലേക്കു് അടുക്കലുമാണ്. “ഒരിക്കലും തള്ളപ്പെടാത്ത” അവരുടെ ശുപാർശ ആശ്രയിക്കലും അവരിൽനിന്നു് ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ഉണ്ടാകുമെന്ന് വിശ്വസിക്കലുമാണതു്. ഇതാണ് അവരെക്കെ മനസ്സിലാക്കിയതു്. അവരുടെ വാക്കുകളും സംസാര ശൈലിയുമെക്കെ അതാണ് നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കിത്തന്നതു്. ഇതിൽ ആർക്കും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമില്ല. ഇതാണ്, ഇതായിരിക്കണം അന്ത്യനാൾ വരെയുള്ള മതപ്രബോധനങ്ങളുടെയും പരിഷ്കരണ സംരംഭങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാന ശില. ഇതാണ് പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ കാലങ്ങളിലൂടെ കടന്നുവന്ന അനശ്വര പൈതൃകം.

“അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളിലും നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു വചനമാക്കി, അല്ലാഹു അതിനെ. അവർ മടങ്ങുവാൻ വേണ്ടി (സുഖ്റഫ് 28) അല്ലാഹുവിലേക്കു്

ക്ഷണിക്കുന്ന എല്ലാ മുബല്ലിഗുകളുടേയും മുജാഹിദുകളുടെയും അടയാളമാണിത്. ഈ തൗഹീദാകുന്നു അടിസ്ഥാനം.....

അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ അനുസരിക്കുക, അവരോടു വിധി തേടുക, ദൈവേതരന്മാരുണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുക, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കാത്ത ഭരണകൂടത്തിനും അതിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കും വിധേയനാവുക, എന്നീ ജാഹിലിയും ആചാരങ്ങളോക്കെ തന്നെ മുൻപറഞ്ഞ ബി.ബ.പുജയുടെയും ശിക്ഷിന്റെയും തുടർച്ചയും അതിന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നതും മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് മുസ്ലീം പറഞ്ഞ സ്പഷ്ടമായ ബി.ബ.പുജയുടെ പ്രാധാന്യവും പ്രാമുഖ്യവും നിസ്സാരമായി കാണാൻ പാടില്ല. ഈ ശിക്ഷിനെ സമരത്തിന്റെയും പ്രബോധനത്തിന്റെയും പ്രോഗ്രാമിന്റെ ഒരു മാർജിനിലേക്കു മാറ്റിനിർത്താനും പാടില്ല. രാഷ്ട്രീയ നിലപാളുപ്രകാരമുള്ള അനുസരണവും ഭരണ വിധേയത്വവുമൊക്കെ ഇതിനോടു തുല്യമായി കാണാനും പാടില്ല. രണ്ടിനും ഒരേസ്ഥാനം കല്പിക്കാനും പാടില്ല.

യഥാർത്ഥ ശിർക്കു പഴയ ജാഹിലിയും കാലത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ മാത്രമായിരുന്നവെന്നും അതിന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയെന്നും വിശ്വസിക്കുക അനീതിയാണ്. കാരണം ശിർക്കു ഇന്നും പച്ചപ്പ ഒരു യഥാർത്ഥ്യമാണ്. വിഗ്രഹാരാധനയും ശിർക്കും അതിന്റെ പഴയ രൂപങ്ങളിൽ തന്നെ അരയും തലയും മുറുകി മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇവിടെ ശിർക്കു വ്യക്തമായും പ്രകടമാണ്. പഴയ ജാഹിലിയുത്തിന്റെയും ഗതകാല ജനതകളുടെയും പിഴവുവഴികളൊന്നും ഇവർ തുടരാതെ വിട്ടു

കളഞ്ഞിട്ടില്ല. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ പേരിനു പാടലും അവർക്ക് സുജൂദ് ചെയ്യലും, നേർച്ചവഴിപാടുകൾ നടത്തലും ജാഹിലിയുത്തിന്റെ അനുകരണങ്ങളാണ്. അല്ലാഹുവിനൊരും ചെയ്യേണ്ട ആരാധനകളാണിവ. എന്നിട്ടും അതെല്ലാം വളരെ പരസ്യമായിതന്നെ അവർ ചെയ്യുന്നു.

[വിശദീകരണത്തിന് ഇബ്നുതീമിയയുടെ 'അർറദ്ദു അലൽ ബകറി'യും 'അർറദ്ദു അലൽ അഖ്നാ'യും ശൈഖ് ഇസ്സാഇലിന്റെ 'തഖ്വിയത്തുൽ ഹുമാനും-ഈ ലേഖകൻ അതു അറബിയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, റിസാലത്തു തൗഹിദ് എന്ന പേരിൽ നോക്കുക]

അവിടെയുമിവിടെയുമൊക്കെ ശിക്ഷിന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു സ്വന്തം കണ്ണുകൾക്കൊണ്ട് കാണാൻ കഴിയും. മറ്റൊന്നുണ്ട്, നാം പറഞ്ഞ ശിർക്കു പഴയ ജാഹിലിയുത്തിന്റെ 'പ്രാകൃത'മായ രൂപം മാത്രമാണെന്ന സിദ്ധാന്തം പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രബോധനത്തെയും ധർമ്മ സമരങ്ങളേയും, കഠിച്ചു തെറ്റായ മനോഭാവം വളർത്തും. എന്നെന്നും നിലനിൽക്കേണ്ട അവസാനത്തെ ഗ്രന്ഥമായ ഖുർആന്റെ അനശ്വരതയെക്കുറിച്ച് സംശയം ജനിപ്പിക്കും. അല്ലാഹു മനുഷ്യനായി രൂപപ്പെട്ട മാർഗ്ഗമായ നബിചര്യ, മറ്റൊരു ചര്യക്കും അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടില്ലാത്ത വിജയവും അനുഗ്രഹവും പുരോഗതിയും നേടാവുന്ന നബിചര്യ, സത്യം തന്നെയല്ലെ എന്നു സംശയം തോന്നും.

ആരാധനകൾ ട്രെയിനിംഗ് കോഴ്സോ?

മൗലാനാ മൗദൂദിയുടെ വിശ്വാസപ്രകാരം 'ദൈവികത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും സത്തയും' അധികാരമാണെങ്കിൽ, (സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ പേജ് 23) ഉല്പത്തിയുടനും അധികാരവും പരസ്പരബന്ധിതവും ആശയത്തിലും ആത്മാവിലും അന്തരമില്ലെന്ന നിലക്ക് അവിഭാജ്യവുമാണെങ്കിൽ (IBID P: 20) റബുബിയ്യത്തു പരമാധികാരത്തിന്റെ (Sovereignty) പര്യായപദമായാണ് ഖുർആൻ ഉപയോഗിച്ചതെങ്കിൽ അടിമയുടെ ജോലിയായ "ഇബാദത്ത്" തീർച്ചയായും അനുസരണവും കീഴടങ്ങലും കൂറുപുലർത്തലും (Loyalty) മാത്രവുമായിരിക്കുമല്ലോ.

ഉല്പത്തിയുടനെയും റബുബിയ്യത്തുടനെയും അടിസ്ഥാനവും കേന്ദ്രബിന്ദുവും 'അധികാരം' മാത്രമാണെന്ന ചിന്ത, അവരണ്ടിന്റെയും മൂല്യവും ഈ രണ്ടുപദങ്ങളുടെ താല്പര്യവും യാഥാർത്ഥ്യവും തന്നെ ഇതാണെന്ന ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെയൊക്കെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇസ്ലാം നിശ്ചയിച്ച, ദീൻ ആവശ്യപ്പെട്ട, നബി(സ) അവണ്ണീനിയമാം വിധം ഇഷ്ടപ്പെട്ട, ദശക്കണക്കിനു ഹദീസുകൾ ആവർത്തിച്ച് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ഗൗരവം എടുത്തുകാട്ടുകയും ചെയ്ത ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളെ വിലയിടിച്ചു താഴ്ത്തുന്നിടത്തോളം ആ സിദ്ധാന്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്രയോ ആയത്തുകളും ഹദീസുകളും ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുടെ സ്ഥാനം ഉയർത്തിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠതകൾ എണ്ണിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടി തത്സരിക്കാൻ വിശ്വാസികൾ

മുട്ടി പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളിൽ വിമുഖത കാണിക്കുന്നവരെ എതിർത്തിട്ടുണ്ട്.

നമസ്കാരം എന്ന നീചമായ അക്രമം

ഇത്രയൊക്കെ പ്രധാനമായ ഇബാദത്തുകളും അവയുടെ അടയാളങ്ങളും മൗദൂദിക്ക് വെറും നിസ്സാരം. അനിവാര്യമായും പ്രാർത്ഥനാ പരമായ കർമ്മങ്ങളെ രണ്ടാം കിടയിലാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യുന്നതും അതിന്റെ ആഴത്തിൽ മുഴുകുന്നതും, പതിവാക്കുന്നതുമൊക്കെ, ദീനിന്റെ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ച് അറിവില്ലാത്തതിന്റെ ഫലമാണെന്നും അത് അധഃപതനകാലത്തിന്റെ സൂചനയാണെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഈ ചിന്തയും അതിലേക്കുള്ള ക്ഷണവുമൊക്കെ വളരെയേറെ കഠിനവും പര്യായവും ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എത്രത്തോളമെന്നോ?

ലോകത്തെത്താൽ പണ്ഡിതനും നിഷേധിക്കാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത വിധം പ്രാധാന്യമുള്ള ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുടെ ആത്മാവിനേയും സത്തയേയും അടിസ്ഥാനപരമായ ചിന്തയേയും കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ നിർബുദ്ധമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതും നമസ്കാരവും ദിക്റുകളും അധികരിപ്പിക്കുന്നതുമൊക്കെ വിലകുറച്ചു കാണിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണദ്ദേഹം നടത്തുന്നത്. ഇവിടെ ശാന്തമായ രചനാശൈലി മാറി അക്രമണാത്മകമായ സമർത്ഥനശൈലിയിലേക്ക് അത് തരം താഴുകയാണ്. ഇബാദത്തിന്റെ സത്ത യജമാനനോടുള്ള വിശ്വസ്തതയും അനുസരണവും ബഹുമാനവുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. ഇബാദത്തു എന്ന പദംകൊണ്ട് അല്ലാത്ത ഉദ്ദേശി

ക്കുന്നതുതന്നെ അതാണെന്ന് അദ്ദേഹം ആവർത്തിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.

“ഇബാദത്തിന്റെ ഈ അർത്ഥത്തെ ഹൃദയത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് വഴിക്കവഴിയായി മറുപടി പറയുക. യജമാനൻ നിർദ്ദേശിച്ച പ്രവർത്തികൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുപകരം സഭാ യജമാനന്റെ മുമ്പിൽ കൈകെട്ടി നിൽക്കുകയും ലക്ഷ്യക്കണക്കിനു യജമാനന്റെ നാമം ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഭൃത്യനെപ്പറ്റി നിങ്ങളെന്താണ് പറയുക? നീ പോയി ഇന്നിന്ന ആളുകളോട് നിനക്കുള്ള കടമ വീട്ടുക, എന്ന് യജമാനൻ കല്പിക്കുമ്പോൾ അവൻ പഴയപടി കൈകൂപ്പി തലകുനിച്ചുകൊണ്ട് യജമാനൻ ഒരു പത്തു തവണ വന്ദനം പറയുകയും യജമാനന്റെ നാമം ജപിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെത്തന്നെ നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. “ഇന്നിന്ന അനാചാരങ്ങളും ദുർവൃത്തികളും നശിപ്പിക്കുക” എന്ന് യജമാനൻ ആജ്ഞാപിക്കുമ്പോൾ അവൻ ഒരിഞ്ചു പോലും തെറ്റാതെ നിശ്ചലനായി നിൽക്കുകയും അടിക്കടി യജമാനന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ‘കള്ളന്റെ കൈകൊത്തുക’ എന്ന് യജമാനൻ കല്പിക്കുന്നു, എന്നാൽ അവനാകട്ടെ ആ കല്പന ശ്രവിച്ചിട്ടും അതു നിർവ്വഹിക്കാനായി പുറപ്പെടാതെ ആ സ്ഥാനത്തുതന്നെ ഇരുന്നു കണ്ണാനന്ദകരമായ ശബ്ദത്തോടുകൂടി ‘കള്ളന്റെ കൈ കൊത്തുക, കള്ളന്റെ കൈകൊത്തുക’ എന്ന് ഒരു ഇരുപതുതവണ ഉരുവിടുന്നു! എന്നാൽ യജമാനന്റെ ഇത്തരം നിയമങ്ങളും മറ്റും നടപ്പിൽ വരുത്തുക വിധത്തിലുള്ള ഒരു പരിതസ്ഥിതി ഉണ്ടാവാനായി ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഒരു നിമിഷം നേരമെങ്കിലും ശ്രമി

ക്കുകയോ ഒരു തുള്ളി വിയർപ്പെങ്കിലും ഒഴുകുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഈ മനുഷ്യൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ യജമാനൻ “ഇബാദത്തു” അഥവാ അടിമവൃത്തിചെയ്യുന്നവനാണെന്ന് പറയുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുമോ? നിങ്ങളുടെ വല്ലഭ ഭൃത്യനും ഈ നില കൈകൊള്ളുന്നപക്ഷം അവനോട് ഏതുനിലക്കാണ് നിങ്ങൾ വർത്തിക്കുക എന്ന വിശിഷ്ട പരയേണ്ടതില്ലല്ലോ? എന്നിരിക്കെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൃത്യരിൽ നിന്നു ഇത്തരം നീചമായ നില കൈകൊള്ളുന്നവനെ പററി വലിയ “ഇബാദത്തു” കാര” എന്നും മതഭക്തനെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന നിങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ആശ്ചര്യവും അനുകമ്പയും തോന്നുന്നത്. ഇത്തരം ‘ആക്രമികൾ’ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിവിധ കല്പനകളെ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുവാനായി തങ്ങളുടെ ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽ നിന്നു ഒരിഞ്ചുപോലും അനങ്ങുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചു സുന്നത്തു നമസ്കാരങ്ങൾ മേൽക്കുമേൽ നിർവ്വഹിക്കുകയും ആയിരക്കണക്കിനുള്ള “തസബീഹ്” തഹ്ലീലു” കളാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും കണ്ണാനന്ദകരമായ ശബ്ദത്തോടുകൂടി വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ് അവരുടെ നിത്യജോലി. അവർകാണിക്കുന്ന ഇത്തരം ‘ഗോഷ്ടികളും’ ‘ചേഷ്ടകളും’ കണ്ടിട്ടു നിങ്ങൾ പറയുന്നത് ഹാ! ലൌകിക സുഖങ്ങളെല്ലാം വെടിഞ്ഞു വലിയ “സാഹിബീങ്ങൾ!” വല്ലാത്ത “ആബിദീ”ങ്ങൾ എന്നൊക്കെയാണ്. ഇത്തരത്തെററിയാതെ നിങ്ങൾക്കുവരാൻ ഉണ്ടായ കാരണം “ഇബാദത്തിന്റെ” ശരിയായ ഉദ്ദേശം ഗ്രഹിക്കാതിരുന്നതാത്രമാകുന്നു.

(ഖുത്തുബാത്തു മഖയാളം P. 151-153, (1949)

ഒന്നുറപ്പാണ്. ഒന്നാം തീയതി മുതൽ അന്ത്യ നാൾ വരെ തുടരുന്ന പരിഷ്കരണ പ്രബോധന ശ്രമങ്ങളിലേർപ്പെട്ടവർ, അഗാധമായ ദീനീജ്ഞാനമുള്ള പണ്ഡിതരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചവർ, അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഇവരെക്കൊണ്ട് പഠിച്ച ഒരു സത്യമുണ്ട്. നമസ്ക്കാരത്തിലും പ്രകീർത്തനങ്ങളിലും മറ്റു അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മൊക്കെ യാഥാർത്ഥ്യബോധവും ആത്മീയ ചൈതന്യവും ഉൾക്കൊള്ളണമെന്ന കാര്യം. ഈ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുടെ ചുവടുവെച്ചാകണം മറ്റു മതവിധികൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്നും അതു മാനവിക ജീവിതത്തിൽ നടപ്പാക്കേണ്ടതു് ഈ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലായിരിക്കണമെന്നും അവർ പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുണ്ട്. അകവും പുറവും യോജിക്കാത്ത, ആത്മാവും ശരീരവും വിരുദ്ധമായ, വാക്കും പ്രവർത്തിയും എതിരായ ജീവിതം കപടവിശ്വാസത്തിന്റേതാണെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇമാം ഹസനൽ ബസ്വരി (റ.) മുതൽ ഇന്നേവരെയുള്ള മതപണ്ഡിത നേതാക്കന്മാരെല്ലാംതന്നെ ഇക്കാര്യം ഉണർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ശക്തിയായി ബോധ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവർ വ്യക്തമായും ആഹ്വാനംചെയ്തു. “സത്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ചവരേ, ഇസ്ലാമിൽ നിങ്ങൾ പുണ്യമായും പ്രവേശിക്കുക”. [ബഖറ-208] എന്ന്. പക്ഷെ ഒന്നുണ്ട്. അവരാരും അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ വശത്തിന് ഉന്നത നൽകുന്നതിനിടക്ക് ഒരിക്കലും ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ വിലയിടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. നിണ്ണായകവും ശ്രദ്ധേയവുമായ ഈ വിഷയം സംസാരിക്കുമ്പോൾ അനിവാര്യമായും വളരെയേറെ സൂക്ഷ്മതയും നിരീക്ഷണ പടുതയും തത്വബോധവും പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ച് ഭൗതികത ആത്മാവിനെ ജയിപ്പിക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന യുഗമാണിതു്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽതന്നെ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുടെ വിലയിടിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

മൊറീരിയലിസത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും മേധാവിത്വം ജീവിതത്തിൽ അടിപ്രേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭൗതികതയുടെ അതിപ്രഭാവം ഈ യുഗത്തിൽ സൂക്ഷ്മതയേറെ അനിവാര്യമാണ്. ഉറങ്ങുന്നവൻ വീഴ്വാൻ ഒന്നനക്കിയാൽ മതിയല്ലോ.

വുർആന്റെ ഉന്നത ആരാധനകളിൽ.

ഇതിന് വിപരീതമാണ് വുർആന്റെ ശൈലി. വുർആൻ പരിശോധിക്കൂ. സൽക്കർമ്മങ്ങളേറെ ചെയ്യാൻ എത്ര ആയത്തുകളിലൂടെയാണ് അതു് പ്രേരണ നൽകുന്നതു്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരെ എത്രയാത്ം പ്രശംസിക്കുകയും അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ എണ്ണിപ്പറയുകയും പ്രശംസയുടെ ഭാഷയിൽ ആരാധകരെ സ്തംഭിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

‘ശയ്യകളിൽനിന്നവരുടെ പാർശ്വങ്ങളകന്നുമാറും. യേനും ഗുണം പ്രതീക്ഷിച്ചും അവർ തങ്ങളുടെ നാമനോടീരക്കും. നാമവർക്ക് നല്ലിയതിൽനിന്നവർ പെലവഴിക്കും’. [സജദ: 16]

‘തങ്ങളുടെ നാമനായി സാഷാംഗം പ്രണമിച്ചു നിന്നു നമസ്ക്കരിച്ചും രാത്രികഴിക്കുന്നവരാണവർ’.

[ഹുർഖാൻ—64]

‘പാതിരകളിൽ മാപ്പിറക്കുന്നവരാണവർ’.

[ആലുഇംറാൻ—12]

‘അല്ലാഹുവെ ഏറെ ഓർക്കുന്ന സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും അണവർ. [അഹ്സാബ്—42]

പ്രകീർത്തനം, പശ്ചാത്താപം, വിനയം, ദൈവിക സത്തയോടുള്ള അനുഭാവം - ഇതിന് അല്ലാഹു എത്ര മൗരമാണ് പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമില്ല. സമൂഹം ഏതൊരാളുടെ അദ്ധ്യാപനങ്ങളിലൂടെയാണോ ഇഹപര ഭാഗ്യങ്ങൾക്കർഹമാവേണ്ടത്, ആ പ്രിയങ്കരനായ പ്രവാചകനോട് ഏറെ ഇബാദത്തു് എടുക്കുന്നവരെ വിലമതിക്കുവാൻ ഖുർആൻ കല്പിക്കുന്നു.

‘തങ്ങളുടെ നാമന്റെ പ്രീതി തേടി രാവു പകലും അല്ലാഹുവിനോടു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരോടൊപ്പം നീ നിന്നെ തളച്ചിടുക. ഐഹിക ജീവിതം കാംക്ഷിച്ച അവരിൽനിന്നു് കണ്ണുതിരിക്കരുതു്, ആരുടെ മനസ്സിനെ നമ്മുടെ സ്മരണയിൽനിന്നു് ശ്രദ്ധ തിരിക്കയും അങ്ങനെ സ്വന്തം ഇച്ഛ പിന്തുടരുകയും അവസാനം തന്റെ ചര്യരെടുത്തുചാട്ടമാവുകയും ചെയ്തുവോ അവനെ നീ അനുസരിക്കരുതു്. [അൽ കഹ്ഫ്-28]

‘തങ്ങളുടെ നാമന്റെ പ്രീതി കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് രാവു പകലും അവനോടു് അർത്ഥന നടത്തുന്നവരെ ആട്ടിയോടിക്കരുതു്. അവരുടെ വിചാരണ തെല്ലുപോലും നിന്റെ അധികാരത്തിലില്ല. എന്നിട്ടല്ലേ നീ അവരെ ആട്ടിയോടിക്കുക. ഇനി നീ, അവരെ ആട്ടിയോടിച്ചാൽ നീ അക്രമികളിൽ പെടുപോകും. [അൻആ-52]

സുന്നത്തു് നമസ്കാരങ്ങളെയും ഖുർആൻ പാരായണത്തെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഹദീസുകളും വളരെ വളരെയുണ്ടു്. ആറു പ്രാമാണിക ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഐഹിക കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ മറിച്ചു

നോക്കൂ. അതു് വ്യക്തമാവും. സുന്നത്തുകളിലൂടെ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കടുക്കുന്നതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഈ ഒരൊറ്റ ഹദീസു മതി. “ഒരടിമ ഐശ്വരിക കർമ്മങ്ങളിലൂടെ എന്നോടടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കും. അങ്ങനെ ഞാൻ അവൻ കേൾക്കുന്ന കാതാവും, അവൻ കാണുന്ന കണ്ണാവും, അവൻ പിടിക്കുന്ന കൈ ആവും, അവൻ നടക്കുന്ന കാലാവും”. ദീർഘകളും ദുഷ്ടകളും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ ഒരൊറ്റ ഹദീസു മാത്രം വായിക്കൂ. ‘അബൂല്ലാഹിബ്നു ബുസ്സർ പറഞ്ഞു. ഒരാം ആവശ്യപ്പെട്ടു. “അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരെ, ഇസ്ലാമിന്റെ നിയമങ്ങൾ വളരെ വലിച്ചതായിട്ടു് എന്നിങ്ങ് തോന്നുന്നു. എന്നെന്നും ജീവിതത്തിൽ മുറുകെ പിടിക്കാനുള്ള ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞുതത്ര”. നബി പറഞ്ഞു - “നിന്റെ നാവു് ദൈവ സ്മരണകൊണ്ടു് സദാ പച്ചപിടിച്ചതാവട്ടെ!

ഹുക്യമത്തെ ഇലാഹിയുടെ തെറ്റായ സ്വാധീനം

ഏറെ ഉദ്ധരണികളിലൂടെ നാം കാണിച്ചുതന്ന മൗദുദിയുടെ ഈ ഭൗതികാത്മക സിദ്ധാന്തത്തിന്റെയും രചനാശൈലിയുടെയും അപകടം വളരെ സുവ്യക്തമാണു്. അതിന്റെ പരിണിത ഫലങ്ങൾ ഇപ്പോൾതന്നെ നമുക്കു വേപ്പെടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ആവർത്തിക്കട്ടെ, ‘ഇസ്ലാമിന്റെ ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ഉറവിടത്തിൽനിന്നു മാത്രം ദീനീവിജ്ഞാനം കോരിയെടുത്തവർക്കു്, ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മാത്രം ഇസ്ലാമികാദ്ധ്യായനം തെക്കിനിർത്തിയവർക്കു്, അല്ലാഹുവുമായുള്ള ബന്ധം വളരെ ഇടുങ്ങിയതും ദുർബ്ബലമായതുമായിരിക്കും, ശുഷ്കവും വളരെ പരിമി

തവുമായിരിക്കും, വരണ്ടതും ഔപചാരികവും ബാഹ്യവുമായിരിക്കും'. ഒരു വിശ്വാസി നിർബുദ്ധമായും ഉൾക്കൊള്ളേണ്ട ആന്തരിക ചൈതന്യം അതിൽനിന്നും ചോർന്നു പോയിരിക്കും. പ്രത്യേകിച്ചു പ്രവാചക നിയോഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ലക്ഷ്യവും അവരുടെ പ്രബോധനാഭ്യുപനങ്ങളുടെ കാര്യവും, "ഈ ക്ഷണികമായ ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ പരിവർത്തനം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു ധർമ്മസമരത്തിലേപ്പെടുകയും അങ്ങനെ ഒരു വിശുദ്ധ വിപ്ലവം നിലവിൽ വരുത്തുകയും മനുഷ്യനാഗരികതയെ സുബദ്ധമായ വ്യവസ്ഥയിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കുകയുമാണെന്ന് പലവട്ടം ആവർത്തിച്ചുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞാൽ! ഈ വശത്തിലൂടെ ശക്തമായും വ്യക്തമായും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചാൽ, "ദൈവിക സ്നേഹ"മെന്ന വിഭാവനവും "തൃപ്തിയും" "പരലോക മോക്ഷവും"മൊക്കെ കേവലം ശാഖാപരവും നിസ്സാരവുമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിത്തന്ന ശൈലിയിലൂടെ അവനതു പറിച്ചാൽ ഫലം എത്രമാത്രം നിഷേധാത്മകമായിരിക്കും?

പ്രവാചകന്മാരുടെ മുഴുവൻ നിയോഗത്തിന്റെയും കേന്ദ്രബിന്ദുവായിരുന്ന അത്ഭുതത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും പരലോകത്തോടുള്ള അത്യന്തമായും ദൈവിക തൃപ്തിക്കായുള്ള തേട്ടവും അവന്റെ സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആത്മത്യാഗവും നിലനിൽക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തിനു പകരം, 'ഭരണവും' 'പ്രതാപവും' 'വിജയവും' നേടാനുള്ള 'ഭരണത്തിനായുള്ള' മാർഗ്ഗവും 'പരിശീലനവും' 'എക്സർസൈസും' മാത്രമായി ഇസ്ലാമിക കമ്മ്യൂണിറ്റി വഴിമാറുമെന്നതു് ഈ ചിന്തയുടെ സ്വാഭാവിക ഫലമാണ്. ഈ വീക്ഷാഗതിയുടെ അനന്തര ഫലം കേവല ഭൗതികത്വത്തിലാണ് പെടുന്നതുക.

ബുദ്ധിയും തർക്കശാസ്ത്രവും താരതമ്യ പഠനവുമെല്ലാം അതിനെക്കുറിച്ച് താക്കീതു് നൽകുന്നു.

താഴെ തന്നെ ഉദ്ധരണികൾ വായിക്കൂ — ഈ സിദ്ധാന്തം ഏതൊരു തരത്തിലുള്ള ഹൃദയമസ്തിഷ്കങ്ങളെയൊണ് വാർത്തപ്പെടുന്നതെന്ന് ഒട്ടൊക്കെ മനസ്സിലാവും.

1. ഇസ്ലാം അടിസ്ഥാനപരമായും ലക്ഷ്യം വെക്കുന്നതു് നന്മയുടെയും വിജയത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒരു മാനവിക നാഗരികത സംസ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സജ്ജനങ്ങളുടെ ഒരു സമൂഹം സംവിധാനിക്കുകയാണ്. [ഇസ്ലാമിന്റെ ആരാധനകളിലേക്കൊരേത്തിനോട്ടം—ഉറുദു—P: 1-75]

2. ഭൂമിയിൽ ഈ സംസ്കാര നാഗരികതയുടെ സംസ്ഥാപനത്തിനാണ് തുടർച്ചയായി പ്രവാചകന്മാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്. [പരിഷ്കരണവും ദീനിയുടെ പുനരുജ്ജീവനവും—പേ: 21]

3. അതെ, അപ്പോൾ ഈ ലോകത്തു് ദൂതന്മാരുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ലക്ഷ്യം, ഒരു ഹിക്മതെ ഇലാഹിയുടെ (ദൈവിക ഭരണകൂടം) സംസ്ഥാപനവും അവർ കൊണ്ടുവന്ന സമ്പൂർണ്ണ ജീവിത വ്യവസ്ഥയുടെ അനുവർത്തനവുമാണ്. (IBID P: 122)

4. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നബിമാരെല്ലാം ഒരു രാഷ്ട്രീയ വിപ്ലവത്തിനു് ശ്രമിച്ചതു്. ഇബ്രാഹിം നബി (അ) നെപ്പോലെ ചിലരുടെ ശ്രമങ്ങൾ ഭൂമിയെ അതിനു സജ്ജമാക്കുന്നതിൽ മാത്രം "പരിമിതമായി"പ്പോ

യി. ചലനാത്മകമായിത്തന്നെ ചിലർ ഒരു വിപ്ലവ ശ്രമം തുടങ്ങി. പക്ഷെ, 'മുകളത്തെ ഇലാഹി'യുടെ സംസ്ഥാപനം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കാൻ കഴിയാതെ നിലച്ചു പോയി. ഉദാഹരണം ഈസാ നബി (അ). മൂസാ നബി (അ)യെയും മുഹമ്മദ് നബി (സ)യേയും പോലെ ചിലരുടെ ശ്രമങ്ങൾ വിജയിച്ചു. (IBID P: 122)

ആരാധനകൾ മുൻ ഉപാധികൾ മാത്രമോ?

ഈ മൗലിക സിദ്ധാന്തം പ്രബോധകനും ഗ്രന്ഥകർത്താവുമായ മൗദൂദിയുടെ ബോധങ്ങളെയും വികാരങ്ങളെയും കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇസ്ലാമിന്റെ സ്വഭാവമായ നമസ്കാരവും, നോമ്പും, സകാത്തും, ഹജ്ജും മറ്റു അനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കാൾ ഈ ലക്ഷ്യത്തിലെത്താനുള്ള 'ഉപാധികളും', 'ട്രെയിനിംഗുകളും'. 'അദ്യോസങ്ങള'മായി തരംതാഴ്ത്താൻ മാത്രം ആ ചിന്ത അദ്ദേഹത്തെ കീഴടക്കി. ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചു ഇക്കാര്യം അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

'ഇതാണ് ലക്ഷ്യം'. ഇതിനുവേണ്ടിയാണ് നമസ്കാരം, നോമ്പ്, സകാത്തും, ഹജ്ജ് പോലെയുള്ള ഇബാദത്തുകൾ ഇസ്ലാം നിർബ്ബന്ധമാക്കിയത്. അവയെ ഇബാദത്തുകൾ എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവ ഇബാദത്തുകൾ മാത്രമാണ് എന്നർത്ഥം വരുന്നില്ല. മറിച്ച് ആ വലിയ ഇബാദത്തിന് (ഭരണത്തിന്) മനുഷ്യനെ ഒരു കടമ മാത്രമാണ് ഈ ഇബാദത്തുകളുടെ ഉദ്ദേശം. ആ ലക്ഷ്യത്തിനുള്ള പരിശീലനങ്ങളും ഓനിവേദനങ്ങളുമാണ് ഈ ഇബാദത്തുകൾ. (ഇസ്ലാമിലെ ആരാധനകൾ ഒന്നിനൊന്നും: P: 1-13)

ഖുർആനിന്റെ നിലപാട്:

മുകളിൽ കൊടുത്ത ഉദ്ധരണികൾ ഒരു വ്യക്തമാക്കുന്നു. അഞ്ചുനേരത്തെ നിശ്ശിതമായ നമസ്കാരം യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്. മുകളത്തെ ഇലാഹിയുടെ സംസ്ഥാപനം, അതിനോടുള്ള അനുസരണം. ജീവിതത്തിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയുടെ പുനഃസ്ഥാപനം—എന്ന ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത് നേരെ മറിച്ചാണ്. യുദ്ധവും ഭരണവുമൊക്കെ മുൻ ഉപാധികൾ മാത്രം. നമസ്കാരം നിലനിൽക്കുക അതാണ് ലക്ഷ്യം. (നമസ്കാരവും മറ്റു അനുഷ്ഠാനങ്ങളും മൗലികമായിത്തന്നെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതാവുക എന്നത്, അവയുടെ ഹെസ്യങ്ങളും, യുക്തിയും, സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിലെ പ്രയോജനങ്ങളും വിവരിക്കുന്നതിന് തടസ്സമല്ല. ഇമാം ഗസ്സാലി (റ)യും, ഖത്വാബി (റ)യും, ഇസ്ലാമിൻ അബൂസ്സലാമും, ഷാവലിയുല്ലാഹി ട്രാഫലവി (റ)യുമൊക്കെ ഈ സമീപനം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ലേഖകനും 'അർകാനെ അർബഅ'യിൽ അതാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.) ലക്ഷ്യമേതാണെന്നും, ഉപാധിയേതാണെന്നും ഖുർആൻതന്നെ വിവരിക്കട്ടെ.

യുദ്ധം നേരിടേണ്ടിവരുന്നവക്ക് യുദ്ധത്തിന് അനുവാദം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കാരണം അവർ മർദ്ദിതരാണ്. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു അവരെ സഹായിക്കാൻ മാത്രം ശക്തൻതന്നെ. മുബ് "ഞങ്ങളുടെ നാഥൻ അല്ലാഹു വെത്ര" എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ പേരിൽമാത്രം അനർഹമായി സ്വഭവനങ്ങളിൽനിന്ന് പുറത്തുള്ളപ്പോഴുമാണ്. ചിലർക്കൊക്കെ മറ്റുചിലരെ അല്ലാഹു പ്രതിരോധിപ്പി

ല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ മാങ്ങയും ചർച്ചകളും ജൂത ദേവാലയങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ധാരാളമായി സ്മരിക്കപ്പെടുന്ന പള്ളികളും പൊളിച്ചുനീക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. അല്ലാഹുവിനെ സഹായിച്ചവനെ അവൻ സഹായിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. കാരണം അല്ലാഹു ശക്തനും പ്രതാപിയും തന്നെയാണ്. അവർക്ക് നാം ഭൂമിയിൽ സ്വാധീനം നല്കിയാൽ അവർ നമസ്കാരം നിലനിർത്തും. സകാത്തു നൽകും. നന്മ കല്പിക്കും, തിന്മ തടയും. കാര്യങ്ങളുടെ പര്യവസാനം അല്ലാഹുവിന് തന്നെ (ഹജ്ജ്: 39—40, 41).

ആരാധനകളുടെ വിധിയിലുള്ള പ്രബോധനം:

ഉപാധികളുമായി മനുഷ്യനുള്ള ബന്ധം സ്വാഭാവികവും നിർണ്ണീതവും പ്രാഥമികവും മാത്രമായിരിക്കും. അതിൽ തക്കമില്ല, സംശയമില്ല. അത് ഒരിക്കലും ആ നിലയിൽനിന്ന് മുന്നോട്ടു നിൽക്കുകയോ ഉയർന്ന് പൂർണ്ണതയുടെ പരമോന്നതി പ്രാപിക്കുകയോ ചെയ്യുമെന്ന് ചിന്തിക്കാൻപോലും സാധ്യമല്ല. അവന്റെ മനസ്സിൽ ഉപാധികളെക്കുറിച്ച് വികാരപരവും ആസ്വാദ്യകരവും ശക്തിദായകവുമായ ഒരു ബോധംപോലും ഉത്തേജിതമാവുകയില്ല. നമസ്കാരം ഉപാധി മാത്രമാണ് എന്നതാണ് സത്യമെങ്കിൽ നബി (സ)യുടെ നമസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് വന്ന വളരെയേറെ ഹദീസുകളുടെ ആശയം മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു ബുദ്ധിരാക്ഷസനുപോലും കഴിയാതാവും. ആ വചനങ്ങളുടെ നിലയും വിലയും അറിയാനും കഴിയാതെപോകും. നോക്കൂ—ആ വാചകങ്ങൾ: “തിളക്കുന്ന ചട്ടിയിലെ ഒരു പോലെ, ഒരു കരച്ചിലിന്റെ ശബ്ദം അവിടുത്തെ ഉള്ളിൽനിന്ന് ഉയരുകയായിരുന്നു”. (അബൂദാവൂദ്, തുർമുദി).

“നമസ്കാരത്തിലാണ് എനിക്ക് കളിർമ്മ ലഭിക്കുക”. (നസായ)

നബി (സ) ബിലാൽ (റ)വിനോടു പറഞ്ഞു: “ബിലാൽ, നമസ്കാരത്തിന് ഇഖാമത്തു കൊടുക്കൂ. അതിലൂടെ എനിക്ക് സ്വാസ്ഥ്യം തരൂ”. (അബൂദാവൂദ്)

“റസൂലിനെ എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നം അലട്ടിയാൽ അദ്ദേഹം നമസ്കരിക്കുകയായിരുന്നു”. (അബൂദാവൂദ്)

ഖുർആൻ പരിശോധിക്കൂ. അത് ഒന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. രൂപം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ആരാധനാകർമ്മങ്ങൾ (നമസ്കാരം, നോമ്പ്, സകാത്തു, ഹജ്ജ് എന്നിവ) അടിസ്ഥാനപരമായും അല്ലാഹു അടിമയിൽനിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നവയാണ്. അന്ത്യനാളിൽ അവയെക്കുറിച്ച് വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടും. അതുപേക്ഷിക്കുകയോ അശ്രദ്ധ കാണിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ശിക്ഷാർഹനാകും.

പരലോകത്തുവെച്ച് നരകാവകാശികളുമായുള്ള ഒരു സംഭാഷണം വിവരിക്കവെ, ഖുർആൻ പറഞ്ഞു. ‘നിങ്ങൾ നരകത്തിൽ കടക്കാൻ കരണമെന്തു? അവർ പറയും. ‘ഞങ്ങൾ നമസ്കരിക്കുന്നവരിൽ പെട്ടില്ല. സാധുവിന് ഭക്ഷണം കൊടുത്തതുമില്ല. വിനോദിക്കുന്നവരുടെ കൂടെ ഞങ്ങൾ വിനോദിച്ചു. മരണംവരെ ഞങ്ങൾ പ്രതിഫലദിവസത്തെ കളവാക്കി (മുസ്സിർ 42.47) ‘അവൻ വിശ്വസിച്ചില്ല, നമസ്കരിച്ചില്ല. മറിച്ച് അവൻ നിഷേധിച്ചു പിന്തിരിഞ്ഞു. പിന്നെ ദുരഭിമാനം പ്രകടിപ്പിച്ച് അവൻ സ്വന്തം കടംബത്തിനടുത്തേക്കു പോയി. [ഖിയ്യാമ: 31-33] ഈ സൂക്തങ്ങൾ നേർക്കുനേരെ വ്യക്തമായും പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്. ഈ ഇബാദത്തു

കളും ഭിന്നിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളെക്കൊക്കെ മതഘടനയുടെ മുഴുവൻ മൂലക്കല്ലാണ്. അതിന്റെ പേരിൽ മനുഷ്യൻ വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടും. ശിക്ഷിക്കപ്പെടും. ഇക്കൂടെത്ത ഇലാഹിയുടെ സംസ്ഥാപനവും, വിജയത്തിന്റെയും നന്മയുടെയും അടിത്തറകളിലുള്ള ഇസ്ലാമിക നാഗരികതയുടെ സംവിധാനവും മറ്റും ഉപാധികൾ മാത്രമാണ്. മതത്തിൽ അവയ്ക്കു രണ്ടാം സ്ഥാനമേയുള്ളൂ.

നിഷേധാത്മക പ്രതികരണം

നേരത്തെ പറഞ്ഞു. ഉപാധികളെ ഒരു പ്രാഥമിക ഘടകം എന്ന നിലക്കേ മനുഷ്യൻ പരിഗണിക്കുകയുള്ളൂ. അതിനോടു അതിയായ താല്പര്യം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവില്ല. അതിൽ മുഴുകുകയോ, അലിഞ്ഞു ചേരുകയോ ഇല്ല. ഇബ്രാദത്തുകൾ, അഞ്ചു നേരത്തെ നിർബ്ബന്ധമായ നമസ്കാരങ്ങൾ പോലും, 'കേവല ഉപാധികളാണെന്നു വന്നാൽ പിന്നെ നബി (സ) 'രാവിന്റെ വിജനതയിൽ കാലിൽ നീരുകെട്ടി വീക്കുവോളം നിന്ന് നമസ്കരിച്ചതിന്റെ അർത്ഥം എന്ത്? (ബുഖാരി, മുസ്ലിം) സുന്നത്തു നമസ്കാരം അധികരിപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതും, അത് നാഥനിലേക്കു അടുപ്പിക്കുമെന്ന് സന്തോഷ വാർത്തയറിയിച്ചതും (ബുഖാരി, മുസ്ലിം) എന്തിന്? നമസ്കാരത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പിന്റെ പ്രാധാന്യം പറഞ്ഞുതന്നതും അത് ശക്തമായ പാശമാണെന്നും, അന്ത്യനാളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സിംഹാസനത്തിന്റെ അനുഗൃഹീതമായ തണലിന്, പള്ളിയുമായി അദ്ദേയ ബന്ധമുള്ളവൻ അർഹനാവുമെന്നുമാറ്റുനല്കിയതും (ബുഖാരി, മുസ്ലിം) എന്തിന്? അബൂഹുറൈറ (റ) പറഞ്ഞു. നബി (സ) ചോദിച്ചു.

അല്ലാഹു പാപങ്ങൾ മാച്ചുകളയുന്ന, ഉന്നതങ്ങളിലേക്കുയർത്തുന്ന ഒരു കാര്യം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരട്ടെ? 'അതെറസുലെ'. ബുദ്ധിമുട്ടായിട്ടും വസു പൂണ്ണമായും നിറുപ്പിക്കുക. പള്ളിയിലേക്കു കാലടി അധികമാക്കുക. ഒരു നമസ്കാരത്തിന് ശേഷം മറ്റൊരു നമസ്കാരത്തിനായി കാത്തിരിക്കുക. അതാണ് ദ്രവപാശം. അതാണ് ദ്രവപാശം'. (മുസ്ലിം) (2) അബൂഹുറൈറ (റ) നിവേദനം ചെയ്യുന്നു. നബി (സ) പറഞ്ഞു. 'ഒരു തണലുമില്ലാത്ത നാളിൽ ഏഴുവിഭാഗത്തിന് അല്ലാഹു തണൽ നൽകും. നീതിമാനായ നേതാവിന്, അല്ലാഹുവോടുള്ള ആരാധനയിൽ ഊട്ടിയെടുക്കപ്പെട്ട യുവാവിന്, മനസ്സ് പള്ളിയുമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവന്, അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുകയും ഒന്നിക്കുകയും, എന്നിട്ട് അതിന്റെ പേരിൽതന്നെ ഭിന്നിക്കുകയും ചെയ്ത രണ്ടുപേർക്ക്, തറവാടിയും, സുന്ദരിയുമായ ഒരു സ്ത്രീ ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ 'ഞാൻ അല്ലാഹുവെ യേപ്പെടുന്നു.' എന്നു പറഞ്ഞ പുരുഷന്, 'ചലത്തുകെ ചെലവഴിച്ചത്' ഇടത്തുകെയറിയാത്തവിയം ദാനധർമ്മം ചെയ്തിട്ട് അതു മറച്ചുവെച്ചവന്, അല്ലാഹുവിനെ ഓർത്തിട്ടു കണ്ണുനീർ ഒഴുകിയവന്' (ബുഖാരി, മുസ്ലിം) 3 നബി (സ) ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു. 'സുജൂദകൾ അധികരിപ്പിക്കുക. കാരണം ഓരോ സുജൂദകൾ ചെയ്യുമ്പോഴും അല്ലാഹു നിന്നെ ഓരോ പദവി ഉയർത്തുകയാണ്. ഓരോ പാപങ്ങൾ കഴുകി കളയുകയാണ്. [മുസ്ലിം, തുർമുദി, ഇബ്നുമാജ, അഹ്മദ്]

ഇതിനൊക്കെയുപരി, ഖുർആൻ വിശ്വാസികളെ വിശേഷിപ്പിച്ചത് അത്യഗാധവും അത്യുന്നതവുമായ വാക്കുകളിലാണ്. 'തങ്ങളുടെ നാഥന് വേണ്ടി നിന്നും സാഷ്ടാംഗം ചെയ്തും രാത്രി കഴിക്കുന്നവർ' ഇബ്രാദത്തുകൾ

ഹക്തമത്തെ ഇലാഹിയോ അതിനോടുള്ള അനുസരണമോ നിയമ വ്യവസ്ഥയോ, വിധികർത്താപമോ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള 'കേവല ഉപാധിയല്ല', മറിച്ച് നീർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട ലക്ഷ്യവും സ്വയംതന്നെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട കർമ്മമാണത്രേ. ഇനി ആർക്കെങ്കിലും അവയെ 'ഉപാധി' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു തീരൂ എങ്കിൽ പറഞ്ഞോളൂ, അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ അടുക്കാനും, അവന്റെ തൃപ്തി കൈവരിക്കാനുമുള്ള ഉപാധികളാണെന്ന് നമസ്കാരങ്ങൾ എന്ന്.

മൗദുദിയുടെ ചിന്താശീതിക്കൊരു വിപരീതഫലമുണ്ട്. ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുമായി മാനസിക ബന്ധം പുലർത്താനുള്ള ഒരു ബോധം ഒരിക്കലും ഇതു ഒരുവനിലും ഉണർത്തിവിടുകയില്ല. അശേഷിക ഉൽകർഷത്തിനോ, ആത്മീയ ഘടന രൂപീകരിക്കാനോ പ്രേരണനല്കില്ല. ഭക്തി, വിനയം, വിധേയത്വം, ആത്മാർത്ഥത, സ്മരണയുടെയും ആത്മാർത്ഥതയുടെയും നൈരന്തര്യം, വിശ്വാസം, ദിവ്യ പ്രതിഫലം എന്നീ വികാരങ്ങളൊന്നും മനസ്സിൽ ഉണർത്തുകയില്ല.

ആത്മീയ പ്രധാനമായ ഒരു രൂപഭാവത്തിന്റെയും വിശ്വാസപരമായ ഒരു സ്വഭാവത്തിന്റെയും നന്മയുടെയും ആവശ്യകത നമുക്കുണ്ടെന്നുതന്നെ അവ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയില്ല. അവയുടെ ഐശ്വര്യവും മൂല്യവും സമ്പന്നതയും എത്ര മഹത്തരമാണെന്നുവരുകയില്ല. എന്നിട്ടല്ലെങ്കിലും വിശ്വാസം നേടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയും അതിലൂടെ ഉയരുവാനും ആ രംഗത്തു വിജയിക്കുവാനും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുക? എന്നിട്ടല്ലെങ്കിൽ ഈ രംഗത്തെ നേതാക്കളെയും ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയ സ്പെഷ്യലിസ്റ്റുകളെയും കുറിച്ചുനോക്കിക്കുവാനും അങ്ങനെ അവ

രുടെ അനുഭവ സത്യത്തിൽനിന്ന് പാഠമുൾക്കൊള്ളാനും, ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകമായ അവരുടെ ഉപദേശം നിദ്ദേശങ്ങളനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാനും ശ്രമിക്കുക?

പണ്ഡിതരുടെയും നിസ്വാർത്ഥരായ മതസേവകരുടെയും കേന്ദ്രമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്, അന്ത്യയുഗങ്ങളിലെ ഇന്ത്യാഉപഭൂഖണ്ഡം. ആരാധനാകർമ്മങ്ങളുടെ ചൈതന്യവും സത്തയും വളർത്താനും വിനയവും പശ്ചാത്താപബോധവും കൊണ്ടു മനസ്സിന്റെ ബാഹിരി ചാർജ്ജ് ചെയ്യാനും ആത്മാർത്ഥതയോടും ദിവ്യപ്രതിഫലമോടും കൂടി കർമ്മങ്ങൾ അധികരിപ്പിക്കാനും ശ്രമിച്ച നിസ്വാർത്ഥരായ പ്രബോധകരായിരുന്നു അവർ. സംസ്കരണ പരിഷ്കരണരംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ പ്രാപ്തരായ ഏറെ നേതാക്കളെയും അഗാധജ്ഞാനികളെയും അവർ വളർത്തിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇസ്ലാമിക ലോകത്തിന്റെ വിദൂര മേഖലകൾക്കും ഒരു കാലത്തു ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാന ശാഖകളുടെകളിത്തൊട്ടിലും കേന്ദ്രവുമായിരുന്ന ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾക്കും അവരുടെ സേവനം പ്രയോജനീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മൗലാനാ മൗദുദി തന്നെ ഇക്കാര്യത്തിലിടപ്പെട്ടു ബോധം ചിരപരിചിതവും കാര്യമാത്ര പ്രസക്തികൊണ്ടു വ്യതിരിക്തവുമായ സ്വന്തം ശൈലി വലിച്ചെറിയാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിട്ടുണ്ട്. തന്റെ മറ്റു ശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം തികച്ചും ഭിന്നമായ വാചകങ്ങളാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുലികയിൽ നിന്ന് അപ്പോഴുതിരുക. ഫിജ് 1034 ൽ അന്തരിച്ച, രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിലെ മുജട്ടി ഒന്നനിയപ്പെടുന്ന ഇമാം അഹ്മദ് സർ ഹിന്ദിയും ഫിജ് 1076ൽ ദിഖംഗത്തായ 'ഷാവലിയുല്ലാഹിദ്ദാഹ് ലവി'യും പ്രബോധണ പരിഷ്കരണ സംസ്കരണ രംഗത്തു അവരെ

തുടന്നുവന്ന അവരുടെ അനുഗാമികളും പ്രബോധകരും നയിച്ച ഇസ്ലാഹീസംരംഭങ്ങളും പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങളും വിധിയിരുത്തവെ നമുക്കുഗൈലിയുടെ വ്യതിചലനം ദർശിക്കാം. "അവർ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അണപ്പല്ല് കൊണ്ട് കടിച്ചു പിടിക്കുകയും ജനങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്ത 'ആത്മസംസ്കരണ രീതി'യെക്കുറിച്ച് മൗലാനാ എഴുതുന്നു. "ചില ഹലാലുകൾ ചിലപ്പോൾ ഹറാമാവും. രോഗിക്കു് ഭോഷം വരുമെങ്കിൽ വെള്ളം ഉപയോഗിക്കൽ നിഷിദ്ധമാവുമല്ലോ? അതുപോലെതന്നെയാണ് ആത്മ സംസ്കരണ പ്രധാനമായ ഈ ദീനി അവതരണവും. ഒരു കാലത്തു് അതു് അനുവദിക്കാമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇന്നതു് പേക്ഷിക്കുക അനിവാര്യമായിരിക്കുന്നു. കാരണമുണ്ടു്. അതുവഴിയാണ് മുസ്ലിംകൾക്കു് ആ 'അവിൻ' പ്രിയംകരമായതു്. മാരാരോഗം ബാധിച്ചവർ ഈ ചിന്താഗതിയിലേക്കു് കടന്നുവരുമ്പോഴേക്കും അവരെ പ്രേമാതുരരാക്കിയ ആ 'കാമുകി'യെ അവർ അനുസ്മരിക്കും. നിങ്ങളു ന്നൊരാളുകളോളം അവരെ മയക്കിക്കിടത്തിയതും ആ 'പ്രിയരത്ന'തന്നെയാണ്".

(പരിഷ്കരണവും ദീനിന്റെ പുനരുജ്ജീവനവും P 73, 74)

ഒളിച്ചോട്ടം എന്ന കെട്ടുകഥ

ആത്മസംസ്കരണത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തേയും ഖുർആനോടും സുന്നത്തിനോടും അതിനുള്ള ബന്ധത്തെയും കുറിച്ചു പരിചിന്തനം നമുക്കു് മാറ്റിവെക്കാം. (ഇസ്ലാമിക ആത്മ സംസ്കരണത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യവും അതു് ഫിഖ്ഹും തമ്മിലുള്ള അന്തരവും മറ്റുദി 'ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പേജ് 117-119) വളരെ നന്നായി വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്, നാം അതിനോ

ടു് യോജിക്കുന്നു). രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലോ അതിനുശേഷമോ മാത്രം പ്രചരിച്ച ഈ സാങ്കേതിക പദം 'അത്തസ വുഹുൽ ഇസ്ലാമി'—ഇസ്ലാമിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളോടും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടും അനിതി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നതും നമുക്കു് മാറ്റിനിർത്താം. യഥാർത്ഥത്തിൽ 'തസ്കിയത്തു്' (സംസ്കരണം) എന്ന ഖുർആനിക ശൈലിയാണ്, മൗലികം (സൂറ: ആലഇംറാനിലും ജുദുഅയിലും പ്രവാചകനിയോഗത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി വിശേഷിപ്പിച്ചതു് അങ്ങനെയാണ്) അല്ലെങ്കിൽ നബി (സ) യുടെ ശൈലിയെടുക്കാം. 'ഇഹ്സാൻ' (നന്മകൈവരുത്തുക) അതാണ് സ്വഹീഹായ ഹദീസുകളിൽ വന്നതു്. ഇതിനെക്കുറിച്ചു ചർച്ചയും നമുക്കു് മാറ്റിവെക്കാം. അന്യരുടെ ഫിലോസഫികൾക്കു് കീഴടങ്ങിയ പിൽക്കാല പണ്ഡിതന്മാർ നല്ലിയ പുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ നിഷേധവും അതുപോലെ തൽവിഷയകമായി പറയുവുന്ന പലകാര്യങ്ങളും പരാമർശിക്കുന്നില്ല. ശൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നു തീമിയ്യ (റ) ഇതിനെക്കുറിച്ചെഴുതിയ ഖണ്ഡിതവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ പഠനവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാന ശാഖകളുടെ വാഹകനുമായ ഇബ്നുഖയ്യിം (റ) "മദാരിജ്ജസ്സാലിക്കീനിൽ" എഴുതിയ അഭിപ്രായങ്ങളുമുണ്ടു്. ഈ ലഘുക്രതിയിൽ ഈ വിഷയം പർച്ച ചെയ്യാൻ സമയമില്ല. ഈ സംഘത്തിനുവേണ്ടി പ്രതിരോധം നടത്തുന്ന സന്ദർഭമല്ലല്ലോ ഇതു്.

ഇതെല്ലാം നമുക്കു് മാറ്റിവെക്കാം. ആത്മ സംസ്കരണത്തിലേർപ്പെട്ട വിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മറ്റുദിയുടെ ആരോപണം നമുക്കൊന്നു നിരൂപണ വിധേയമാക്കാം. നിഷ്ക്രയത്വത്തിന്റെയും ജീവിത സമരരംഗത്തു നിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടത്തിന്റെയും കീഴടങ്ങലിന്റെയും പര്യായമാണ് ഈ വിഭാഗം" എന്നത്രെ മറ്റുദിയുടെ

വാദം. വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിന്റെയും തുല്യം സിദ്ധിയില്ലെന്ന് നമുക്കിതിനെ തുടർന്നുവരാം. സൂക്ഷ്മപരിശോധനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്കിതിനെ നേരിടാം. കാരണം വ്യക്തിയെക്കൊണ്ട് വ്യക്തിത്വത്തെക്കൊണ്ട് ആദരണീയം. തീച്ചയായും 'വിജ്ഞാനം' തന്നെയാണല്ലോ. ഖുർആൻതന്നെ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞു, 'വിശ്വസിച്ചവരെ, അല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന നീതിയുടെ സാക്ഷികളാകുക, നിങ്ങൾ. ഒരു ജനത്തോടുള്ള വിദ്വേഷം നീതി പാലിക്കാതിരിക്കാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ. നീതി കാണിക്കുക, നിങ്ങൾ. അതാണ് കേംതിക്ക് അനുയോജ്യം. അല്ലാഹുവെ സൂക്ഷിക്കുക. നിങ്ങളെതുപെടുന്നവെന്ന് സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവനാണ് തീച്ചയായും അല്ലാഹു. [മാഇദ: 8]

അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഈ നിരൂപണം തീച്ചയായും തികച്ചും ചരിത്രപരമായിരിക്കും. സർവ്വ വിഭാഗീയതക്കും വ്യക്തിപരമായ താല്പര്യങ്ങൾക്കും അതീതവുമായിരിക്കും.

സുസ്ഥിരമായ, സംശയത്തിനിടമില്ലാത്ത യാഥാർത്ഥ്യമെന്നാണ് ഒരു കാര്യം മറ്റുഭാഗം അംഗീകരിക്കുന്നു, വിശ്വസിക്കുന്നു. 'തസ്മൂഹ്' നിഷ്കൃതത്വത്തിന്റെയും അലസതയുടെയും പര്യായമാണ്. അത് നിർവ്വീര്യതയാണ്. ജീവിത സമരമുഖത്തുനിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടമാണ്. പ്രതിരോധത്തിന്റെയും സംവാദങ്ങളുടെയും പരിതോവസ്ഥകളിൽനിന്നുള്ള പിന്മാറ്റമാണ് — സത്യവും അസത്യവും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടത്തിൽനിന്നുള്ള പാലായനമാണ്. അല്ല, ദുഷ്കൃതികളുമായി ആശയക്കുഴപ്പം നേടലും കൂട്ടുപേരലുമാണ്. അബദ്ധ ശക്തികൾക്ക് കീഴ്

പ്പെടൽ മാത്രമല്ല അത്. അവ രണ്ടും പരസ്പരശ്രീതങ്ങളാണ്. തമ്മിലന്തരമില്ലാത്തവയാണ്.

മറ്റുഭാഗം പറയുന്നു. 'ഈ പ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏറെ ശൈഖുമാരുണ്ട്. അവരാരെങ്കിലും ഇഖാമത്തുദ്ദീൻ അതിന്റെ വിശാലാർത്ഥത്തിൽ പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതിന് അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിലനില്ക്കുന്ന വല്ല തെളിവുമുണ്ടോ? ഈ ജീവിതരീതി അവർ സ്വീകരിച്ചത് ആ ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി ജനങ്ങളെ സജ്ജമാക്കാനാണോ? ഈ ചിന്താരീതിയിലുടലെടുത്ത വ്യക്തികൾ ഒരിക്കലേങ്കിലും ആ കർത്തവ്യം ഏറ്റെടുത്തിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിൽ തന്നെയും ഈ ചിന്താരീതികൾ അവർക്ക് സഹായകമായിട്ടുണ്ടോ?

[ചോദ്യോത്തരം: P: 2/602].

ചരിത്രത്തിന്റെ തിരിച്ചടി:

ഇതിന്റെ ഉത്തരം, തീച്ചയായും സമ്പന്നമായ ചരിത്രത്തിന്റെ ഖനിശേഖരങ്ങളിലേക്കാണ് ഞങ്ങളുടെ സമരവും പ്രതിരോധവും പ്രബോധനവും മനോധാർഢ്യവും സംസ്കരണവും ജീവിതമാക്കിയ വളരെ വളരെ ചരിത്രപുരുഷന്മാരുണ്ട്. വിപ്ലവത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയ്ക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയവർ. വാളം മുസ്ഹഫും ഒപ്പം കൊണ്ടുനടന്നവർ. ബുദ്ധിയും വികാരവും ഒരേ വഴിയിൽ തിരിച്ചവർ. പള്ളിയിലും രാവിന്റെ ഇരളുകളിൽ വീടുകളിലും, തസ്ബീഹും, സമരമുഖത്തു കതിരുകൾ വെടി കൊണ്ട് തകർത്തവർ, മുഴക്കിയവർ. കൽത്തൂണുകളും ജയിലുകളും അവർ ഭയന്നില്ല. വിപരണകളും തുടക്കമുണ്ടും

വകവെച്ചില്ല. നന്നായെങ്കിലും കിട്ടിയെടുത്തു ഉന്നതമായി സംസ്കരിച്ച യോദ്ധാക്കളെക്കൊണ്ട് അവർ ദൃഷ്ടതി കളെ തകർത്തു. ഇവരെയാണും അകത്തിനിർത്തിക്കൊണ്ടു മല്ല, എന്റെ വിവരണം.

പക്ഷെ! എല്ലാം ഞാൻ നിരത്തുന്നില്ല. മൗലാ നാ മൗദുദിതനെ രചിച്ച “പരിഷ്കരണവും ദീനിന്റെ പുനരുജ്ജീവനവും” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശിച്ച രണ്ടു വ്യക്തിത്വങ്ങളെ മാത്രം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. സയ്യിദ് അഹ്മദ് ശഹീദ്, ശൈഖ് ഇസ്സാഇൽ ശഹീദ്മാണവർ. അവരെക്കുറിച്ചാണ് മൗദുദിതനെ പറഞ്ഞത്.

ഇവർ രണ്ടു ആപാര്യന്മാരുമാണ് ആ രോഗിക കൾക്ക് രോഗാവസ്ഥയിൽ വിനാശകരമെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ ‘പോഷകാഹാരം’ നൽകിയത്. ‘ദുഖ പ്രതിജ്ഞ’ അതായിരുന്നു ശഹീദ് അഹ്മദിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കൂടപ്പിറപ്പായ പ്രേരകം.

ശഹീദിന്റെ വശ്യവും അനുഭവ വേദ്യവുമായ സ്വാധീനവും വിപ്ലവത്തിലും മാറ്റത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പങ്കും മൗദുദി സമ്മതിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.

1. സാധാരണക്കാരുടെ മതപരവും, അനുഷ്ഠാന പരവുമായ സംസ്കരണം എന്ന ഭാരമുള്ള ഉത്തരവാദിത്തവുമായി അദ്ദേഹം മുന്നേറി. അതിന്റെ സ്വാധീനം എത്രയായിരുന്നാലും ശരി, ജീവിതത്തിൽ അതിബൃഹത്തായ ഒരു പരിവർത്തനം അത് സൃഷ്ടിച്ചു. നബിയുടെ സഹാബത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ പുതുക്കാൻ മാത്രം അത് പര്യാപ്തമായിരുന്നു.

2. വളരെ വിശാലമായ മേഖലയിൽതന്നെ വളർന്നെത്തും ഏറ്റുപമല്ലാത്ത ഒരു ജീഹാദിന് അദ്ദേഹം ഭ്രമം. 19-ാം ദശകത്തിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ-അതും ഇന്ത്യപോലുള്ള ഒരു അധഃസ്ഥിതരാഷ്ട്രത്തിൽ അത് ശ്രമകരമായിരുന്നു. അനിതരസാധാരണമായ സംഘടനാ പാടവം അവിടെ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു. ഇന്ത്യയുടെ വടക്കു പടിഞ്ഞാറൻ മേഖല തന്റെ സമരരംഗമാക്കണമെന്നാണ് അനിതരസാധാരണമായ ബുദ്ധി അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിച്ചത്. കാരണം സൈനികതന്ത്രപരമായ പ്രകൃതിയും ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സ്ഥാനവും മൂലം തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായിരുന്നു, ആ രംഗം. ഒരു ഭൗതിക വാദിയിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തമായി അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യുന്ന ഒരു മുജാഹിദിനോടാവേണ്ട സ്വഭാവപരമായ ആദർശങ്ങളുടെയും സൈനികതന്ത്രങ്ങളുടേയും കാര്യം, ഈ സമരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊണ്ടു. അതിലൂടെ ആധുനിക യുഗത്തിന് മുന്നിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ യഥാർത്ഥ ചൈതന്യം ഒരിക്കൽക്കൂടി അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു.

ഭൗതിക താല്പര്യമോ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെയോ രാജാധിപത്യത്തിന്റെയോ സംസ്ഥാപനമോ ശഹീദ് അഹ്മദിന്റെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല. ഒരു വസ്ത്രീയ വിജയമോ മറ്റേതെങ്കിലും ഭൗതിക ലക്ഷ്യമോ അതിൽ കളങ്കം ചാർത്തിയില്ല. മറിച്ച് തന്റെ സമരം അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതികാംക്ഷിച്ചായിരുന്നു. ജാഹിലി വിധികർതൃത്വത്തിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളെ മോചിപ്പിക്കുക. സ്രഷ്ടാവും രാജാധിരാജനുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണവ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കുക, അതായിരുന്നു, അത് മാത്രമാണിരുന്ന അദ്ദേഹം ലക്ഷ്യം വെച്ചത്. ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി

ക്കായി ഇസ്ലാമിക പാതയിലൂടെ യുദ്ധം തുടങ്ങി. ആദ്യം ഇസ്ലാമിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. ഇല്ലെങ്കിൽ കപ്പം കൊടുക്കുവാനാവശ്യപ്പെട്ടു. തെളിവുകൾ പൂർണ്ണമായി അവതരിപ്പിച്ച ശേഷം യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇസ്ലാം പഠിപ്പിച്ച നാഗരിക യുദ്ധനിയമങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി അദ്ദേഹം പിന്തുടന്നു. അക്രമത്തിനോ, കാടത്തത്തിനോ, മർദ്ദനത്തിനോ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചില്ല. ഒരു കഴപ്പക്കാരനായല്ല, പരിഷ്കൃതനായാണ് ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും അദ്ദേഹം കടന്നുചെന്നത്. തന്റെ സൈന്യം കള്ളിൻ വീപ്പുകൾ ചുമന്നില്ല, ഗായക സംഘങ്ങളോ വേശ്യകളുടെ നിരകളോ സൈന്യത്തിന് അകമ്പടി സേവിച്ചില്ല. സൈനികതാവളങ്ങൾ തെമ്മാടികളുടെ വേട്ടക്കളങ്ങളായിരുന്നില്ല, തന്റെ സൈന്യം കടന്നുപോയ ഒരൊറ്റ ഗ്രാമത്തിലേയ്യും ജനങ്ങൾ 'ഇവർ ഞങ്ങളുടെ ധനമോ അഭിമാനമോ കവർന്നുവെന്നോ, വിശ്വാസ കാര്യങ്ങളിൽ തലയിട്ടുവെന്നോ' പരാതി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. രാവീൽ കരഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഭക്തന്മാരും പകൽ പൊരിഞ്ഞു പടവെട്ടുന്ന കുതിരപ്പടയാളികളുമായിരുന്നു അവർ. അല്ലാഹുവിനെ വിന്യസിച്ചവരായി അവർ ഭയന്നു. പരലോകവിചാരണ പേടിച്ച്, ഏതവസ്ഥയിലും സത്യത്തിലടിയുറച്ചു. ആ ദൃഢത അവർക്ക് നഷ്ടം മാത്രം നൽകിയില്ല. ശരി. പരാജിതരായപ്പോൾ അവർ നിരാശരായില്ല. ജയിച്ചപ്പോൾ മർദ്ദിച്ചില്ല, സ്വേച്ഛാപ്രമത്തരായതുമില്ല.

ഒരു കൊച്ചുപ്രദേശത്തു് രേണാധികാരത്തിന് വളരെ ചുരുങ്ങിയ അവസരം ലഭിച്ചപ്പോൾ അവിടെ ഒരു രേണുകൂടം സ്ഥാപിച്ചു. "പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ മെഥേഡിൽ ഒരു ഖിലാഫത്തു്". ലളിതവും സന്യാസ സമാനവുമായ നേതൃത്വം, സമത്വം, കൂടിയാലോചനാ സ്വഭാവം.

നിതിനഷ്ടം, മതശിക്ഷാ നിയമങ്ങളുടെ അനുവർത്തനം. ഇവ അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. ന്യായമായ മാർഗ്ഗത്തിൽ മാത്രം ധനം സമ്പാദിച്ചു. അർഹമായ രീതിയിൽ ചെലവിട്ടു. മർദ്ദിതൻ എത്ര ദുർബ്ബലനായാലും ആനുകൂല്യം ലഭിച്ചു. അക്രമി, അവനെത്ര ശക്തനായാലും ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. വിധികർത്തൃത്വത്തിൽ അല്ലാഹുവെക്കുറിച്ച ഭയം പ്രകടമായിരുന്നു. സൽസ്വഭാവങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ മെഷിനറി ചരിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ മുസ്, വളരെ മുസ് അബൂബക്കറും ഉമറും (റ) നടത്തിയ ഭരണം പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയായിരുന്നു, ഇതിലൂടെ: [പരിഷ്കരണവും ദീനിന്റെ പുനരുജ്ജീവനവും എന്ന മൗഢിയിലൂടെ ഗ്രന്ഥം P: 70-71]

ആ ഭരണം ഇഖ്വാനുദ്ദീനായിരുന്നില്ലേ? ഇവിടെ വിനീതമായി ബഹുമാനപൂർവ്വം ചോദിക്കട്ടെ. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയല്ലാം ശഹീദ് അഹ്മദ്. ശഹീദ് ഇസ്മായീലും ഉന്നംവെച്ച ലക്ഷ്യം ഇഖ്വാനുദ്ദീനായിരുന്നില്ലേ? അവരുടെ സ്വഭാവവും ചര്യകളും സംസ്കരിക്കുന്നതിൽ നേടിയ വിജയവും, ജീവിതത്തിൽ ഉള്ളവാക്കിയ മഹദ് വിപ്ലവവും, സഖാക്കളെ ഒരു വിപ്ലവത്തിന് സജ്ജീകരിച്ചതും, അടിസ്ഥാനപരമായ ഇസ്ലാമികാദർശങ്ങളിൽ അടിയുറച്ചുകൊണ്ട് സമരം നടത്തിയതും ആ ലക്ഷ്യത്തിനായിരുന്നില്ലേ? രാജാധിരാജനായ സ്രഷ്ടാവിങ്കൽ സംതൃപ്തമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെയും, ഖുലഫാമുർറാഷിദയുടെ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്റെയും സംസ്ഥാപനവുമെല്ലാം ഇഖ്വാനുദ്ദീനിനുവേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നില്ലേ? സംസ്കരണത്തിന്റെയും, പരിഷ്കരണത്തിന്റെയും രംഗത്തെ നേതാക്കളായിരുന്ന ഇവരല്ലേ, ഈ ലക്ഷ്യത്തിന് വേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചത്? വിശുദ്ധമായ ആരാധനാ സ്വഭാവം

വത്തിലേക്കും, എല്ലാ ബിദ്അത്തിൽനിന്നും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്നും ഏറെ വിദൂരമായ ആത്മീയ സംസ്കരണത്തിലേക്കും ക്ഷണിച്ചുതന്നു. ഇവരല്ലെ?

ഒരു സുസമ്മതമായ മനഃശാസ്ത്രതത്വമുണ്ട്. ദേഹേച്ഛയിൽനിന്നും അത്യാവംബരങ്ങളിൽ നിന്നും പരിപൂർണ്ണമായും സ്വാതന്ത്രനായ ഒരുവനമാത്രമേ ഈ മഹത്തായ കർത്തവ്യമേറ്റെടുക്കാനാവൂ. ഇഹത്തോടുള്ള പ്രേമം തറവാടിത്തത്തോടുള്ള പ്രേമം, മരണത്തോടുള്ള വെറുപ്പ് എന്നീ ജാഹിലീ രോഗാണുക്കളുടെ പിടിയിൽനിന്നും അവൻ മുക്തനാവണം. “ഒരായിരം കൊല്ലം ജീവിച്ചെങ്കിൽ എന്നവരോരുത്തരും ആശിക്കുന്നു” എന്ന സ്ഥിതിയിലാവരുത്. അല്ലാഹുവിനെ കണ്ടുമുട്ടണമെന്നും, അവന്റെ തൃപ്തിനേടി ജയിക്കണമെന്നും ആശിക്കുകയും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാകണം. സ്നേഹവും തീക്ഷ്ണമായ പ്രേമവും അനുരാഗവും അവനോടുണ്ടാവണം. എന്നിട്ട് അവൻ പറയാൻ സന്നദ്ധനാവണം.

“നാളെ ഞാൻ സ്നേഹിതരെ കണ്ടെത്തും. മുഹമ്മദിനെയും പ്രസ്ഥാനഗാഥികളെയും.”

[ബിലാൽ (റ) മരണവെപ്രാളത്തിലിരിക്കെ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഈ വരിപാടിയത്. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ മറ്റു വിശുദ്ധരായ പല ഭക്തരും ഇതുപോലുള്ള അന്ത്യവചനങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്.]

ഈ ദൈവ ഭക്തന്മാരുടെ ജിഹാദിനോടും രക്തസാക്ഷിത്വത്തോടുമുള്ള അതിയായ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചും അതിപ്രേമത്തെക്കുറിച്ചും ഞാൻ മുസ് ഏഴുതീയ ഒരു ലേഖനത്തിലെ പരാമർശങ്ങൾ കുറിക്കുന്നത് സന്ദർഭികമായിരിക്കുമല്ലോ?

“ഈ ധർമ്മ സമരങ്ങളും, മാനസിക ശുദ്ധീകരണവും അല്ലാഹുവുമായുള്ള ബന്ധവും മനുഷ്യനിൽ സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും പ്രേമത്തിന്റെയും അൽഭുതകരമായ വൈകാരികാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കും. എന്നതാണ് സത്യം. ആ വികാരം അവന്റെ അന്തരംഗങ്ങളിലേക്ക് ആണ്ടിറങ്ങും. നിറഞ്ഞ ചൈതന്യവത്തായി നിൽക്കും. അവന്റെ നാവുകൾ ഇങ്ങനെ മന്ത്രിക്കും. ‘നീയെന്നിക്ക് കടം തന്ന ഈ ജീവിതമല്ലാതെ നിനക്ക് പ്രായശ്ചിത്തമായി നൽകാൻ എന്റെ കൈയിലൊന്നുമില്ല. അതു നിങ്കൽ നിന്നുള്ളതാണ്. നിനക്കുള്ളതും. അത് നിന്റെ അനുഗ്രഹവും ഔദാര്യവുമാണ്’ താനും.

അതെ, ഈ ആത്മീയ പ്രയാണത്തിന്റെ ദീർഘമായ യാത്രയുടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം, ‘രക്തസാക്ഷിത്വത്തോടുള്ള സ്നേഹമാണ്. ഈ സമരങ്ങളുടെയും, സൈനിക ശീലനങ്ങളുടെയും പരമമായ ലക്ഷ്യവും ജിഹാദാണു’.

ദുഃഖജ്ഞാനവും (യഖീൻ) ഈശ്വരപ്രേമവും (ഹുബ്ബ്) ആണ് ജിഹാദിന്റെയും ഇജ്തിഹാദിന്റെയും വാനിൽ പറക്കാനുതകുന്ന രണ്ട് ചിരകകൾ. ഒരുവന്റെ ദേഹേച്ഛകളിൽ നിന്ന്, ആചാരങ്ങളിൽ നിന്ന്, മാമുലകളിൽ നിന്ന്, വ്യക്തിപരമായ താല്പര്യങ്ങളിലും നേട്ടങ്ങളിലും നിന്ന്, സ്വന്തം ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്ന്, അഭിലാഷങ്ങളിൽ നിന്ന്, രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ, ‘പക്ഷെ, അവൻ ഭൂമിയുമായി കെട്ടുപിണയുകയും ദേഹേച്ഛ തുടരുകയും ചെയ്യൂ’ എന്ന് പൂർത്തൻ പറഞ്ഞ മനുഷ്യന്റെ പതിതാവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ഒരുവൻ ഉയർന്നു നില്ക്കണമെങ്കിൽ, ഈ ദുഃഖജ്ഞാനവും ഈശ്വരപ്രേമവും അവനിൽ ജ്വലിച്ചു നിന്നു തീരൂ. അങ്ങനെ കട്ടി പിടിച്ചു,

ഇരുൾ നിറഞ്ഞ, രാവീനെ പിളർന്ന മിന്നൽ പിണർ വണം അത്. അല്ലെങ്കിൽ ഒരിക്കലും നാളങ്ങളെന്നയാത്ത, ചുടങ്ങാത്ത, കത്തിജ്വലിക്കുന്ന ഒരു ദീപശിഖയാവണം.

ദീർഘകാലത്തെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ ഒരു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആശയങ്ങളും പഠനങ്ങളും നിയമങ്ങളും പൊള്ളയായ രൂപങ്ങളുമൊന്നും മനുഷ്യനിൽ നിസ്വാർത്ഥതയ്ക്കും സമർപ്പണ ബോധത്തിനും ഒരു ലഘുതരമായ അഭിനിവേശം പോലും ഉണർത്തിവിടാൻ പര്യാപ്തമല്ല. എന്നിട്ടല്ലെ ഹൃദയ രക്തവും ജീവനും കൊടുത്തു് ഒരു ബലിദാനത്തിനു് മുതിരാൻ? അപ്പോൾ അതിനു് അത്യഗാധവും, സുദൃഢവുമായ ഒരു ബന്ധവും ആത്മീയമായ ഒരു ആസ്വാദനവും അനിവാര്യമാണു്. ക്ഷണികമായ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളെ ചെറുതായി കാണുകയും ആദർശപരമായ താല്പര്യങ്ങളോടു് അത്യാർത്തി ഉണ്ടാവുകയും നിർബന്ധമാണു്.

ഈ ഘടകമാണു് ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയുടെയും സമരത്തിന്റെയും ചാലക ശക്തിയായി ചില ഒരപ്പെട്ട ശക്തമായ വ്യക്തിത്വങ്ങളുണ്ടായതിന്റെ പിന്നിലെ രഹസ്യം. അതാണു് സമരഭേദത്തിൽ ധീരതയുടെയും നിശ്ചയ ദർശ്യത്തിന്റെയും ജീവൻ ആവാഹിപ്പിച്ചതു്. അതാണു് പിൽക്കാല മുസ്ലിംകളുടെ മനസ്സിൽ വിദ്യാർത്ഥങ്ങളുടെ തീപ്പൊരി പകർന്നതു്. ആ വികാരം നിഷ്ക്രിയത്വവും ആധംബരങ്ങളും അവർ വിഷമകരമായി തോന്നിച്ചു. അല്ല, അതു് അവർക്കു് അസഹ്യമായി തുടങ്ങി. സമരവും രക്തസാക്ഷിത്വവും നിറഞ്ഞ ജീവിതം അവർക്കു് ലഘുവായി തുടങ്ങി. സാഹസികതയും അർപ്പണവും അവർക്കു് പുല്ലായി. മറ്റുള്ളവർക്കു് മരണം വെറുപ്പായ പോലെ ഇവർക്കു് ജീവിതത്തോടു് താല്പര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു.

അതാണു് ഇന്നു് നാം ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ട നേതാവിന്റെ മാതൃക. അതിലേക്കാണ് മഹാകവി ഇബ്ബാസ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതു്. "വർത്തമാനകാലത്തോടും നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതിയോടും നിന്നിൽ കോപവും വെറുപ്പും ഉളവാക്കുന്നവനാണു് യുഗനായകൻ, യഥാർത്ഥ നായകൻ. പ്രിയ തമന്റെ മുഖം, മരണത്തിന്റെ കണ്ണാടിയിലാണവൻ നിനക്കു് കാണിച്ചു തരുക. അപ്പോൾ അയാൾ ജീവിതം നിനക്കു് വളരെ ദുഷ്കരമായി തോന്നിക്കും. നഷ്ടബോധം നിന്നിൽ ഉണർത്തും. അങ്ങനെ ആ നേതാവു് നിന്നെ ഒരു പുതിയ സൃഷ്ടിയാക്കും. നിന്റെ വാളിനു് പട്ടിണി കൊണ്ടു് മുർച്ച കൂട്ടും. അങ്ങനെ ഒന്നിനെയും ബാക്കി നിർത്താത്ത ഒരു ശക്തമായ വാളായിത്തീരും നീ. (നിഷ്ക്രിയത്വവും വിധേയത്വവുമല്ല; ധീരതയും പ്രതിരോധവും എന്ന എന്റെ ലേഖനത്തിൽ നിന്നു്)"

സമരങ്ങൾക്കു പിന്നിലെ വ്യക്തിത്വങ്ങൾ:

ആത്മീയതയിലും, മാനസിക ശുദ്ധീകരണത്തിലും അല്ലാഹുവുമായുള്ള അഗാധ ബന്ധത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കാതെ, അതിൽനിന്നെല്ലാം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു അതിനെ യൊക്കെ വെറുത്ത ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യക്തി 'ഇഖാമത്തുദ്ദീൻ' ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിയതായി ഒരു ഉദാഹരണമെങ്കിലും കാണിക്കാനാവുമോ? ഇതാ, നമുക്കുമുമ്പു് കടന്നുപോയ മുസ്ലിംകളുടെ ചരിത്രം. ഇസ്ലാമിന്റെ ചരിത്രം. നമുക്കുതരിയാം. മൗലാനാ മൗദൂദിയുമതരിയും. പഠിച്ച മനസ്സിലാക്കിയ വളരെ വളരെ പണ്ഡിതന്മാർക്കും അതരിയാം. എന്നിട്ടു് യാതൊരുവിധ ആത്മീയ മതസംസ്കരണമോ ശക്തവും ഭക്തിപരവുമായ ശുദ്ധീകരണമോ 'തൊട്ടുതീണ്ടിയിട്ടുപോലുമില്ലാത്ത' ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വന്തം ബുദ്ധിയും

പഠനവും പര്യവേക്ഷണവും ചിന്തയും ഗവേഷണവും മാത്രം കൈമുതലുണ്ടായിട്ട്, അയാൾ നേതൃത്വം നൽകിയ ഏതെങ്കിലുമൊരു ജീഹാദോ, പ്രതിരോധമോ പരിഷ്ക്കരണമോ, സംസ്കരണമോ നടന്നുവെന്നാക്കുകിലും തെളിയിക്കാനാവുമോ? പ്രബോധനവുമായും വിശ്വാസ സംസ്കരണവുമായും പ്രതിരോധവുമായും ഇസ്ലാമിക നവീകരണവുമായും ബന്ധപ്പെട്ട രംഗങ്ങളിൽ അപഗണിക്കാനാവാത്ത പങ്കുവഹിച്ച വിഭാഗീയ പരിഷ്കരണ സംരംഭങ്ങളിലേപ്പെട്ട ചിലരുടെ പേരുകൾ എടുത്തുപറയാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. ഉപരിസൂചിതമായ സാമൂഹികതക്കെതിരിൽ അതൊരു തെളിവായെന്നായിക്കാനും കഴിഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷെ അവരെല്ലാം സഭാപുരുഷന്മാരുടെയും ദിവ്യബന്ധത്തിന്റെയും ആത്മ സംസ്കരണത്തിന്റെയും ചൈതന്യമാർജ്ജിച്ചവരായിരുന്നു. ആ ചൈതന്യംതന്നെയാണ് യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം. ഈ ഫലം നേടിയെടുക്കാനുള്ള നിയതമായ ഏതെങ്കിലും സവിശേഷ പദ്ധതിയല്ല അത്. അപ്പോഴും ഞാൻ പറഞ്ഞ സാമൂഹികതയുടെ വ്യാപകത്വം തന്നെയാണ് തെളിഞ്ഞുകാണുന്നത്. വളരെ കാലത്തുതന്നെ ഘട്ടങ്ങളിൽ തകച്ചയുടെയും മരണത്തിന്റെയും ദർഘദ നിമിഷങ്ങളിൽ ഇസ്ലാം അവഗണിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഈ സമൂഹത്തെ നയിച്ചത് മേല്പറഞ്ഞ ഈശ്വരപ്രേമവും ദുഃഖത്തോടുമുള്ള ഇവരെല്ലാത്തെ മററാക്കുമായിരുന്നില്ല. അബദ്ധമായ വ്യവസ്ഥകൾ സമൂഹത്തെ ജയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ഇരുമുറിയ കാളരാത്രികൾ അതിനെ പൊതിഞ്ഞുനിന്നപ്പോൾ, മറ്റു സമൂഹങ്ങൾ അവർക്കെതിരായി സംഘടിച്ച്നിന്നപ്പോൾ, ഇനിയൊരു പരിവർത്തനം അസംഭവ്യമാവുമോ എന്നു തോന്നിയപ്പോൾ—എല്ലാം രക്ഷക്കെത്തിയതും മററാക്കുമായിരുന്നില്ല. (വാശദീകരണത്തിന് എന്റെ 'ഇസ്ലാമിലെ ഷിന്റാ സാമൂഹികം' വായിക്കുക)

‘താർത്താരികരും ഇസ്ലാമിക ലോകത്തെ ആക്രമിച്ചു. അവർ രാഷ്ട്രങ്ങളെ കാൽക്കീഴിലിട്ടു പവിട്ടി മെതിച്ചു. അബ്ദുസാദി വിചിത്രത്തിന്റെ നിഴൽ പൂർണ്ണമായി. ലോകത്തു നിലവിലിരുന്ന ഏക ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടമായിരുന്ന ‘ഖുവാർ സംഘം’യുടെ ഭരണവും തകർന്നു. അപ്പോൾ ഇസ്ലാമിക ലോകത്താകെ വിനാശകരമായ നിരാശ സ്വാധീനംചെലുത്തി. വിജയം ഒരു കടങ്കഥയെന്നവർക്കു തോന്നി. “താർത്താരികരും തോറ്റുവെന്നു” പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കരുത്” എന്ന് ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുതന്നെ പറന്നു. അപ്പോഴാണ്, ദുഃഖചിത്തരായ ചില ഹൃദയങ്ങളുടെ സമരമുഖത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. ഈ അവസ്ഥാവിശേഷം അവരെ നിരാശപ്പെടുത്തിയില്ല. തങ്ങളുടെ ജീഹാദം ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും അതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളും അവർ തുടർന്നു. ചില താർത്താരി രാജാക്കന്മാർ വരെ അവർ മുഖേന മുസ്ലിംകളായി. ‘ജനം അല്ലാഹുവിന്റെ മതത്തിൽ സംഘങ്ങളായി കടന്നുവന്നു’.

ഇന്ത്യയിൽ അക്ബറിന്റെ ഭരണകൂടം മതപരിത്യാഗത്തോടും നിർമ്മാതൃത്വത്തോടും വളരെ പരസ്യമാവിയും ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തിയിരുന്നു. ഇന്ത്യ കണ്ട ഏറ്റവും മഹാനും, ശക്തനുമായ രാജാവായിരുന്ന അക്ബർ, എല്ലാവിധ മാധ്യമങ്ങളും കഴിവുകളും അവസരങ്ങളുമുപയോഗിച്ച് ഇസ്ലാമിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളെയും സുവ്യക്തമായ നേട്ടങ്ങളെയും, ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന സവിശേഷതകളെയും തുടച്ചുമാറ്റാനാണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്. ഈ ദുഷിച്ച ശ്രമങ്ങളിൽ സഹായിക്കാൻ ബുദ്ധിമാന്മാരും അപൂർവ്വ സിദ്ധികളുടെ ഉടമസ്ഥരുമായ ചിലർ അദ്ദേഹത്തിന് കൂട്ടുനിന്നു. ആ പരിതസ്ഥിതി മറ്റൊന്നെ സൂചന നൽകാൻ മാത്രം ഒരു ഏർപ്പെടലും രാഷ്ട്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടില്ല. ഒരു വിപ്ലവ

ത്തിന്റെ നാമ്പുകൾ ഉയർന്നുവരുന്നതിന്റെ സാധ്യത കരിക്കാനും ഒരു സാഹചര്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിവും യുക്തിയും മറ്റു മാനദണ്ഡങ്ങളും വെച്ചുനോക്കിയാലും ഭരണകൂടത്തിലും നാട്ടിലും തീർച്ചയായും വ്യാപകമായ വിപ്ലവം, പ്രത്യക്ഷമായ പരിവർത്തനം സംഭവിക്കുമെന്നുറപ്പിക്കാൻ പറ്റിയ യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് പരിഷ്ക്കരണ സംസ്കരണ സംരംഭങ്ങൾക്കായി അല്ലാഹു തന്റെ ഒരു അടിമയെ നിയോഗിച്ചത്. അദ്ദേഹം വിപ്ലവത്തിന്റെ കൊടി സ്വയം വഹിച്ചു. സ്വന്തം വിശ്വാസത്തിന്റെയും 'ദുഃഖ ജ്ഞാന'ത്തിന്റെയും ശക്തികൊണ്ട്, സ്വൈര്യത്തിന്റെയും അർപ്പണബോധത്തിന്റെയും ചൈതന്യം കൊണ്ട്, ആത്മീയമായ നിസ്വാർത്ഥതയ്ക്കൊണ്ട്, ഒരു ആന്തരിക പരിവർത്തനം അദ്ദേഹം തുടങ്ങിവെച്ചു. അങ്ങനെ പിന്നീട്, വന്ന മുഗൾ രാജവംശത്തിലെ ഓരോ അനന്തരാവകാശിയും മുൻഗാമിയേക്കാൾ നല്ലവനായിത്തീർന്നു അവസാനം സിംഹാസനത്തിലേറിയത് ഔറംഗസീബ് ആലംഗീർ ആയിരുന്നു. ശ്രേഷ്ഠനായ ഒരു മുസ്ലിം ഭരണാധികാരി. ഇസ്ലാമിക ഭരണചരിത്രത്തിലെ അപൂർവ്വ വ്യക്തിത്വം. ആത്മാഭിമാനി. ഈ പുതിയ അനുഗൃഹീത പരിവർത്തനത്തിന്റെ സാരഥിയും നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നായകനുമായ ശൈഖ് അഹമദ് സർഹിന്ദി ആയിരുന്നു, ഈ വ്യക്തി.

19-ാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ 20-ാം നൂറ്റാണ്ട് വരെ സാമ്രാജ്യത്വ ശക്തികൾക്കെതിരെ ചെറുത്തുനിന്നവരുടെ കഥയും മറിച്ചല്ല. അവർ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ പുണ്യ സമ

ർത്തിന്റെ തീപ്പൊരിയിട്ടു. വിപ്ലവത്തിന്റെയും പ്രതിരോധത്തിന്റെയും ധീരതയുടെയും മറികുലുപ്പമുള്ള ആശയങ്ങളുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സമരത്തിന്റെയും, നിസ്വാർത്ഥതയുടെയും ജീവാർപ്പണത്തിന്റെയും സ്വൈര്യത്തിന്റെയും ദുഃഖ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിലുള്ള ആത്മത്യാഗത്തിന്റെയും സാഹസികതയുടെയും ആത്മാവ് ചൈതന്യവും അവർ ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ വളർത്തിയെടുത്തു. വൻ പാശ്ചാത്യ ശക്തികളെ അവർ തളർത്തി. വളരെക്കുറച്ച് ആൾക്കാരെക്കൊണ്ട് വളരെ ചുരുങ്ങിയ ഒരുക്കങ്ങൾക്കൊണ്ട് അവർ കടന്നുവരാനുള്ള വഴികൾ കൊട്ടിയടച്ച് അവരെ കരുക്കിലാക്കി. നീണ്ട നാളത്തേക്ക് ശത്രുക്കൾക്ക് കയ്യെത്തുന്ന ഭക്ഷണമായി, വഴങ്ങുന്ന ആട്ടിൻകുട്ടിയായി മാറുന്നതിൽനിന്ന് അവർ രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചു. അവരെല്ലാം സ്വന്തം ഇഹകളോടും ശത്രുക്കളോടുമുള്ള സമരം ഒപ്പം കൊണ്ടുനടന്ന ഭക്തന്മാരായിരുന്നു. മുൻഗാമികളെക്കുറിച്ച് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടപോലെ 'രാവിൽ ഭക്തന്മാരും പകലിൽ കതിരപ്പടയാളികളും' ആയിരുന്നു അവർ.

അമീർ ജസാഇരി

അവരിലൊരാളാണ് അറബിയിൽ ഹുബ്ബുകാക്കെതിരിൽ സമരത്തിന്റെ കൊടിപിടിച്ച അമീർ അബൂൽഖാദിർ ജസാഇരി. 1832 മുതൽ 37 വരെ തുടർച്ചയായി നടന്ന സമരം, അടങ്ങിയിരിക്കാത്ത സമരം ഒടുവിൽ ഹുബ്ബുകാരെ തളത്തിയതിനുശേഷമാണടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൈര്യവും നീതിയും അലിവും വിജ്ഞാനവും ശ്രേഷ്ഠതയുമൊക്കെ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ പ്രശംസകൾക്കുതീർപ്പാണ്. 'ശക്തി' അർബാബ് ഫിത്തി.

“മർദ്ദം അബൂൽ ഖാദിർ, വിജ്ഞാനത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും പ്രവീണ്നായിരുന്നു. ഉന്നതമായ ചിന്ത, ചുവടുവെച്ച ആത്മസംസ്കാരണം. ഒന്നിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചാൽ അതു കർമ്മപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരും. ഒന്നാശിച്ചാൽ അതാസ്വദിച്ചറിയും. ആത്മസംസ്കാരണ രീതിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ട്. ‘അൽ മവാഖിഫ്’ അത്തരമൊരു ഗ്രന്ഥം, പിൽക്കാല ഗ്രന്ഥകാരന്മാർപോലും ഈ വിഷയത്തിൽ രചിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. (ആധുനിക ഇസ്ലാമിക ലോകം: P: 2—173)

മെസ്കസിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ശകീബ് വിശദമായി എഴുതി:

നിത്യവും ‘പ്രഭാതത്തിന് മുമ്പുണ്ടാകും. സ്വന്തം നാട്ടിൽ, വീട്ടിനടുത്ത പള്ളിയിൽപോയി സുബ്ഹി നമസ്കരിക്കും. രോഗിയായാലല്ലാതെ ഈ പതിവ് മുടക്കാറില്ല. രാത്രി തഹജ്ജുദ് നമസ്കരിക്കും. നമുദനിൽ ആത്മസംസ്കാരണവിധിയനുസരിച്ച് കർമ്മമുറകൾ പരിശീലിക്കും. 1883-ൽ മരിക്കുംവരെ നന്മക്കും ഭക്തിക്കും വിശിഷ്ട സ്വഭാവങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം ഉത്തമ നിർവ്വഹണമായി വരതിച്ചു. (IBID P: 2—173)

നഖ്ശബന്ദി ആചാര്യൻമാർ സമരമുഖത്ത്:

1813-ൽ റഷ്യ താജിസ്ഥാൻ ആക്രമിച്ച കീഴടക്കി. അവക്കെതിരായി നീങ്ങാൻ നഖ്ശബന്ദി ത്വരീഖത്തിന്റെ ആചാര്യന്മാരല്ലാതെ മറ്റൊരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ സമരക്കൊടിയുയർത്തി. മുസ്ലിം കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്തിനുസരിച്ച് വിധിക്കണമെന്നാവശ്യ

പ്പെട്ടു. സ്വന്തം അനുഷ്ഠാനമുറകളിൽ ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്തിന്റെ അനുവർത്തനത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകണമെന്ന വർ വാദിച്ചു. ശകീബ് അർസലാൽ എഴുതി:

താജിസ്ഥാനിലെ പണ്ഡിതരും (ഉലമാക്കളും) അവിടെ പ്രചാരം നേടിയിരുന്ന നഖ്ശബന്ദി ശൈഖുമാരും വിപ്ലവത്തിന്റെ നായകത്വം ഏറ്റെടുത്തു. തങ്ങളുടെ ഉമറാക്കൾ (നേതാക്കൾ) ആണ് തങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിസന്ധിയെന്ന് മറ്റു മുസ്ലിംകളെക്കാളേറെ ഇവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. കാരണം ‘രാജാവ്’ ‘നേതാവ്’ എന്നൊക്കെയുള്ള പേരുകൾക്കുവേണ്ടി സമൂഹത്തോടുള്ള കടപ്പാടുകൾ വിററുവരായിരുന്നു അവരിലധികവും. ‘കസേരയും കട്ടിലും’മൊരുക്കാനും സ്ഥാനമനാങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ടു കള്ളക്കൊടി കാട്ടാനും സമ്പൂർണ്ണമായും ആസ്വദിക്കാനും വേണ്ടി അവർ സമൂഹത്തെ വിറു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഈ നേതാക്കൾക്കും റഷ്യക്കുമെതിരായിട്ടായിരുന്നു വിപ്ലവകാരികളുടെ രോഷം മുഴുവനും. ‘ഖൗമി’ന്റെ മനസ്സിൽ കുറപിടിച്ച ബാക്കിനിൽക്കുന്ന പഴയ ജാഹിലിയും നാട്ടാചാരങ്ങൾ അനുസരിച്ചല്ല; ശരീഅത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളനുസരിച്ചാവണം വ്യവഹാരങ്ങൾ, എന്നവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ‘ഗാസി മുഹമ്മദ്’ ആയിരുന്നു ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതാവ്. ‘ഖാസിമുല്ല’ എന്നാണ് റഷ്യക്കാർട്ട പേര്. അറബി ഭാഷയിൽ അഗാധ ഉത്തരനുമുണ്ടായിരുന്ന ഗാസിക്കു, പഴയ നാട്ടാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു പുസ്തകമുണ്ട്. താജിസ്ഥാനിലെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ‘മാസ്തൂദ്-ശത്തിന്റെ തെളിവുകൾ’ എന്നാണ് പേര്.

1832-ൽ ഗാസി മുഹമ്മദ് ശഹീദായി. പിൻ ശാമിയായ 'ഹംസബേഗ്' സമരം നയിച്ചു. ശേഷം 'ശാമിലും' നായകത്വം വഹിച്ചു. ശാമിൽ, ശക്തിബ് അർസലാൻ വിശേഷിപ്പിച്ചപ്പോലെ 'അബൂൽഖാദിർ ജസാഇരിയുടെ തനിപ്പകർപ്പായിരുന്നു. 'ശൈഖ്' പദവിയിൽ നിന്ന് 'അമീർ' സ്ഥാനത്തിലേക്ക് എടുത്തുപാടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു, അദ്ദേഹം.

നീണ്ട മുപ്പത്തഞ്ചു വർഷങ്ങളോളം റഷ്യക്കെതിരായ യുദ്ധം ശാമിൽ തുടർന്നു. പല യുദ്ധങ്ങളിലും വമ്പിച്ച വിജയം കൈവരിച്ച ശിമിലിന്റെ ധൈര്യവും കൂർമ്മബുദ്ധിയും കണ്ടറിഞ്ഞ റഷ്യക്കാർ യെന്നും അങ്ങനെ ചില രാജ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

1843-ലും 44-ലുമായി അവരുടെ മുഴുവൻ കോട്ടകൊത്തളങ്ങൾ അദ്ദേഹം പിടിച്ചെടുത്തു. ആയുധങ്ങളും മറ്റു വിഭവങ്ങളുമായി ധാരാളം സമരാജിത സമ്പത്തും കിട്ടി. അപ്പോൾ റഷ്യൻ ഭരണകൂടം ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ താജിസ്ഥാന്റെ നേരെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. കുതിര-കാലാൾപ്പടകളുമായി അവർ ഇറച്ചുകയറി. കവികൾ അഹന്തയും ധീരതയുമുണർത്തിവിടുന്ന കവിതകൾ പാടി. സൈനികവൃന്ദങ്ങൾ ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്നായി പ്രവഹിച്ചു. പക്ഷെ, ശൈഖ് 10 വർഷത്തോളം പ്രതിരോധിച്ച യുദ്ധം പെയ്തു. ഉറച്ചുനിന്നു. 1859-ൽ മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ആയുധം വെച്ചത്.

ആഫ്രിക്കയിലെ സന്തസി പ്രസ്ഥാനം

സ്വയം ശുദ്ധീകരണവും സമരവും ഒപ്പം നടത്തിയ ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ് അഹ്‌മദ് ശരീഫ് സന്തസി. പതിനഞ്ച് ദിവസത്തിനകം ട്രിപ്പോളിയും ബർഖയും കീഴടക്കുമെന്ന്, ഇറ്റാലിക്കാർ കണക്കുകൂട്ടി. പക്ഷെ അധിനിവേശ പ്രദേശങ്ങളിലും മരുഭൂമിയിലും യുദ്ധം നടത്തി പരിശീലിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് ജനറൽമാർ അതിനെ എതിർത്തു. അവർ പറഞ്ഞു. "അതു" അവരുടെ ഈ രംഗത്തെ പരിചയക്കുറവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, ഒരു പക്ഷെ മൂന്നു മാസം വരെ ഈ യുദ്ധം നീണ്ടു നിന്നേക്കാം എന്ന്. എന്നിട്ടെന്തു സംഭവിച്ചു? നീണ്ട പതിമൂന്നു വർഷങ്ങൾ യുദ്ധം തുടർന്നു. ഇക്കാലത്തിനിടെ അവിടുത്തെ വിപ്ലവത്തിന്റെ ജാലയണക്കാൻ 'ഇറ്റാലി'ക്ക് കഴിഞ്ഞതേയില്ല. അതിന്റെയൊക്കെ കാരണം പാവപ്പെട്ട സന്തസികളായിരുന്നു. അവരുടെ നേതാവ് അഹ്‌മദ് ശരീഫ് സന്തസിയും ശക്തിബ് അർസലാൻ പറഞ്ഞതു സത്യം: സന്തസികളുടെ ധീരത തന്നെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു. സന്തസി പ്രസ്ഥാനം ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്റെ പര്യായമാണ്; എന്ന്. തന്നെയുമല്ല മറ്റുള്ളവക്കൊന്നും ആജ്ഞിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പലതും നേടാൻ ഈ ത്വരീഖത്തുകാർ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അഹ്‌മദ് ശരീഫിനെക്കുറിച്ച് ശക്തിബ് എഴുതി 'മറ്റൊരിലും ദർശിക്കാനാവാത്ത ക്ഷമ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ദുഃഖചിത്തത അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു തന്നെ തെളിഞ്ഞു കാണാം. ഭക്തിയിൽ പുണ്യവാളനും, ധീരതയിൽ ശുഭരണമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

മഹാഭി സന്തതിയും സൈന്യവും:

ആഫ്രിക്കൻ മരുഭൂമിയിൽ സന്തതി താവളത്തിന് ശക്തിപ്പെടാൻ അർദ്ധരാത്രിയിൽ നൽകുന്ന ചിത്രം അത്യന്തം കർഷകവും വികാരോജ്ജ്വലവുമാണ്. അതിൽ ഏറെ ഗുണപാഠങ്ങളുണ്ട്. വശ്യമായ മനം കവരുന്ന സന്തതിയുടെ സ്പർശനങ്ങളുണ്ട്. 'കഹാ' മരുപുഷ്പയിലായിരുന്നു ഈ സങ്കേതം. അതിന്റെ നേതൃത്വം വഹിച്ചത് അഹമ്മദ് ശരീഫിന്റെ അമ്മാവൻ സയീദ് മഹാഭി ആയിരുന്നു. ആഫ്രിക്കയിലെ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആത്മീയ കേന്ദ്രവും അതോടൊപ്പം യുദ്ധ സങ്കേതവും ആയിരുന്നു ഈ 'കഹാ'

ശക്തിപ്പെടാൻ എഴുന്നേൽക്കുന്നു. 'സ്വഹാബത്തിന്റെയും താബിലകളുടെയും സന്തതിയായിരുന്നു സയീദ് മഹാഭിയും നേടിയത്. കമ്മ്യൂണിസറ്റായ ഇബ്രാഹിമിനെയും മാത്രം അദ്ദേഹം സംഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. ഖുർആനിക വിധികൾക്ക് ഒരു അധികാരം അനിവാര്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. കുതിരസവാരിയും അമ്പെയ്ത്തും പരിശീലിക്കാൻ അദ്ദേഹം സ്നേഹിതരെയും മുരീദുകളെയും പ്രേരിപ്പിച്ചു. അവരിൽ അഭിമാനത്തിന്റെയും സ്ഥിരതയുടെയും സാഹചര്യത്തിന്റെയും ചൈതന്യം വിതച്ചു. ശത്രുക്കളെ പിന്തുടരാനും അവരുമായി പൊരുതാവാനും അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ജിഹാദിനെക്കുറിച്ച് അവരുടെ വീക്ഷണം അദ്ദേഹം ശ്രേഷ്ഠതരമാക്കി. പലേടത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ഫലം കണ്ടു. പ്രത്യേകിച്ച് ടിപ്പോളിയൻ യുദ്ധത്തിൽ വൻകിട ശക്തികളുടെതിന് തുല്യമായ ശക്തി അല്ല: അറബുക്കളെതിനേക്കാരും ശക്തി നമ്മൾക്കുണ്ടെന്ന് അവർതെളിയിച്ചത് ഈ യുദ്ധത്തിലാണ്. ടിപ്പോളിയൻ

യുദ്ധത്തിൽ മാത്രമല്ല സന്തതികളുടെ ധീരത പ്രകടമായത്. അതിനുമുമ്പ് ഫിജി 1319 മുതൽ 32 വരെ നീണ്ടുനിന്ന 'കാണം', 'വാഡ' യുദ്ധങ്ങളിൽ ഹ്രസ്വസിന്ധമായി ഏറ്റുമുട്ടിയപ്പോഴും ആ ശക്തി തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏന്റെ അമ്മാവനായ മഹാഭിക്ക് 50 തോക്കുകൾ സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അഹമ്മദ് ശരീഫ് എന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം അതെന്നും സ്വയം തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കും. നൂറുകണക്കിന് അനുയായികളുണ്ടായിട്ടും അതാരും തുടക്കുന്നതു അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. കരുതികൂടി തന്നെയായിത്തദ്ദേഹം പാലിച്ചത്. ജനതക്കൊരു മാതൃകയാവാനും അവർ ജിഹാദിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾക്കായി ശ്രദ്ധിക്കുവാനുമായിരുന്നു അത്. ഓട്ടമത്സരത്തിനും അമ്പെയ്ത്തിനും മറ്റും പ്രത്യേകമായി തെരഞ്ഞെടുത്തത് വെള്ളിയാഴ്ച പകലായിരുന്നു. മഹാഭി ഉയർന്ന ഒരു നിരീക്ഷണഗോപുരത്തിലായിരിക്കും. കുതിരപ്പടയാളികളെ രണ്ടു വിഭാഗമാക്കും. ആദ്യം കുതിരയോട്ടമത്സരം. വൈകുന്നേരമെ പരിപാടി തീരൂ. ചിലപ്പോൾ വെടികുറിപ്പുകൾ വെക്കും. അമ്പെയ്ത്തു നടത്തും. അധികസമയവും പരിശീലനമായതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളധികവും കുതിരപ്പടയാളികളും അമ്പെയ്ത്തുകാരുമായിരിക്കും. കുതിരയോട്ടത്തിലും അമ്പെയ്ത്തിലുമൊക്കെ വിജയം വരിക്കുന്നവർക്ക് അദ്ദേഹം വിലപിടിച്ച സമ്മാനങ്ങൾ തന്നെ നൽകും. യുദ്ധകാര്യങ്ങളിൽ അവർക്ക് പ്രതിപത്തിയുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വ്യാഴാഴ്ച കൈകൊണ്ടുള്ള ജോലി മാത്രമായിരുന്നു. പാനം പൂർണ്ണമായും അന്നോഴിവാക്കും. കെട്ടിടനിർമ്മാണം, കച്ചവടം, കൊല്ലപ്പണി, നെയ്ത്തു, പുത്രപ്രവർത്തനം, അങ്ങനെ പല ജോലികളിലും ഏർപ്പെടും. ആരും വെറുതെയിരിക്കുന്നത് കാണാനാവില്ല. സയീദ് മഹാഭിതന്നെയും യാതൊരു ക്ഷയി

ണവും ഇല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുകയായിരിക്കും. അങ്ങനെ അവരിൽ അദ്ദേഹം ഉന്മേഷവും കർമ്മസജ്ജതയും ഉണ്ടാക്കും.

സയ്യിദ് മഹ്ദിയും അതിന്മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവും കൃഷിയിൽ വളരെവളരെ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. അവർ കെട്ടിയുയർത്തിയ സങ്കേതങ്ങളും ചുറ്റും നട്ടുവളർത്തിയ തോട്ടങ്ങളും അത് തെളിയിക്കുന്നു. ഓരോ സങ്കേതങ്ങൾക്കും ചുറ്റും ഒന്നോരണ്ടോ തോട്ടങ്ങളുണ്ടാവും. വളരെ അപൂർവ്വമായ പല ചെടികളും ദുരദേശങ്ങളിൽ നിന്നവർ കൊണ്ടുവന്നു. 'കഫ്'യിലും ജഗ്'ബുബിലുമൊക്കെ, മുമ്പ് അവിടെയുള്ളവർക്കു പരിചയംപോലുമില്ലാത്ത കൃഷികളും ചെടികളുമാണ് അവർ ഇറക്കുമതി ചെയ്തത്. ചില ശിഷ്യന്മാർ തങ്ങളെ 'രാസവിദ്യ' പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് സയ്യിദ് സന്തസിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടാറുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹം പറയും: "കലപ്പയുടെ കൊഴുവിന്റെ കീഴിലാണ് രാസവിദ്യ" ചിലപ്പോൾ പറയും: "വലതുക്കൈ കൊണ്ടുള്ള അദ്ധ്വാനം, നെറിയീലെ വിയർപ്പ് അതുതന്നെയാണ് രാസവിദ്യ" തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളിലും മുരീദ്മാരിലും എന്തെങ്കിലും ജോലിയിലോ ഉദ്യോഗത്തിലോ താല്പര്യമുണ്ടാക്കിയിരുന്നു, അദ്ദേഹം. അവരുടെ ബുദ്ധിക്ക് വളം നൽകുന്ന, ജോലിയിൽ താല്പര്യമേറുന്ന, നിർദ്ദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹം നൽകി. ഒരു ജോലിയേയും നിന്ദ്യമായി കാണാതിരിക്കാനും അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ ഗ്രൂപ്പ് പണ്ഡിതന്മാരേക്കാൾ താഴ്ന്നപദവിയിലാണെന്ന ധാരണ ഇല്ലാതാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനുകഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പറയും, "സദുദ്ദേശവും നിബുന്ധനമായ കർമ്മങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണവും മാത്രം മതി നിങ്ങൾക്കു മതം എന്നനിലക്ക്". മറ്റുള്ളവർ നമ്മളെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠരെന്നുമല്ല"

അവരോടൊപ്പം ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ തന്നെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ശിഷ്യന്മാരോട് പറയും. 'പണ്ഡിതന്മാരും ഭക്തന്മാരും ധരിക്കും, അല്ലാഹുവിങ്കൽ അവർ നമ്മളെക്കാൾ മുൻപന്തിയിലാണെന്ന്. അല്ല, അല്ലാഹുവാണ് സത്യം, അവർ നമ്മളെക്കാൾ മുന്നിലല്ലതന്നെ'

ഹസനൽ ബന്നയും ആത്മീയ വിപ്ലവവും

ഇതുവരെ പറഞ്ഞത്, കഴിഞ്ഞ ശതകത്തിലെ കഥ. സമകാലീന സമൂഹത്തിൽ ആ രംഗത്തുയർന്ന പ്രസ്ഥാനമാണ് 'അൽഇഖ്'വാന്തൽ മുസ്ലിമുൻ' (മുസ്ലിം ബ്രദർ ഹുഡ്സ്) സുസംഘടിതവും സുശക്തവുമായ സംഘടന. ഈയടുത്ത ദശകങ്ങളിൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും ജിഹാദിന്റെയും കൊടി പിടിച്ചത് അതാണ്. ആധുനിക അറബ് ലോകത്തെ ഇസ്ലാമിലേക്കുള്ള പുതിയ തിരിച്ചുവരവിനാണ് അത് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. ജീവതവുമായി വളരെ ശക്തമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്ഥാനം എന്നതാണ് 'ഇഖ്'വാ'ന്റെ സുപ്രധാനമായ സവിശേഷത. അറബ് രാഷ്ട്രങ്ങളിലെമ്പാടുമുള്ള പൊതുജനജീവിതത്തിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് അത്യുഗ്രമായ പ്രത്യക്ഷവും അനുഭവവേദ്യവുമായ സ്വാധീനമുണ്ട്. ശക്തവും അത്യോക്തീകവുമായ ഒരു ബഹുമുഖ വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ ആദ്യകാല നേതാവിന്റെത്, നിരന്തരമായ കർമ്മബദ്ധത. ഇടമുറിയാത്ത മുന്നേറ്റം. തളർച്ച കലരാത്ത നിശ്ചയ ദാർഢ്യം. നിരാശക്ക് കടന്നു ചെല്ലാനിടമില്ലാത്ത ശുഭപ്രതീക്ഷ. അതായിരുന്നു ആ നായകൻ, ശഹീദ് ഹസനൽ ബന്ന. ഒരു ക്ഷീണവും വിഷമവുമില്ലാതെ മലമടക്കുകളിൽ ഉറക്കുമൊഴിക്കുന്ന പ

ട്ടാളക്കാരൻ. ഈ വ്യതിരിക്തതകൾക്കെല്ലാമുപരി. നിസ്സാരമല്ലാത്ത, ശക്തമായ മനോരമ പ്രേരകമുണ്ട്. ആത്മീയ സംസ്കരണം, ആ വഴിക്കുള്ള നീക്കങ്ങൾ, പരിശീലനങ്ങൾ. ബന്ന ആദ്യകാലത്തു 'ശാഭുലിതപരീവത്തു' കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്നെ അതു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ തപരീവത്തിന്റെ പ്രത്യേക കർമ്മങ്ങളും. ദിക്'റുകളും അദ്ദേഹം പരിശീലിച്ചിരുന്നു. കറേക്കാലം അതു പതിവാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഇഖ്'വാന്റെ ചിലനേതാക്കളും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത ചിലസഖാക്കളും എന്നോട് പറയുകയുണ്ടായി, അദ്ദേഹം തന്റെ അവസാന കാലം വരെ ജോലിത്തിരക്കിനിടയിലും ആ കർമ്മങ്ങളും ദിക്'റുകളും പതിവാക്കിയിരുന്നുവെന്നും. ഫിജ്'റ 1357-ൽ ചേർന്ന ഇഖ്'വാന്റെ അഞ്ചാം സമ്മേളനത്തിൽ തന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും, അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഒരു സലഫി പ്രസ്ഥാനം. സുന്നീ അനുഷ്ഠാനമുറ. സൂഫി ആത്മീയ ചിന്താ രീതി. അതോടൊപ്പം ഒരു രാഷ്ട്രീയ സംഘടന. പരിശീലനം. നേടിയ ഒരു സമൂഹം. ശാസ്ത്രീയ സാംസ്കാരിക ലീഗ്. ഒരു സാമ്പത്തിക സംഘം. സാമൂഹിക സിദ്ധാന്തം. [അഞ്ചാം സമ്മേളനത്തിന്റെ സന്ദേശം. വിശദീകരണത്തിനും ശഹീദ് ഹസനൽ ബന്നയുടെ സവിശേഷ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഘടനയറിയാനും ഇസ്ലാമിക സംസ്കരണവും ഹസനൽ ബന്നയുടെ ആദർശവും എന്ന യൂസഫുൽ ഖർളാവിയുടെ ഗ്രന്ഥം നോക്കുക]

ഇന്ത്യൻ പണ്ഡിതർ സമരമുഖത്തു്

എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ ഇസ്ലാമിക ഭക്തിയും സമ

രണേതൃത്വവും തമ്മിലുള്ള വളരെ അതുരതകരവും അപൂർവ്വവുമായ സമജ്ജനസമ്മേളനമാണ് നമുക്കു കാണാനാവുന്നത്. അതിനു തുല്യമായ ഒരു ചരിത്രം ഇസ്ലാമിക ലോകത്തിൽ വിരളമാണ്. സയ്യിദ് അഹ്'മദ് ശഹീദിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തെയും അതിന്റെ അനുയായികളെയും നമുക്ക് എടുക്കാം. ആ ചരിത്രം ഒരു സമുദ്രമാണ്.

[‘ഇബ്രാഹിം കാറാടിച്ച്വാൽ’ ‘‘നാം പൂണ്ണമായും നീതി പുലർത്തുകയും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഇമാം’’, ‘‘സയ്യിദ് ശഹീദ്’’ എന്നീ ഏന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും. ‘‘സയ്യിദ് അഹ്'മദ് ശഹീദ് എന്ന പേരിൽ മുഹ്'യുദ്ദീൻ. മർഹൂം ഗുലാം റസൂലും എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും നോക്കുക.]

ആത്മീയതയും സമരവും തമ്മിലുള്ള സംയോജനവും രണ്ടരംഗത്തുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔന്നിത്യവും സർവ്വതും അറിഞ്ഞ ഒരു സത്യമായിരിക്കുന്നു. ഇന്നാട്ടിൽ അതെല്ലാവരും സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അനുയായികളുടെയും പരിതോവസ്ഥകളും അവരുടെ ചരിത്രവും പരിശോധിച്ചാൽ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകും. ഫിജ്'റ ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ സൗരഭ്യത്തിന്റെ ഒരു ശമായിരുന്നു ഇതു്. ഈ പരിമളം 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അടിച്ചുവീശി. മരവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഭൂമിയെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചു. രണ്ട് സത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. ഒന്നും, ഇബ്രാഹിം തൗഹീദ്. അല്ലാഹുവുമായുള്ള ലുജ്ജവായ ബന്ധവും നബിയുടെ പാതയനുസരിച്ച ജീവിതവും എന്നും അതുരത ഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ട്, ശുദ്ധവും ഉന്നതവുമായ ആത്മീയതയില്ലാത്ത, ശക്തവും വേദപ്രകൃതമായ സംസ്കരണത്തെക്കുറിച്ച് വികാരമില്ലാത്ത ആ

അപ്പാപ്പയും നിസ്വാർത്ഥതയും ജീവാപ്പാപ്പയുമൊക്കെ യാഥാർത്ഥ്യവൽക്കരിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമാണ്. അപ്രാപ്യമായ ഒരു ലക്ഷ്യമാണ്. സയ്യിദ് നസീറുദ്ദീൻ, മൗലാനാ വിലായത്തലിപോലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളും ആത്മീയതയും സമരവും ഒപ്പം കൊണ്ടുനടന്നവരാണ്. മൗലാനാ യഹ്യാ അലി, മൗലാനാ അബ്ദുല്ലാഹ്, മൗലാനാ മുഹമ്മദ് ജഅ്ഫർ തുടങ്ങിയവരുടെ യുദ്ധങ്ങളും പരിശ്രമങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളിലെ ക്ഷമയും സഹനവുമൊക്കെ അഹ്‌മദ് ബ്നു ഹമ്പൽ (റ) വിന് നേരിട്ട പരീക്ഷണങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നവയാണ്.

ഇവർ തുടർന്നുവന്ന സമരം പിന്നീട് വന്നവർ ഏറെറടുത്തു. ഗൈബ് ഇംദാദില്ലാഹിൽ മുഹാജിർ, ശഹീദ് ഹാഫിദ് ഖാമിൻ, ദയൂബന്ദിലെ ദാറുൽ ഉലൂമിന്റെ സ്ഥാപകൻ മുഹമ്മദ് ഖാസിം നാനൂതവി, റഷീദ് അഹമ്മദ് കൻകൂഹി എന്നിവർ ഉത്തർ പ്രദേശിലെ 'ശാമില'യിൽ വെച്ച് ബ്രിട്ടീഷുകാരുമായി യുദ്ധം ചെയ്തവരാണ്. ഗൈബ് ഖാമിൻ യുദ്ധഭൂമിയിൽ വെച്ച് രക്തസാക്ഷിയായി. ഇംദാദില്ല, പാലായനത്തിന് നിർബ്ബദ്ധനായി. ഗൈബ് നാനൂതവിയും കൻകൂഹിയും വളരെ കാലം ഒളിവിൽ താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. ഗൈബ് അഹ്‌മദ് മദില്ലാ ഷാ, ലിയാക്കത്തലി എന്നിവർ 1857-ൽ ബ്രിട്ടീഷുകാക്കെതിരായ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ സേനയെ നയിച്ചവരാണ്. ചിലർ രക്തസാക്ഷികളായി. ചിലർ തൂക്കിക്കൊല്ലപ്പെട്ടു. പിന്നീടാണ് 'ഇന്ത്യൻഗൈബ്' എന്നറിയപ്പെട്ട മഹ്മൂദ് ഹസ്സൻ ദയൂബന്ദിയുടെ രംഗപ്രവേശം. ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കെതിരായി അദ്ദേഹം യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചു. മുസ്ലിംകൾക്ക് അധികാരമുള്ള ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയം നിശ്ചയദാർഢ്യവും തുർക്കിയുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഒരു വിപ്ലവാന്യൂത്രണത്തിന് തുക്കിയുമായി ധാരണയുണ്ടാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തിടപാടുകളും അൻവർപാഷയുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളും മാൽട്ടാ ദീപിലേക്കുള്ള നാടകടത്തലും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യവും തളരാതെ തുടന്ന് സ്ഥിരോത്സാഹവും പ്രകടമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരുമ ശിഷ്യൻ ഹുസൈൻ അഹ്‌മദ് മദനിയും സമരമുഖങ്ങളിൽ തന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാക്കെതിരെ വിപ്ലവം നയിക്കുമ്പോഴും വളരെയേറെ പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയനായിട്ടുണ്ട്, മദനി. അതാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. 'വിശ്വാസികളിൽ ചിലരുണ്ട്, അവർ അല്ലാഹുവിനോടു ചെയ്ത കരാർ പാലിച്ചു. ചിലർ കഥാവശേഷരാണ്. മറ്റുചിലർ കാത്തിരിക്കുന്നവരാണ്. അവർ മാറ്റത്തിരുത്തലുകൾ വരുത്തിയില്ല. (നിഷ്ക്രിയത്വവും, വിധേയത്വവുമല്ല; ധീരതയും പ്രതിരോധവും എന്ന ലേഖനത്തിലെ ഭാഗങ്ങൾ.)

ചരിത്രത്തിന്റെ വിധി

ചരിത്രം തന്നെ ചിന്തോദ്ദീപകവും ഭാവനാലോലവുമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യനിഷ്ഠമായ വിഷയമാണ്. അനൂതനങ്ങളിൽ ചരിത്രം വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. തെളിവുകളോ സംഭവപരമായ രേഖകളോ ഇല്ലാത്ത, ശരിയായ കണക്കോ, എണ്ണമോ ഇല്ലാത്ത തീരുമാനങ്ങൾ അത് വിശ്വസിക്കുകയില്ല. ചരിത്രം ഒരാളുടേയും പക്ഷം പിടിക്കുകയില്ല. ഒരാളുടെ ധീരോദത്തവും വ്യക്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ വിധിപ്രസ്താവനക്ക്, ഒരു വലിയ എഴുത്തുകാരനോ വിശുതനായ പ്രബോധകനോ ആണ് പ്രതി എന്ന

കാരണത്താൽ പരിത്രം വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിക്കുകയില്ല.

ഇഖാമത്തുദ്ദീൻ ശരീഅത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ

അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്താപം കർമ്മപരമായി അനുവർത്തിക്കപ്പെടാൻ സഹായകമായ അധികാരവും ശക്തിയും നേടിയെടുക്കാനും മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ അവന്റെ വിധികളും ശിക്ഷാസമ്പ്രദായങ്ങളും നടപ്പാക്കാനും ശ്രമിക്കുക, ജനങ്ങളെ സംഘട്ടനങ്ങളിലേക്കും കഴപ്പങ്ങളിലേക്കും തള്ളിവിടുന്ന പ്രതിലോമകാരിയായ ഒരു ശക്തിയോ, അധികാരമോ, വ്യവസ്ഥയോ, വിധേയത്വമോ ഭരണകൂടമോ ഇനിയൊരിക്കലും തിരിച്ചുവരാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക, ഖുർആൻ പറഞ്ഞതുപോലെ (കഴപ്പങ്ങൾ ഇല്ലാതാവുന്നതുവരെ, ദീൻ മുഴുവൻ അല്ലാഹുവിനാകുന്നതുവരെ അവരോട് നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യുക—അൻഫാൽ 29) എന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കുക, ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടകാര്യങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമിക പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായാന്തരമുണ്ടായതായി അറിയില്ല.

കല്പിക്കുവാനും നിരോധിക്കുവാനും മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന് ശക്തിയും സ്ഥാനവും ലഭിക്കുക അനിവാര്യമാണ്. നാവുകൊണ്ടുള്ള പ്രബോധനവും വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രേരണയും മാത്രം മതിയാവില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഖുർആനും സുന്നത്തും “കല്പിക്കുക”, “നിരോധിക്കുക” എന്നീ ആശയങ്ങൾക്ക് അതിന്റെ ഭാഷാപരമായ വിശാലതയോടൊപ്പംതന്നെ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നല്കിയിട്ടുള്ളത്. അഥവാ അത് രണ്ടും ശക്തിയും ഉന്നതിയും വിജയവും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യൻ കല്പിക്കുന്നവന്റെയും നിരോധിക്കുന്നവന്റെയും സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുക

എന്ന വ്യാഖ്യാനം. അതാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് — “ജനങ്ങളിലേക്കയക്കപ്പെട്ട ഉത്തമ സമൂഹമാണ് നിങ്ങൾ. നന്മ നിങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നു, തിന്മ തടയുന്നു. അല്ലാഹു വീൽ വിശ്വസിക്കുന്നു.

(ആലുഇംറാൻ: 110)

നന്മയിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്ന, നന്മ കല്പിക്കുന്ന തിന്മ തടയുന്ന ഒരു വിഭാഗം നിങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാവട്ടെ. (ആലുഇംറാൻ: 104)

ഈ അധികാരവും ശക്തിയും നേടുകയും ആ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ള ശ്രമങ്ങളും സമരങ്ങളും ചെയ്യുകയുമൊക്കെ ഖുർആൻ വ്യക്തമായും മുസ്ലിംകളോടാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഒരവസ്ഥയിലും അതിൽ അശ്രദ്ധയോ ന്യൂനതയോ ഭവിച്ചുകൂടാ. നന്മ കല്പിക്കുക, തിന്മ തടയുക എന്ന ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാനം നമ്മൾ ഉപേക്ഷിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ആക്ഷേപാർഹവും നിലനില്ക്കുന്നതുമായ യോനകഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഖുർആനും ഹദീസും വളരെ വ്യക്തമായി താക്കീതു് നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ദീനിന്റെ അടയാളങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോകും. അതിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും. മുസ്ലിംകൾ അധഃസ്ഥിതരും നിന്ദിതരും അടിമകളുമായി. ദൈവശിക്ഷാമുറകളും ശരിയായ വിധികളുമൊക്കെ അവഗണിക്കപ്പെടും. ജീവിതത്തിൽ അരാജകത്വവും അസ്ഥിരതയും പരക്കും. ദൈവിക സഹായവും മതപരവും ഭൗതികവുമായ സർഭാഗ്യവും തടയപ്പെടും. അതുകൊണ്ടാണ് നേതൃത്വത്തിന്റെയും വിലാപത്തിന്റെയും വ്യവസ്ഥ നിലനില്ക്കുന്നതിന് വളരെയേറെ പ്രാധാന്യം നല്കിയത്. എത്രത്തോളം? നേതൃത്വമില്ലാത്ത ജീവിതം ജാഹിലി ജീവിതമായും, ആ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ അല്ലാത്തുള്ള മരണം ജാഹിലിയ്ക്കു മരണമായും ആണ്.

വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തങ്ങളുടെ അണികളെ ഏകീകരിക്കണം. ഭരിക്കുവാനുമായി നബിയുടെ ഖലീഫയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നബി(സ)യുടെ മരണത്തിനു തൊട്ടുതന്നെ മറ്റൊറ്റാറിലും മുസ് അബർ ശ്രദ്ധിച്ചതു് അതു് തെളിയിക്കുന്നു. ഖിലാഫത്തു് ശരിയായ പാതയിലേക്കു നയിക്കുവാനും ആദ്യകാല സ്വഭാവത്തിലേക്കു തിരിയുവാനുമാണു് അലി (റ) നീണ്ടുകോലം വിഷമകരമായ സമരം നടത്തിയതു്. അതിന്റെ പേരിലാണു് ഫുസൈൻ (റ) യസീദിനോടു് യുദ്ധം ചെയ്തതും അങ്ങനെ രക്തസാക്ഷിത്വം വരിച്ചതു്. ഇന്നും ഇസ്ലാമിക കമ്മ്യൂണിസ്മത്തെയും ദ്രവ്യപിത്തരായ പണ്ഡിതരും പരിഷ്കർത്താക്കളും ജിഹാദിന്റെ പാതയിൽ ഇസ്ലാമിക വിധിയുടെ സംസ്ഥാപനത്തിനു വേണ്ടിയാണു് സമരത്തിന്റെ കൊടി ഉയർത്തുകയും സൈന്യങ്ങളെ നയിക്കുകയും തങ്ങളുടെ കൈയിൽ ഉള്ളതെല്ലാം ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഇന്നു് ഇസ്ലാമിക ലോകം മൊത്തത്തിൽ അക്കാരുത്തിൽ അശ്രദ്ധനാണു്. യാതൊരു വിലയുമില്ലാത്ത, ആരും യേപ്പെടാത്ത, നിന്ദ്യവും നികൃഷ്ടവുമായ അവസ്ഥയിലേക്കു് നാം താണിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭക്ഷണത്തളിക പോലെ ഭരണകൂടങ്ങളും ജനവിഭാഗങ്ങളും നമ്മെ ഒന്നായി പങ്കിട്ടുതിന്നുവാൻതന്നെയാണു് ശ്രമം നടത്തുന്നതു്.

എന്നാൽ പ്രശ്നം ഇത്രമാത്രം വലുതും മഹത്തരവുമാണെങ്കിലും വലിയൊരു ലക്ഷ്യത്തിനു് വേണ്ടിയുള്ള വലിയ മാധ്യമം എന്നതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുമല്ല ഭരണകൂടം. ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അദ്ധ്യാപനങ്ങൾ വളരെ സൂക്ഷ്മമായും അത്യഗാധമായും പഠിച്ചവർ, വേരുറപ്പു അറിവു നേടിയവർ, നബി പുരിത്രവും സഖാക്കളുടെ

ജീവിതവും വീശാലമായി അപഗ്രഥിച്ചവർ, അതു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ വൈജ്ഞാനിക ആസ്വാദനവും ചിന്താശൈലിയും പ്രബോധന രീതിയുമെല്ലാം നബിയുടെ അദ്ധ്യാപനങ്ങളുടെ ഉറവിടത്തിൽ നിന്നും പകർന്നതാണു്. സമകാലീന സമൂഹത്തിൽ അലയടിച്ചിരുന്ന വിനാശകരമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയോ പിഴച്ച വാദങ്ങളുടെയോ സമകാലീന ജാഹിലിയുത്തിന്റെയോ പ്രതിധ്വനിയോ പ്രതികരണങ്ങളോ ആയിരുന്നില്ല അവരുടേതു്.

ചില ആധുനിക ഇസ്ലാമിക സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളിൽ കാണുന്ന പ്രതിഫലനങ്ങളുടെ ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, മുസ് ഞാനെഴുതിയ—പ്രവാചകത്വവും പ്രവാചകന്മാരും ഖുർആന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ എന്ന കൃതിയിലെ (ഉർദു തർജ്ജമ) ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് സാദർഭികമാകുമെന്നു കരുതുന്നു.

മൈക്രോസ്കോപ്പു് ഉപയോഗിക്കാതെ ചിലപ്പോഴൊന്നും കാൺക സാധ്യമല്ലാത്ത ഈ പ്രതികരണത്തിന്റെ നിഴലാട്ടങ്ങൾ സമകാലീന ഇസ്ലാമിക എഴുത്തുകിരുടെയും പ്രബോധകരുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നമുക്കു് കാണാം. ഒരു വശത്തു് പാശ്ചാത്യൻ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും യൂറോപ്പ്യൻ രാഷ്ട്രീയാധിപത്യത്തിന്റെയും ശോഭനവും നിരന്തരവുമായ വിജയങ്ങൾ. മസ്തികളുടെ അധഃപതനവും ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ അനൈകൃതവും അസ്ഥിരതയും മസ്തികളുടെ വിദേശീയക്കുള്ള കീഴടങ്ങലും മറുവശത്തു്. ഇതു രണ്ടും അവർകളു്. ഇതു് അവരിൽ ഇസ്ലാമികാവേശം ഉണർത്തി. ഇസ്ലാമിക ദേശീയതയുടെ തെരമ്പുകൾ തുടിച്ചു. ഇസ്ലാമിനെ പുതിയ നിലക്കൊന്നു പഠിക്കാൻ അവർ വന്നു. നിലവിലുള്ള നിന്ദ്യമായ വ്യവ

സ്ഥിതിയെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. അവർ നിർബ്ബന്ധിതരായി.

പാശ്ചാത്യൻ ഫിലോസഫികൾക്കും വ്യവസ്ഥിതികൾക്കുംപകരം ജീവിതത്തിൽ ഇസ്ലാമിക ദർശനവും വ്യവസ്ഥിതിയും അനുവർത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും അവർക്ക് ചിന്തിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ നിഷേധാത്മകനിഷേധപാടുകൾ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ശൈലികളെയും പിന്താരീതികളെയും ചൂഴ്ന്നുനിന്നു. ബാഹ്യമായ സ്വാധീനങ്ങളിൽ നിന്നും വിദേശീയ സംസ്കാരങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്തമായി സ്വതന്ത്രമായ രീതിയിൽ ഖുർആനും സുന്നത്തും നന്നായി പഠിക്കുവാനവസരം ലഭിച്ച എല്ലാവർക്കും ആ നിഷേധങ്ങൾ കാണ്മാം. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും സംഘടനകളിലും ആധുനിക ചിന്താധാരകളിലും പാശ്ചാത്യൻ ദർശനങ്ങളും ആധുനിക വ്യവസ്ഥിതികളും ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും എത്രമാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

എന്നാൽ ആദ്യകാല സാഹിത്യകാരന്മാരോ? അവരുടെയെല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സംസ്കാരത്തിലുമൊക്കെ "ലക്ഷ്യവും" "മാദ്ധ്യമവും" തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വളരെ വളരെ വ്യക്തമായിരുന്നു. അവരോടൊപ്പം സഹവസിച്ചവർക്കും അവരുടെ കൃതികൾ വളരെ ആഴത്തിൽ സമഗ്രമായി പഠിച്ചവർക്കും വ്യക്തമാകുന്ന ഒന്നുണ്ട്. അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്ത വഴികാട്ടി "വിശ്വാസവും ദിവ്യപ്രതിഫലേഹം"യുമായിരുന്നു. ശക്തിയും ആധിപത്യവും നേടുവാനും വിലാപത്തും നേതൃത്വവും സംസ്ഥാപിക്കുവാനുമുള്ള നാനാവിധ ശ്രമങ്ങളെയും സമരങ്ങളേയും മാനദണ്ഡം, അല്ലാഹുവി

ന്റെ ആദ്യമായത്താനും ഇസ്ലാമിന്റെ ഘടകങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കാനും മതവിജ്ഞാനീയങ്ങൾ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുവാനും നന്മ കല്പിക്കുകയും തിന്മ തടയുകയും ചെയ്യുക എന്ന കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കുവാനുമുള്ള ആഗ്രഹവും മാത്രമായിരുന്നു.

ഇസ്ലാമിക തത്വജ്ഞാനിയായ ശാവലിയുല്ലാഹി ട്രഫ്ലവി 'ഖുലഫാക്കളുടെ വിലാപത്തും'—അവ്യക്തതകളുടെ അനാവരണം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിലാപത്തും എന്താണെന്ന് നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഇഖ്ലാഖത്തുദ്ദീനി'ന് വേണ്ടിയുള്ള പൊതുനേതൃത്വമാണത്. മതവിജ്ഞാനങ്ങളുടെ പുനരുജ്ജീവനത്തിലൂടെ, ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളുടെ സംസ്ഥാപനത്തിലൂടെ, ജിഹാദും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സേവനങ്ങളും ക്രമപ്പെടുത്തുക, യുദ്ധം നിർബ്ബന്ധമാക്കുക, സമരാർജ്ജിത സമ്പത്തു് വീതിക്കുക, എന്നിവ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിലൂടെ, കോടതി സ്ഥാപിച്ചു ശിക്ഷാ സമ്പ്രദായങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കി അക്രമങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ, നബി (സ)ക്ക് പകരം നന്മ കല്പിക്കുകയും തിന്മ തടയുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, എല്ലാ മുള്ള ഇഖ്ലാഖത്തുദ്ദീൻ—നിലനിൽക്കുക—

ഈ നിർവ്വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതി:— വിലാപത്തും എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഘടകങ്ങളെയും കാര്യങ്ങളെയും നിർവ്വചിച്ചാൽ, ബഹുമുഖങ്ങളായ വിശദാംശങ്ങൾക്ക് ഒരു സമവാക്യമെത്താൽ, അങ്ങനെ എല്ലാ സമവാക്യങ്ങളുടേയും താല്പര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സർവ്വവാക്യം നാം എടുത്താൽ നമുക്ക് ഉറപ്പായി പറയാം; അതാണ് ഇഖ്ലാഖത്തുദ്ദീൻ.

എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളും എല്ലാ സമവാക്യങ്ങളും ഈ സർവ്വ വാക്യത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുന്നു. (IBID P: 2)

അന്ത്യനാൾവരെയും ഒരു ഖലീഫയെ നില നിർത്തേണ്ടതു് മുസ്ലിംകളുടെ സാമൂഹ്യ ബാധ്യതയാണ്. (IBID P: 2) അതിനുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ തെളിയാനുദ്ധരിച്ച ശേഷം അദ്ദേഹം തുടരുന്നു:

“പുണ്യയുദ്ധങ്ങൾ, വിചാരണ, വിധി, മത വിജ്ഞാനീയങ്ങളുടെ പുനരുജ്ജീവനം, ഇസ്ലാമിലെ അടിസ്ഥാന സ്തംഭങ്ങളുടെ സംസ്ഥാപനം, ഇസ്ലാമിന്റെ അധീന പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു് ദൈവനിഷേധികളെ അകറ്റാൻ ഇതെല്ലാം ‘സാമൂഹ്യ ബാധ്യത’ (ഫർദ്ദ് കിഫായ) ആയിട്ടാണ് അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചതു്. ഒരു ‘ഇമാം’ ഇല്ലാതെ ഇതൊന്നും ശരിയാവില്ല. നിർബ്ബന്ധമായ ഒരു കാര്യത്തിന്റെ മുന്നോടിയും നിർബ്ബന്ധം തന്നെയാണ് ഒല്ലാം”. (IBID P: 3)

മേല്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുക എന്നതു് നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ അതു് നിർവ്വഹിക്കപ്പെടാൻ ഒരു ഇമാം അനിവാര്യമാണെന്ന നിലക്കു് ഇമാമും നിർബ്ബന്ധമാണെന്നതും.

ഒരു കാര്യം സൂചിപ്പിക്കുക ഇത്തരമുള്ളതിൽ അനിവാര്യമാണെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇഖാമത്തുദ്ദീനിനെ ഹക്മത്തെ ഇഖാഫി സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ പര്യായം മാത്രമാക്കാൻ പാടില്ല. സമകാലീനരായ പല ഇസ്ലാമിക എഴുത്തുകാരുടെയും കൃതികളിൽ സ്പീകരിച്ചുകാണുന്ന അർത്ഥത്തെക്കൊളം ആശയത്തെക്കൊളം വളരെയേറെ വിപുലവും വ്യാപകവുമാണു് ഇഖാമത്തു്

ദ്ദീൻ. ശാവലിയുല്ലാഹി ദുഹ് ലഖി വ്യക്തമാക്കിയ ഏല്ലാ ഇനവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു, അതു്. ഖുർആനിൽ ഒരിടത്തു് ആ പദപ്രയോഗം വന്നിട്ടുണ്ടു്.

“ആഹിനോടു് നാം ഉപദേശിച്ചു, നിനക്കു് നാം ദിവ്യബോധനം നല്കിയ, ഇബ്രാഹീമിനോടു് മൂസായോടു് ഈസായോടു് നാം ഉപദേശിച്ച അതേ കാര്യംതന്നെയാണു് നാം നിങ്ങൾക്കു് മതമായി നിശ്ചയിച്ചു തന്നിട്ടുള്ളതു്. ‘നിങ്ങൾ ദീൻ നിലനിർത്തുക, അതിൽ നിങ്ങൾ ഭിന്നിക്കാതിരിക്കുക (എന്നതാണതു്)’. നിങ്ങൾ ക്ഷണിക്കുന്ന കാര്യം ശിക്ഷു് ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഭാരമായിരിക്കുന്നു താനുദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങുന്നവർക്കു് അല്ലാഹു സന്തോഷം പ്രദാനംചെയ്യുന്നു. [ശുറാ: 13]

ഈ ആയത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം വ്യക്തമായും മനസ്സിലാക്കത്തക്ക ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ടു്. ഇവിടെ ദീൻ അതിന്റെ വിശ്വാസങ്ങളും ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു്. ഖിലാഫത്തും ഭരണകൂടവും അധികാരവും വിധികർത്തൃത്വവും മാത്രമല്ല. അല്ലാമാ ആലുസി തന്റെ തഫ്സീറിൽ ‘നിങ്ങൾ ദീൻ നിലനിർത്തുക’ എന്ന ആശയത്തെക്കുറിച്ചെഴുതി.

“അഥവാ ദീൻൽ ഇസ്ലാം. അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവെ മാത്രം ആരാധിക്കുക. അവനെ അനുസരിക്കുക. അവന്റെ ദിവ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രവാചകനിലും വിധി ന്യായ ഭിന്നത്തിലും വിശ്വസിക്കുക. “ദീൻ നിലനിർത്തുക” എന്നാൽ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ നേരെ നിർവ്വഹിക്കുക; വ്യതിയാനം ബാധിക്കാത്തവണ്ണം അതു്

കാത്തുസൂക്ഷിക്കുക; അതിനോട് പ്രതിബദ്ധത പുലർത്തുക എന്നതാണ്. (റൂഫൽ മത്തു: 7/513)

ദഹ്ലവിയും ആത്മീയ വിപ്ലവവും.

ഷാവലിയുല്ലാഹി ദഹ്ലവിക്കു് ശേഷം പൗത്രൻ ഇസ്ലാഹുൽ ഈ വിഷയകമായി ഒരു സ്വതന്ത്ര കൃതിതന്നെയെഴുതി. 'ഇമാമത്തു് എന്ന സ്ഥാനം' (പുസ്തകം പേർഷ്യൻ ഭാഷയിലാണ്) ഒരു നിലക്കു് ആഗോള ഇസ്ലാമിക ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലെ ഒരാപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമാണിതു്. ഒരുളിവുകൾ നിറയുന്നതിലെ മികവിലും വിഷയാവതരണ രീതിയിലും അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ വശങ്ങളെക്കുറിച്ചുപോലും സൂചന നല്കുന്നതിലും ഈ ഗ്രന്ഥം അതുല്യമായി നിലനില്ക്കുന്നു.

ഹിജ്റ 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യശേഖരങ്ങളിൽ ഈ ഇസ്ലാമിക അടിസ്ഥാനത്തിൽ വളരെയേറെ ശ്രദ്ധിച്ച ഒരു മഹാനാണ് 'ശഹീദ് അഹ്മദ് ബ്നു ഇർഫാൻ. ഈ അധികാരം നേടിയെടുക്കുവാനും അതിനുവേണ്ട പരിതസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനും മാദ്ധ്യമങ്ങളും ഉപാധികളും ഒരുക്കാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. അല്ലാഹു പ്രത്യേകം സജ്ജനാക്കിയ കർമ്മബുദ്ധിയായ ഒരു മുഅ്മിനീനും സമൂഹത്തിന്റെ സംരക്ഷകനായ ഒരു നായകനും മതനേതാവിനും മാത്രം സാധിക്കുന്നത്ര സുസംഘടിതവും വ്യവസ്ഥാപിതവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമങ്ങൾ. ധീരമായ ദൃഢചിത്തതയോടെ, നിസ്വാർത്ഥമായ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ അദ്ദേഹം വ്യാപകമായി പ്രബോധനം നിറുപ്പിച്ചു. ഈയടുത്ത കാലം വരെ ഏറ്റവും പുരണ്ടിയതു് ഇന്ത്യ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ

ലെങ്കിലും ഇതുപോലൊരു ശ്രമം നടന്നിട്ടില്ല. പ്രൊഫസർ ഗുലാം റസൂൽ, ശഹീദ് സയ്യിദ് അഹ്മദിന്റെ സത്യസന്ധമായ ജീവചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിങ്ങനെയാണ്.

'പാക്കിസ്ഥാനുടനീളം ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തിലെ മുസ്ലിംകളുടെ അധഃപതനകാലം. എന്നറിയപ്പെട്ട നാളുകളുടെ ചരിത്രത്തിലെ നാളുകളാണിതു്. സത്യത്തെ ലഭ്യമാവുന്നിടത്തുനിന്നെല്ലാം തേടിപ്പിടിക്കുകയും വസ്തുതകൾ യഥാവിധി ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഈ യുഗത്തിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ച് അഭിമാനമുണ്ടാവാനിരിക്കില്ല. (വിശിഷ്ട യുഗങ്ങളെന്ന് റസൂൽ (സ) സാക്ഷ്യംവഹിച്ച കാലത്തിനുശേഷം) മുസ്ലിംകളുടെ പിന്നിട്ടുപോയ ശോഭനയുഗങ്ങളൊന്നും മൗലികമായി ഈ കാലഘട്ടത്തേക്കാൾ ഉജ്ജ്വലമോ അഭിമാനാർഹമോ ആയിരുന്നില്ല എന്ന കാര്യത്തിൽ അയാൾക്കു് സംശയമുണ്ടാവുമെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. കാരണം ഒരു സംഭവത്തെ അതിന്റെ ഫലങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും നോക്കിയല്ല വിലയിരുത്തേണ്ടതു്. മറിച്ച് സത്യമാഗ്ഗത്തിലെ സ്ഥിരതയും സമരത്തിലെ നിശ്ചയദാർഢ്യവും കർമ്മബദ്ധതയുമാണ് മാനദണ്ഡം. ദീൻ,—“ദീൻ” മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തിനും ആജ്ഞാത്തിനും തുല്യമായി, മുസ്ലിംകളുടെ പ്രശോഭിത യുഗങ്ങളിലെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു് ഏതെങ്കിലും ഒരു ഉദാഹരണം ആക്കേണ്ടിലും അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമോ?

ഇന്ത്യയിലെ മുസ്ലിം നേതാക്കൾക്കും രാജാക്കന്മാർക്കും ഉന്നതരായ പണ്ഡിതന്മാർക്കും ആചാര്യന്മാർക്കും അദ്ദേഹം അയച്ച കത്തുകളിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ

വായിക്കുക, തന്റെ ശ്രമങ്ങളിലും സമരങ്ങളിലും പ്രബോധനത്തിലും ഗവേഷണത്തിലുമുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ചാലകശക്തിയും, എല്ലാ സംരംഭങ്ങളുടെയും ലക്ഷ്യവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ വികാരവും, നിർമ്മലമായി കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ബോധവും ഏതെന്ന് വ്യക്തമാവും. 'ദൈവിക കല്പന അനുസരിക്കുക. യഥാർത്ഥ്യവൽക്കരിക്കുക. അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തി നേടുക. ഇസ്ലാമിനെ ജാഹിലിയ്യത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കുക. ഇസ്ലാമിനും മുസ്ലിംകൾക്കും വിജയം ലഭിക്കുക. മുസ്ലിംകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന നിലയും വിലയും തിരിച്ചുപിടിക്കുക. നശിച്ചുപോയ ചര്യകൾ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുക. മാഞ്ഞും നശിച്ചും പോയ ഇസ്ലാമിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ പുനഃസ്ഥാപിക്കുക. ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രങ്ങളെ അവിടെ ഇഴഞ്ഞുകയറിയ കൊള്ളക്കാരുടെ കൈകളിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കുക'! ഇവയായിരുന്നു അത്. ഇഖ്വാനുദ്ദീൻ എന്നത് അധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നും മതവിധികൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ഭരണവും അധികാരവും അനിവാര്യമാണെന്നുമുള്ള ഉറച്ച വിശ്വാസവും അനുഭവവുമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ധീരമായ ഈ കാൽവെയ്പിന് പ്രേരിപ്പിച്ചത്. എങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുകയും സൂചനകൾ മുറുകെപ്പിടിക്കുകയും മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. മറ്റൊരു ലക്ഷ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. വടക്കെ ഇന്ത്യയിലെ മുസ്ലിം നേതാക്കൾക്കും പണ്ഡിതർക്കും അയച്ച കത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതി: പുണ്യമായ സമാധാനത്തോടെ, സന്തോഷത്തോടെ, അല്ലാഹുവിങ്കൽ തൃപ്തിലായകമായ പാത തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുകയാണ്, ഈ പാവപ്പെട്ടവൻ. അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായവും പ്രതിഫലവും തൃപ്തിയുമാണ് ഇതിനവലംബം. അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുക എന്നതിലാണ് എന്റെ ശ്രദ്ധ

മുഴുവൻ. അതാണ് മുന്നിലുള്ള ലക്ഷ്യവും. അല്ലാഹു അല്ലാത്ത എല്ലാറ്റിനേയും ഞാനവഗണിക്കുന്നു. പുറംപാടുമുള്ളവയിൽനിന്ന് കണ്ണുതിരിക്കുന്നു. നമ്മൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകളാണ്. റസൂൽ (സ) യുടെ സമൂഹം. 'ഞങ്ങൾ മുസ്ലിംകളാണ്', നബിയുടെ അനുഗാമികളാണ് എന്ന് നമ്മൾ വാദിക്കുന്നു. ഖുർആൻ ജിഹാദിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു. റസൂൽ (സ) സത്യവാന്മാണെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പന ഒരു യഥാർത്ഥ്യമാക്കാൻ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങുവാനും ഒരു യാത്രക്കും ഹിജ്റക്കും തയ്യാറാവാനും നാം നിർബുന്ധിതരായിരിക്കുകയാണ്. റസൂൽ (സ)യെ പിന്തുടരുകൊണ്ട്.....

(ശഹീദ് അഹ്മദിന്റെ ചരിത്രം: പേജ്: 1-386-387)

സുലൈമാൻ രാജാവിനും ശത്റാലിനും അയച്ച കത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേരണകളും പേതോവികാരവും വളരെ പ്രകടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ ഉന്നതിയോ, കഴുപ്പമോ താനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. രാഷ്ട്രിയമായ ഒരു ലക്ഷ്യമോ, വ്യക്തിത്വപ്രശ്നമോ അതിനെ വികൃതമാക്കിയിട്ടില്ല. ദൈവിക കല്പനകൾ നടപ്പാക്കുക, നബിചര്യ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുക. ഭരണരംഗത്തും കോടതിയിലും ജനങ്ങൾ മത നിയമങ്ങളും നബിചര്യയും സ്വീകരിക്കുക. അതുകൊണ്ടാണ് ലക്ഷ്യം.

'ധനമോ, ആവശ്യംബരങ്ങളോ ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഭരണമോ അധികാരമോ എനിക്കാവശ്യമില്ല. സത്യനിഷേധികളുടേയും, ബഹുദൈവ വിശ്വാസികളുടേയും കരങ്ങളിൽനിന്ന് മുസ്ലിം നാടുകളെ മോചിപ്പിക്കാനും, ലോകരക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കു

നും, പ്രവാചക പ്രവരന്റെ ചര്യ പ്രബോധനം ചെയ്യാൻ.,
രേണ രംഗത്തും—വിധിന്യായങ്ങളിലും—ഇസ്ലാമിക ശരീ
അത് അനുസരിക്കാനും ഏതെങ്കിലും ഒരു സത്യ
വിശ്വാസി തയ്യാറായാൽ ഈയുള്ളവൻ ലക്ഷ്യം നേടി, കൃ
താർത്ഥനായി. (IBID P: 371)

ഈ ഭാഗത്തു് ഉന്നതം കൊടുക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹ
ത്തിൽ ഇമാനികാവേശം തുടിച്ചുനിൽക്കുന്നു. ആത്മാ
ർത്ഥ പ്രകടമാകുന്നു. പ്രതിഭ തുടികൊടുത്തു. വിശ്വാസം
നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. വികാരത്തിന്റെ വിപഞ്ചിക
സ്വതന്ത്രമാവുന്നു. ഒരു പ്രവാചകത്തിന്റെ ശക്തി നിറഞ്ഞു
നിൽക്കുന്ന വാചകങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുലികയിലൂടെ
ഉന്നതമായി. പെഷവാറിലെ ഗവർണ്ണർമാരായ സുൽ
ത്താൻ മുഹമ്മദ് ഖാനും, സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് ഖാനും അ
യച്ച കത്തു നോക്കി!

‘പൗരാണിക ഇറാനിലെ ഉന്നതനായിരുന്ന
പ്രേദോന്റെ തങ്കക്കിരീടത്തിനോ അലക്സാണ്ടറുടെ സിം
ഹാസനത്തിനോ ബാർലിമണിയുടെ വിലപോലും ഞാൻ
കല്പിക്കുന്നില്ല. കിസ്രാ-കൈസർ രാജാക്കന്മാരെ ഞാൻ
വിലവെക്കുന്നില്ല. അതെ, മനുഷ്യപുത്രന്മാരിൽ അധി
കവും ലോകരക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികൾ
നടപ്പാക്കണമെന്നാണ് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അല്ല, ലോ
ക രാഷ്ട്രങ്ങളിലെങ്ങും ഒരു ശക്തിയും അതിനെ എതിർ
ക്കാത്ത വിധം, ഒരധികാരവും അതു് തടയാത്ത വിധം
ഇസ്ലാം സാർവ്വത്രികമാവണം. അതെന്റെ കൈകൊണ്ടു
തന്നെ പൂർണ്ണമായാലും മറ്റൊരാളെയെങ്കിലും ശ്രമം കൊണ്ടു
യർപ്പം ശരി. (IBID P: 39)

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളും ചിന്തകളും പരി
ശോധിച്ചാൽ ഒരു വളരെ വ്യക്തമാവും. ജിഹാദിനും
ഇജ്തിഹാദിനും മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പരിശീലന
ങ്ങൾക്കുമൊക്കെയുള്ള പ്രധാനവും യാഥർത്ഥ്യമായ പ്രേര
കം ഇസ്ലാമിക വികാരമാണ്. കാരണം മുസ്ലിം സമൂഹ
ത്തിന് ഒരു ഭരണകൂടമില്ലെങ്കിൽ ദൈവിക നിയമങ്ങളുടെ
ഒരു വലിയ ഭാഗം നടപ്പാക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കും. അവ
സാനം ഇനിയൊരിക്കലും നടപ്പാക്കാനാവാത്ത വിധത്തി
ലായിപ്പോകും. അങ്ങനെ മുസ്ലിംകൾ കീഴടക്കപ്പെടും.
സ്വാതന്ത്ര്യം ക്രൂശിക്കപ്പെടും. കേവലം ഒരു ആട്ടിൻകുറുപ്പറം
പോലെയോ കശാപ്പുകാരന്റെ വെട്ടുതടിയിലെ മാംസ
കഷണം പോലെയോ ആകും. പരിശുദ്ധമായ പള്ളികൾ
തകർക്കപ്പെടുന്നതായി, നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നതായി അവർ സ്വ
ന്തം കണ്ണുകൊണ്ട് കാണും. മത ചിഹ്നങ്ങൾ തുടച്ചു മാറ്റി
പ്പെടുന്ന കാഴ്ചകണ്ട് യാതൊന്നും ചെയ്യാനാവാതെ നിൽ
ക്കേണ്ടിവരും. അദ്ദേഹം തുടരുന്നു.

‘ഒരു ഭരണകൂടവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏറെ മതനിയ
മങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും കയ്യിൽ നിന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ.
മുസ്ലിംകളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ തകരാറിലാകും. കാപാലികരായ
സത്യനിഷേധികളിൽ നിന്നുള്ള നിന്ദുതക്കും, മർദ്ദനത്തി
നും പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും അവർ വിധേയരാവും. വിശു
ദ്ധമായ മതനിയമങ്ങൾ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെടും. ഇസ്ലാ
മിന്റെ ആരാധനാലയങ്ങൾ തകർക്കപ്പെടും. ഇതെല്ലാം പ്ര
ത്യക്ഷമായും നമുക്ക് കാണാം. അനുഭവിക്കാനും കഴി
യുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. (IBID P: 39)

ഇഖാമത്തുദ്ദീനിനുള്ള ശ്രമം യുക്തിദീക്ഷയോടെ.

ഇസ്ലാമിൽ ഭരണവും ശക്തിയും, കൽപനാധികാരവും ശാസനാവകാശവും ലഭിക്കാനുതകുന്ന ശ്രമമാകുന്ന ഇസ്ലാമിന്റെ സ്കീം യാതൊരു മിനുസമോ അയവോ ഇല്ലാത്ത ഉരുക്കുമുഴപോലെയല്ല. ഒരവസ്ഥയിലും വിശാലത കാണിക്കാനാവാത്തത്ര ശുഷ്കവുമല്ല. മുസ് ഫുറോ പണ്ഡിതന്മാർ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. പരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിലൂടെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെതന്നെ ഏടുകളിൽ തിളങ്ങി നില്ക്കുന്ന തെളിവുകളിലൂടെ അവരുടെ ആത്മാർത്ഥതയും, അഗാധജ്ഞാനവും, കർമ്മശാസ്ത്രപടുത്വവും തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരൊന്നും ഇച്ഛകൾ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നവരായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് നിശ്ചയദാർഢ്യമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നും നമുക്കറിയാം. അവരെക്കുറിച്ച് നാമൊരു കാര്യം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അവർ ജീവിക്കുന്ന പരിസ്ഥിതികൾക്ക് അനുയോജ്യമായിക്കൊണ്ടുന്ന മാധ്യമങ്ങളെയും മാറ്റങ്ങളെയും മാത്രമെ, ഈ വലിയ കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാൻ അവർ തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളത്. അവർക്ക് സാധിക്കുന്നേടത്തോളം കാര്യങ്ങളിൽ അവർ വീഴ്ചവരുത്തിയിട്ടില്ല. കാരണം ലക്ഷ്യം മാധ്യമമല്ല, ഫലമായെന്നു. സംഹാരമല്ല, നിർമ്മാണം. നിഷേധാത്മകതയല്ല, ക്രിയാത്മകത. അപ്പോൾ, “കുറച്ചൊക്കെ തകർന്നുപോയ, അല്ലെങ്കിൽ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം ദുഷിച്ചുപോയ എടുപ്പുകൾ തകർക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഏതവസ്ഥയിലും ഈ യോദ്ധാക്കളായ പരിഷ്കർത്താക്കൾ നിർബ്ബന്ധമായും ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതെന്നും അവരുടെ സാധ്യതകളും ആയുസ്സൊക്കെ അതിനു വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നും, പുതിയ ഒരു

വ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുക്കാനവസരം ലഭിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതി തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കത്തെ വിടാൻ പാടില്ലായിരുന്നുവെന്നും ബുദ്ധിയുള്ളവൻ എങ്ങനെ പറയാനാവും?

ഒരു ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടം. അതിന്റെ അധികാരികൾ ഇസ്ലാം എന്ന പദം ഉച്ചരിച്ചവരാണ്. ദീനിന്റെ മിക്കവാറും നിർബ്ബന്ധ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചവരും, ചിഹ്നങ്ങൾ മാനിച്ചവരുമാണ്. ഇസ്ലാമിക സേവനത്തിൽ മറ്റൊരു ഭരണകൂടത്തിനും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തവിധം വിപുലമായ സാധ്യതകളും ഉപാധികളും കൈവശമുള്ളവരാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഭരണകൂടത്തോട് പൂർണ്ണമായും നിഷേധാത്മകമായ നിലപാടിന് പകരം സംസ്കരണത്തിന്റെയും ഉപദേശത്തിന്റെയും ഉൽബോധനത്തിന്റെയും ആശയവിശദീകരണത്തിന്റെയും മാറ്റം സ്വീകരിച്ചാൽ, അകറ്റുക എന്നതിന് പകരം ആകർഷിക്കുക എന്ന തത്വം സ്വീകരിച്ചാൽ, ആ പരിഷ്കർത്താക്കളെ ഇഖാമത്തുദ്ദീനിന്റെ ഒരുവശം പരിപൂർണ്ണമായും അവഗണിച്ചവരെന്നു കററപ്പെടുത്തിക്കൂടാ, ‘കുറച്ചുതൃക്കൾക്കും അതിക്രമങ്ങൾക്കും കൂട്ടുന്നിവരെന്നു’ അവരെ ആക്ഷേപിക്കാൻ പാടില്ല.

അവരുടെ ശ്രദ്ധയും വൈജ്ഞാനികവും സാഹിത്യപരവുമായ കഴിവുകളും ആത്മീയമായ യോഗ്യതകളും ഈമാനിക ശക്തിയുമെല്ലാം സമൂഹത്തിൽ ജാഹിലിയുത്തിനോടുള്ള പ്രതിപത്തി ഇസ്ലാമിനോടുള്ള ആഭിമുഖ്യമാക്കി മാറ്റാൻ വേണ്ടി കേന്ദ്രീകരിച്ചുവെങ്കിൽ, അവർ ഈ ബാധ്യത നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ വീഴ്ചവരുത്തിയെന്നു പറയാൻ പറ്റില്ല. ശരീരത്തോടും ഭരണികത്വ

അതോടുകൂടി ആരാധനാഭാവം, അല്ലാഹുവോടുള്ള ഇബാദത്താക്കാൻ, ധിക്കാരത്തിന്റെയും നിഷേധത്തിന്റെയും അതിക്രമത്തിന്റെയും വികാരം. അനുസരണവും കീഴ് വഴക്കവുമാക്കി മാറാനാണ് അവർ ശ്രമിച്ചതെങ്കിൽ, അവരെ കുറപ്പെടുത്താനാവുമോ? കാരണം, ശ്രേഷ്ഠമായ ഇസ്ലാമിക സമൂഹമാണല്ലോ ആ കനത്ത ഭാരം താങ്ങുകയും ഇസ്ലാമിക സൗധത്തെ വഹിച്ചിരിക്കുകയും സഭ്യമായ നേതൃത്വത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട പരിപകാപം ബലിഷ്ഠവുമായ അടിത്തറ. ആ നിലക്കാണ് മുസ്ലിംകൾ എന്നും നേതൃത്വവുമായും ഭരണകൂടങ്ങളുമായും അതിന്റെ ആസ്ഥാനവുമായും നിരന്തര സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നത്. സാമ്പത്തിക രംഗത്തും നീതിന്യായങ്ങളിലും ഭരണരംഗത്തുമൊക്കെ സ്വീകരിക്കാൻ പറ്റാവിധം പ്രകാശീകരിക്കപ്പെട്ട മനതിയമങ്ങൾ അവർ ഭരണകർത്താക്കൾക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ സൽസ്വഭാവത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ആത്മീയതയുടെയും നിസ്വാർത്ഥതയുടെയും ഗുണകാംക്ഷയുടെയും അഭ്യർത്ഥനയുടെയും സമകാലീന ഭരണകർത്താക്കളെ അവർ കീഴടക്കുന്നു. ഇസ്ലാമിനും മുസ്ലിംകൾക്കും ദോഷമായി വേിക്കുന്ന കാൽവെപ്പുകൾ പലപ്പോഴും അവർ തടയുന്നു.

എല്ലാറ്റിനെയും അതിജയിക്കാവുന്ന ഈ അഭ്യർത്ഥനാ ശക്തികൊണ്ടുതന്നെ ഇവർ ഭരണകർത്താക്കൾ ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്തും ദൈവിക ശിക്ഷാ സമ്പ്രദായങ്ങളും നടപ്പിലാക്കുമാറ് അവരിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു. ഇസ്ലാമിനെതിരായ ശക്തികളെ നേരിടാൻ അവരെ സജ്ജരാക്കുന്നു. അങ്ങനെ നേർക്കുനേരെതന്നെ അവർ ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വിപുലീകരണത്തിനും അല്ലാഹുവിന്റെ മഹത്വത്തിലുള്ള സമരത്തിനും കാരണക്കാരായി

എത്തിരുന്നു. വിശ്വസ്തരും വാഗ്ദത്തപാലകരും എല്ലാ തികഞ്ഞവരുമായ ഏറെ ധീരന്മാരെ അവർ ഭരണകൂടത്തിന് സംഭാവനചെയ്യുന്നു. വളരെക്കാലം മടിത്തട്ടിൽവെച്ചു വളർത്തിയെടുത്തതാണവരെ. പലപ്പോഴും ഭരണകൂടത്തിന്റെയും നേതൃത്വത്തിന്റെയും കടിഞ്ഞാൺ നിരീശ്വരവാദികളിൽനിന്ന് മതവിശ്വാസികളിലേക്ക് തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ കാരണക്കാരായിരിക്കും ഇവർ. ഇസ്ലാമിനോടു് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നവരിൽനിന്ന് ഇസ്ലാമിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നവരിലേക്ക്, മതത്തെ തുടച്ചുമാറ്റുന്നവരിൽനിന്ന് മതത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നവരിലേക്ക് അധികാരം കൈമാറ്റാൻ ഇവർ സഹായിക്കും. ഇതൊക്കെക്കൊണ്ടുതന്നെ എല്ലാ ശ്രേഷ്ഠതയും നാമവർക്കു അനുവദിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. ഇഖാമത്തുദ്ദീനിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ധ്വജവാഹകരായി അവരെ നാം പരിഗണിക്കണം. സംസ്കരണത്തിന്റെയും പുനരുജ്ജീവനത്തിന്റെയും പരിഷ്കരണത്തിന്റെയും നിസ്വാർത്ഥ സേനാനികളാണവർ. അവരെ എഴുതിത്തള്ളാൻ നമുക്കവകാശമില്ല. മാതൃകാപരമായ ഒരു ദൈവിക ഭരണകൂടത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിൽ വിജയം വരിച്ചില്ല എന്നതിന്റെ പേരിൽ മാത്രം, അവർ ഉത്തരവാദിത്തം വിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ വീഴ്ചവരുത്തി എന്നാക്ഷേപിക്കാൻ പാടില്ല.

മൗലാനാ മൗദൂദിതന്നെയും, തത്വദീക്ഷയും പരിതസ്ഥിതികളുടെയും നിലവിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളുടെയും പരിഗണനയും വേണമെന്നു ശക്തിയായി ഊന്നിപ്പറയുന്നു. സാഹചര്യത്തിന്റെ താല്പര്യവും ബന്ധങ്ങളുടെ നിർബന്ധിതാവസ്ഥയും അനുസരിച്ച സർവ്വതന്ത്രം അനുയോജ്യതയും പാലിക്കുകയും നിർബന്ധമാണ്. പ്രാജ്ഞാശീല

തത്വദീക്ഷ' എന്നാണ് അദ്ദേഹം അതിനു പേരിടുന്നത്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.

'ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ മാധ്യമങ്ങളായി സ്വീകരിക്കേണ്ട ഉപാധികളെന്തൊക്കെയാണെന്നും, അവ ഉപയോഗിക്കുവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന അവസരങ്ങളേതെന്നും, അടിയന്തിരമായി ഏതേതു പ്രതിസന്ധികൾ തട്ടിനീക്കുന്നതിലാണ് സത്വര ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുക നിർബന്ധമെന്നും, അയഞ്ഞ സമീപനം കൈക്കൊള്ളേണ്ട തത്വങ്ങളേതൊക്കെയെന്നും, പൊതുനന്മകളുടെ തേട്ടമനുസരിച്ചു വിട്ടുവീഴ് കാണിക്കേണ്ട തേതിലൊക്കെയെന്നും, ഏതടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവ ചിന്തിക്കാനുള്ളതെന്നും വിചിന്തനം നടത്തുവാൻ ഈ പ്രായോഗിക തത്വദീക്ഷ ഒരു പ്രബോധകനെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. (തഫ്ഹീമാത്തു: 3/91-92)

'ചുരുക്കത്തിൽ പ്രായോഗിക തത്വദീക്ഷ ഇതാണ്. മതവിധികളുടെ അനുവർത്തനത്തിലും, ദീനിന്റെ സംസ്ഥാപന രംഗത്തുമൊക്കെ, കർമ്മപരമായി നമ്മെ നേരിടുന്ന വ്യവസ്ഥിതികളെ പരിഗണിക്കുക നിർബന്ധമാണ്. കർമ്മരീതികളിലും ഫത്വകളിലും, ശരീഅത്തിന്റെ താൽപര്യം ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടാനതകരാറുള്ള മാറ്റങ്ങൾ നാം വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. തികച്ചും അനാചിതമായ സാഹചര്യങ്ങൾ മതവിധികളും തത്വങ്ങളും നടപ്പാക്കാൻ വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കപ്പെടരുത്. (IBID P: 3-183)'

ക്രിയാത്മകമായി ഇഖാമത്തുദ്ദീനിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ-അതു ഒരു വ്യക്തിയോ,

സമൂഹമോ, രാഷ്ട്രമോ ആവട്ടെ, തങ്ങളുടെ ചലനങ്ങളിൽ നിലവിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കുക നിർബന്ധമാണ്. പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. സാഹചര്യങ്ങൾ നിർബന്ധിച്ചാൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടേക്കാത്തതും മാത്രം ആസൂത്രണങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ മടിക്കേണ്ടതില്ല. ശരീഅത്തു അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ഇളവുകൾ സ്വീകരിക്കാനും മടിക്കേണ്ട. അതുപയോഗിക്കുന്നതിൽ പ്രവാചകന്മാരോ സഖാക്കളോ യാതൊരു തെറ്റും കണ്ടിട്ടില്ല. (IBID P: 189)

നമ്മുടെ മുൻഗാമികൾ:

മുമ്പുകഴിഞ്ഞുപോയവർ നിസ്വാർത്ഥരും ദീനിൽ അഗാധജ്ഞാനവും നിശ്ചയ ഭാർവ്യവുമുള്ളവരായിരുന്നുവെന്ന് നാം സമ്മതിച്ചാൽ - അതാണ് അവർ നയിച്ച ജീവിതം തെളിയിക്കുന്നത്-ഒരു കാര്യം ചരിത്രപരമായ തെളിവുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നാം അംഗീകരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. മുസ് നിരവധി പ്രവർത്തകർ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രശ്നങ്ങളുടെ വിധികൾ ഗവേഷണം ചെയ്ത് കണ്ടുപിടിച്ച 'മുജ്തഹിദുകൾ'. ഹദീസുകൾ ശേഖരിച്ചു ചികഞ്ഞരിച്ച് ക്രോഡീകരിച്ച മഹാനാരായ 'മുഹദ്ദിസുകൾ', 'ജിസിയ' (അമുസ്സിം പ്രജകൾ മുസ്സിം രാഷ്ട്രം അവർക്ക് നൽകുന്ന സംരക്ഷണത്തിന് പകരമായി നൽകുന്ന നികുതി) യുടെയും 'ഖറാജി'ന്റെ (ഭൂനികുതി) യുടെയും മറ്റും വ്യവസ്ഥാപിത നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് സമൂഹത്തിന് വളരെ വിപുലമായ സമ്പത്തു നേടിക്കൊടുത്ത നിയമജ്ഞന്മാർ, നിയമനിർമ്മാതാക്കൾ.

മൂലമായ ഭൗതികതയിൽനിന്നും വൻവിജയങ്ങൾ കൈവരിച്ചിട്ടുള്ളതായ ആശയങ്ങളെയും ധനപ്രമത്തതയുടെയും സാമ്പത്തിക ആഡംബരത്തിന്റെയും ജീവിത സുഖങ്ങളുടെയും പ്രയത്നത്തിൽനിന്നും സമൂഹത്തെ മോചിപ്പിച്ചവർ.

സ്വന്തത്തോടും ഇഹലോകത്തോടും അധികാരത്തോടും, ഭരണത്തോടുമുള്ള ആരാധനാഭാവം മാറ്റിയവർ. ശക്തിക്ക് കീഴടങ്ങുന്നതിൽനിന്നും, ധനത്തിനും ആഡംബരത്തിനും വേണ്ടി നശിക്കുന്നതിൽനിന്നും, സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കടിപിടിക്കുന്നതിൽനിന്നും, മനസ്സാക്ഷിയെയും വിശ്വാസത്തെയും വിറകുകൾക്കു നൽകുന്നതിൽനിന്നും, ആദർശങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനങ്ങളെയും ബലികൊടുക്കുന്നതിൽനിന്നും, സമൂഹത്തെ സംരക്ഷിച്ചവർ. അവഗണിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന, തുടച്ചുമായ്ക്കപ്പെടാനുണ്ടായിരുന്ന ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ ചില ധീരപുരുഷന്മാരെ 'വാർത്തെടുക്കുകയും' സൽസ്വഭാവങ്ങളും സൽചര്യകളും കാഴ്ചവെക്കുകയും ചെയ്തവർ. തങ്ങൾ വാർത്തെടുത്ത ധീരാത്മാക്കളെ, മർമ്മപ്രധാനമായ രംഗങ്ങളിൽ കാവലിരുത്തിയ പരിഷ്കർത്താക്കൾ, മുസ്ലിംകളെ ആപൽക്കരമായ ആക്രമണങ്ങൾക്ക് വിധേയരാക്കിയ ശത്രുക്കളെയും അക്രമികളായ രാജാക്കളെയും സേപരാധികാരികളായ സിംഹാസനാവകാശികളെയും മൊക്കെ, മുസ്ലിംകളായും വിധേയത്വമുള്ളവരായും മാത്രമല്ല, ഇസ്ലാമിന്റെ സംരക്ഷകരും ഇസ്ലാമിക സേവകരുമാക്കിത്തീർത്ത ദ്രവജ്ഞാനവും സന്മനസ്സുമുള്ള, 'ഈശ്വരപ്രേമവും ദയാവായ്പുമുള്ള പരിഷ്കർത്താക്കൾ.

തങ്ങളുടെ സൽസ്വഭാവങ്ങളുടെയും ആത്മീയ 'ചൈതന്യത്തിന്റെയും ഔന്നത്യവും, നിസ്വാർത്ഥതയും, മാനുഷതയും, ഐക്യവിചിന്തയുംകൊണ്ട് സമകാലീന ഭരണ

കർത്താക്കളുടെ മനസ്സുകളെ അടക്കി ഭരിച്ചവർ. അവരെ നീതിനിഷ്ഠയ്ക്ക് അടിമപ്പെടുത്തുകയും, ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങളും ശരീഅത്തുവിധികളും നടപ്പാക്കാനും-ബിദ'അത്തുകൾക്കും ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾക്കും എതിരായി വിധിക്കാനും അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവഭക്തരായ പണ്ഡിതരാണവർ. അല്ലാഹുവിന്റെ സത്തയുമായി ഇഴുകിച്ചേരുക, ഒഴിഞ്ഞിരുന്നു സന്യസിക്കുക-എന്നതിനെക്കാളൊക്കെ ഈ കർമ്മം നന്നായി തോന്നി അതു തെരഞ്ഞെടുത്തവരാണവർ. ഇക്കാര്യത്തിൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ സ്വന്തം ഉത്തരവ് അപകടപ്പെടുത്തിയവരാണവർ. അന്യനായ ഒരു പരിവർത്തനത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കായി, സുബദ്ധമായ അടിത്തറകളിൽ ഒരു ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനായി മനുഷ്യബുദ്ധിയെയും മനസ്സുകളെയും പാകപ്പെടുത്തിയവർ. അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെ സാംസ്കാരികമായും ചിന്താപരമായും കർമ്മപരമായും ചില ധീരാത്മാക്കളെ വളർത്തുകയും, പരിവർത്തനത്തിനും ഭരണത്തിനും വൈജ്ഞാനിക അടിത്തറ കെട്ടിപ്പടുക്കുകയും ചെയ്ത വിജ്ഞാനികളും ചിന്താസാരഥികളുമാണവർ.

ഇവരൊക്കെത്തന്നെയും-അവരുടെ മാർഗ്ഗവും ശൈലിയും എത്രതന്നെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നുവെങ്കിലും-സ്വന്തമായ പേരുകൾ അവർക്ക് വീണ്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും-ഇഖാമത്തുദ്ദീൻ എന്ന രാജപാതയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന വലിയ യാത്രാസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ സന്ദർഭങ്ങളും സമകാലീനതാൽപര്യങ്ങളും അവരെ ചുറ്റിനിൽക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതികളും അനുസരിച്ച്, അതാതു കാലങ്ങളിൽ അവർ ആ ഉത്തരവാദിത്തം മേറ്റെടുത്തു.

ചിലരുടെ പരിതസ്ഥിതികൾ പ്രശോഭിതമായ പരിത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചം കണ്ടുവരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റു ചിലരുടെ പരിതസ്ഥിതികളും ശ്രമങ്ങളും സമരങ്ങളും ചിന്തകളും അഭിപ്രായങ്ങളുമൊക്കെ പരമ്പരാഗത ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലോ രാഷ്ട്രീയരേഖകളിലോ കുറിച്ചുവെക്കപ്പെടാത്തവയാണ്. പക്ഷെ അവരുടെ കത്തുകളിലും ലേഖനങ്ങളിലും അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളുടേയും പ്രഭാഷണങ്ങളുടേയും സമഹാരങ്ങളിലും അവരുടെ ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയ കൃതികളിലുമൊക്കെ—അവയിൽ ചിലതൊക്കെ ഇതുവരെയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാത്തവയാണ്—അത് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സംപൂർണ്ണമായ ഈ ചരിത്ര ശേഖരം ഒന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ തങ്ങളുടെ മാധ്യമങ്ങളും സാധ്യതകളും ഉപയോഗിച്ചു ഈ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചവരില്ലാത്ത ഒരു യുഗവും കടന്നുപോയിട്ടില്ല. ഒന്നുറപ്പാണ്. ഉന്നതശീർഷരായ പണ്ഡിതന്മാർ എന്നും അവരുടെ ബാധ്യത നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ തങ്ങളുടെ നാമനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഹൃദയങ്ങളെ സമാധാനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വലിയ ഒരു വിഭാഗത്തിന് ഈ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിലൂടെ ഫിനിഷിംഗ് പോയിന്റിന്റെ അടുത്തുവരെ, വിജയതീരത്തുവരെയെത്താൻ കഴിഞ്ഞു. ഇന്ന് ഇന്ത്യയിലും, ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രങ്ങളിലുമൊക്കെ ഈ ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സംഘടനകളും സ്ഥാപനങ്ങളും—അവർ ഇസ്ലാമിന്റെ പരസ്യപ്രലക വഹിക്കുന്നവരാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും ശരി—ആ ഫിനിഷിംഗ് പോയിന്റിൽ നിന്ന് വളരെ വളരെ അകലെയാണ്. അവർ ആ ഫിനിഷിംഗ് പോയിന്റിൽ എത്താൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരാണോ എന്നു രുക്കിയാം ?

എന്നാൽ ശഹീദ് സയ്യിദ് അഹ്മദ്. സത്യസന്ധനായ അനുഗാമികളും ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ അവരുടെ അധീനത്തിലുള്ള എല്ലാ കഴിവുകളും ശക്തികളും വിനിയോഗിച്ച് പരിശ്രമിച്ച സമരം ചെയ്തു. ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽ ഉപകാരപ്രദമായ, അവരുടെ കഴിവിൽപ്പെട്ട ഒരു ഉപാധിയും അവർ പരീക്ഷിക്കാതെ വിട്ടില്ല. അവരുടെ കഴിവിൽ അവസാനമായുണ്ടാവുന്ന അവരുടെ ജീവരക്തവും ആത്മാവും പോലും അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ അർപ്പിച്ചു.

‘ഈശ്വരപ്രേമത്തിന്റെയും’ കേതിയുടെയും സത്യസന്ധതയുടെയും വാഗ്ദത്തപാലനത്തിന്റെയും മാർഗ്ഗത്തിൽ രക്തസാക്ഷികളായ ഈ മഹാത്മാക്കളെയൊന്നും ഒരുപക്ഷെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ കവി അല്ലാമാ മുഹമ്മദ് ഇക്ബാൽ തന്റെ പേർഷ്യൻ കവിതയിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

‘തെളിവുകളും രേഖകളും, വശ്യവും അത്യൽഭുതകരവുമായ വാഗ്വിലാസവുമാണ് ചിലപ്പോൾ അവർ അവലംബിക്കുന്നത്. മറ്റു ചിലപ്പോൾ സത്യത്തിന്റെ വഴിയിൽ വാളുകളും കുന്തങ്ങളുമാണവർ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മരുപ്പറമ്പുകളിൽ അവർ പലപ്പോഴും പടയകിയണിയുന്നു. മൊത്തത്തിൽ ‘ഈശ്വരപ്രേമി’ കൾ ദൈവീകസൂചനകൾക്ക് കീഴൊതുങ്ങുന്നവരായിരുന്നു. അവർക്ക് സൗകര്യപ്രദമായി കിട്ടുന്നതും സ്പഷ്ടമാവുന്നതും അവർ ചെയ്യുന്നു. ഈ ലോകം ജീർണ്ണിക്കുകയും, അതിന്റെ പുതുമ കളഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്താൽ അവർ ഈ ലോകമപ്പാടെ നശിപ്പിക്കും. എന്നിട്ട് ഈ കളിമണ്ണും വെള്ളവും കൊണ്ട് വിശ്വാസത്തിന്റെയും ദൃഢജ്ഞാനത്തിന്റെയും അടിത്തറയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന മറ്റൊരു ലോകം പടുത്തുയർത്തും.

അപ്പർ ഒരു സമൂഹമാണ്. അവരുടെ എല്ലാം അർത്ഥ കരം. അർത്ഥത്തിനുമേൽ അർത്ഥം. ലാഭം വിറ്റു നഷ്ടം വാങ്ങിയവരാണ്. ഒരു നോട്ടത്തിനപകരം അവരുടെ സുഖഭോഗങ്ങളെല്ലാം വിറ്റുവരാനുവർ.

അപഗ്രഥനത്തിന്റെ പാഠം :

കഴിഞ്ഞ ഏടുകളിൽ മാനു വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങൾ, ഇസ്ലാമിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെയും ആ ദർശനങ്ങളുടെയും നൂതനാവതരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ മെലിയിക്കലും, ഒരുപക്ഷെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഭിന്നതയും വ്യക്തിപരമായ തർക്കങ്ങളും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കാത്തവർക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കിയെന്നുവരാം. ഇസ്ലാമിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു രംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു പ്രബോധകന്റെ (രാഷ്ട്രീയമോ, സാമൂഹ്യമോ മതപരമോ ആയ പ്രയോജനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന) ഒരു പ്രസ്ഥാന നായകന്റെ ആശയങ്ങളോടുള്ള ഒരു ചെറിയ ഭിന്നതപോലും 'ഇസ്ലാമിക തല്പര്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധവും, മുസ്ലിം ഐക്യത്തിന്റെ ശിഥിലീകരണവുമായി കാണുന്നവർക്കും ഇതു രസിച്ചില്ലെന്നു വരാം. അഭിപ്രായഭിന്നതകളും ആക്ഷേപങ്ങളും, വെറുപ്പിന്റെയും നിഷേധത്തിന്റെയുമൊക്കെ ഏറ്റവും രാഷ്ട്രീയമോ, സംഘടനാപരമോ ആയ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നത് ഞാൻ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായ ഭിന്നതയും, വീക്ഷാഗതിയിലെ വ്യത്യാസവും അതിന്റെ വിശദീകരണവുമൊക്കെ, മുൻഗാമികളുടെയും പിൻഗാമികളുടേയും മാർഗ്ഗമാണെന്നു മാത്രമല്ല, ദീനിനെ ഭാഗികമായി വളച്ചൊലിക്കുന്നതിനിന്നു സുരക്ഷി

കുവാനും, മുസ്ലിം സമൂഹം സമ്പൂർണ്ണമായി വഴിതെറ്റുന്നതിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുവാനും വിമർശനം വലിയൊരു കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

മുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയ മുജാഹിദുകളെ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലൊക്കെ ഉദാഹരിക്കാനായി എടുത്തുകൊടുത്തത് നീതിക്കോടിയിരിക്കും. കാരണം അഹംഭാവത്തിന്റെയും, പൊങ്ങച്ചത്തിന്റെയും, അസൂയയുടെയും, വെറുപ്പിന്റെയും 'കാലികത്വ'യെന്ന ഫിത്നയുടെയുമെല്ലാം അഴുക്കിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടവരാണ്. പരിചയത്തിലും സ്ഥാനത്തിലും അറിവിലും സ്വീകാര്യതയിലും വിശ്വതയിലുമെല്ലാം തങ്ങളെക്കാൾ താഴെയുള്ളവരേയും നന്നായി പരിഗണിച്ചവരാണ്. അഭിപ്രായത്തിലും വീക്ഷാഗതിയിലുമുള്ള ഭിന്നതകളോടു സഹിഷ്ണുത കാണിക്കുക മാത്രമല്ല, ഹൃദയവിശാലതയോടും സന്തോഷത്തോടും പ്രസന്ന മുഖത്തോടും കൂടിതന്നെ അത് സ്വാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. തങ്ങളെ ആക്ഷേപിച്ചതിന് വിമർശകരോടും എതിർവിഭാഗത്തോടും നന്ദിപറഞ്ഞവരാണ്. ആ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അനുഗാമികളും സഹായികളുമായവർ, അങ്ങേയറ്റത്തെ വിട്ടുവീഴ്ചയോടും തുറന്ന ഹൃദയത്തോടുംകൂടി അത് സ്വീകരിച്ചു. ആത്മാർത്ഥമായി അദ്ധ്വാനിച്ചതന്നെ അത് നന്നായി ആഴത്തിൽ പഠിച്ചു. വ്യക്തിപരമായ ശത്രുതയെന്നോ, വലിയ പ്രശസ്തനായ ഒരാളെ വിമർശിക്കുന്നതിലൂടെ പ്രസിദ്ധിയും സ്ഥാനവും നേടാനുള്ള ദുർമ്മോഹമെന്നോ, ഇസ്ലാമിന്റെ തല്പര്യങ്ങൾക്ക് തുരങ്കംവെക്കലെന്നോ അവരതിനെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടില്ല.

പണ്ഡിതന്മാർ പണ്ഡിതന്മാരെ, മഹാത്മക്കൾ മഹാത്മാക്കൾ വിമർശിച്ചു കേട്ടിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്ക് കാണാം. ചരിത്രത്തിന്റെ ഭൂമണപഥത്തിലെ അഭിമുഖം

ർഹമായ ഏകദേശമായി മുസ്ലിംകൾ അവയെ കാണുന്നു. കടന്നുപോയ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ഇസ്ലാമിക് ചിന്തയുടെ പരിത്രത്തിലെ അലങ്കാരമാണിത്. സത്യസന്ധനായ പരിത്രകാരൻ അവയെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സാംസ്കാരികമായ ധീരതയ്ക്ക് തെളിവായി കണക്കാക്കുന്നു. അവർ എന്നും അല്ലാഹുവോടുള്ള സത്യസൂക്ഷ്യം നീർപ്പിപ്പിച്ചവരാണ്. ഒരു ആക്ഷേപകന്റെ ആക്ഷേപവും ഇതിൽ അവർ വകവെച്ചിട്ടില്ല. മറ്റൊരാൾ താല്പര്യത്തിനും മീതെ, ദീനിയന്റെ താല്പര്യമാണവർ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. സത്യസന്ധമായ ആത്മാർത്ഥത, സത്യാന്വേഷണ വികാരം, ദീനിയനെ എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള വളച്ചൊടിക്കലിൽനിന്നും സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ആശ, പാപമുക്തനായ മുഹമ്മദ് നബി (സ)യുടെതൊഴികെ എല്ലാവരുടെ വാക്കുകളിലും കൊള്ളേണ്ടതും തള്ളേണ്ടതും ഉണ്ടാവുമെന്ന വിശ്വാസം ഇതെല്ലാം ഉള്ള ഒരാളെ, ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളും അപഗ്രഥനങ്ങളും യാഥാർത്ഥ്യ വിശദീകരണവും ഒരു തീരുത്തിലും മുഷിപ്പിക്കുകയില്ല. മറിച്ച് വിശാലമായ അന്തരങ്ങൾ. തുറന്ന മനസ്സോടെ തീർച്ചയായും ഇത് സ്വാഗതം ചെയ്യും. കാരണം ഇസ്ലാമിനെ മനസ്സിലാക്കാനും മറ്റുള്ളവയ്ക്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാനും സഹായകമായാണ് അതിനെ അയാൾ കാണുക. സത്യം സ്വീകരിക്കലും അല്ലാഹുവിന്റെ രൂപം തേടലുമാണ് ലക്ഷ്യം. അല്ലാതെ വ്യക്തിപ്രഭാവം പെരുപ്പിച്ചുകാണിക്കുകയോ, വാക്കുകൾ നന്നാക്കുകയോ, സംസാരങ്ങളിൽ അലങ്കാരപ്പണി ചെയ്യുകയോ അല്ല.

അല്ലാഹു പറഞ്ഞ് സത്യം അറിയുന്നവൻ അവനാണ് സന്മാഗ്നതിലാക്കുന്നവനും.

ഇസ്ലാമിനു് രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനം.

അബൂൽ ഹസൻ അലി നദ്വി.

മൗലാനാ നദ്വി സാഹിബ്. മുസ്ലിം ഇന്ത്യയുടെ ശബ്ദം. നൂറോളം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവു്. പ്രമുഖനായ ലോകപണ്ഡിതൻ. പത്രപ്രവർത്തകൻ. രാഷ്ട്രീയതയുടെ സ്ഥാപകാംഗം. നദ്വത്തുൽ ഉലമാ സെക്രട്ടറി. ഫൈസൽ അവാർഡ് നേടിയ പ്രബോധകൻ.....ഈ ബഹുമുഖ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമ, ജമാഅത്ത ഇസ്ലാമി ഇസ്ലാമിന്റെ നേരെ നടത്തിയ പൊളിപ്പിച്ചെടുത്തിനെക്കുറിച്ച് ലോകമുസ്ലിംകളെ ബോധവാന്മാരാക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ. വിവർത്തനമായ സുഹൈർ ചുങ്കത്തറ സലഫി, വളർന്നുവന്ന ഒരു യുവ സാഹിത്യകാരനും വാഗ്മിയും മുജാഹിദ് വിദ്യാർത്ഥി വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തകനുമാണ്.

പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗം,
സലഫി എജുക്കേഷണൽ അസോസിയേഷൻ
പാലക്കാട് ജില്ല.

فضيلة الأستاذ أبو الحسن علي بن محمد بن عبد الوهاب

التفسير السلفي للإسلام

المترجم: زهير بن محمد علي السلفي

الرقم = ١

الناشر:-

دار القلم السلفية

شركة المعارف السلفية بضع بالكات

برلى، بالكات، كيرلا، الهند - 718 718